PETRE LUSCALOV

FIUL MUNȚILOR

EDITURA ION CREANGĂ

PETRE LUSCALOV

FIUL MUNŢILOR

EDITURA ION CREANGĂ – BUCUREŞTI, 1985

Copertă și ilustrații :
GH. MARINESCU

MICUL GRUP DE TURIȘTI se tîra cu greu, cu o încetineală de melc, prin gigantica prăvălire de stînci ce strălucea în soarele orbitor ca valurile încremenite ale unei mări de piatră.

Jur-împrejur, pereți verticali de cremene se avîntau într-o scînteiere cenușie și rece ca de oțel spre înălțimi amețitoare, umbrite ici și colo de lumînarea verde și stinsă a cîte unui brad crescut deasupra abisului. Pe măsură ce urcau acești pereți muți și amenințători se învăluiau într-o pîclă albastră fumurie, străbătută de fîlfîirea abia auzită a vîntului sau poate a aripilor unor vulturi nevăzuți.

Cel care mergea în frunte era un bărbat de vreo 35 de ani, înalt și zvelt, bine legat, purta hanorac, pantaloni negri strînși pe pulpe și era încălțat cu bocanci grei de munte prevăzuți cu colți de fier.

În jurul lui se învîrtea, ca o sfîrlează, o fată zglobie, îmbrăcată într-o rochiță ușoară de vară, țesută din culori gingașe și pastelate. Cu fața catifelată, ca de piersică albă, cu ochi negri umbriți de gene lungi, subțirică și suplă, fata sărea din piatră în piatră, ușoară ca un fulg.

— Astîmpără-te, Alina ! o dojeni bărbatul care părea a fi tatăl ei, potrivindu-și curelele de piele ale rucsacului greu pe care-l purta în spate. Ești în sandale... poți să-ți luxezi piciorul.

Fata se opri din zbor pe un bolovan, întorcîndu-se cu o mișcare energică a capului spre el, ceea ce o făcu să-și azvîrle într-o parte părul cu reflexe castanii, legat la spate.

— Da' tu ce-ai vrea să fac, tată ? îi strigă ea rîzînd, dezvelindu-și dinții albi și strălucitori. Să mă țin cu mîna de șale ca domnul Erick și să gîfîi ca o locomotivă ?

Cel de-al treilea turist, domnul Erick, un bărbat de vreo 40 de ani, durduliu, cu barbă și păr roșu, cu o mică chelie în vîrful capului, se apropia de ei, agățîndu-se cu amîndouă mîinile de stînci și părînd gata-gata să-și dea duhul sub greutatea rucsacului.

— Te-aș ruga să nu profiți de faptul că domnul Erick, care pare mai mult simpatic decît irlandez, nu cunoaște limba noastră, îi răspunse tatăl pe același ton ...E un turist străin. Și așa l-am supus la un efort peste puterile sale.

— N-ai dreptate, tată, continuă fata. L-ai avertizat să nu se avînte spre „Pîcla"... El s-a ținut scai de noi de cînd am plecat de la hotel.

Bărbatul clătină dezaprobator din cap și-apoi își schimbă cu un aer neliniștit privirea peste pereții uriași ai stîncii care îi înconjurau.

În clipa aceea sosi și domnul Erick, răsuflînd din greu și ținîndu-se cu o mînă de șale.

— Domnule inginer Mureșanu, spuse el într-o englezească puțin cam stîlcită, v-aș ruga să aveți amabilitatea să-mi răspundeți : ne îndreptăm într-adevăr spre o cabană sau spre capătul pămîntului ?

Un nor păru să treacă peste fruntea lui Mureșanu.

— Domnule Erick, răspunse el tot în engleză, nu am să vă ascund adevărul ... Situația în care ne aflăm se aseamănă cu comunicatele de război din secolul al XIX-lea, adică este critică, dar nu catastrofală.

— Adică ... adică ... bîigui domnul Erick, scoțîndu-și o batistă din buzunarul pantalonilor și începînd să-și tamponeze chelia asudată.

— Ne aflăm în cea mai sălbatică și neumblată regiune a munților Făgăraș, continuă Mureșanu. Nu există în aceste pustietăți decît o singură așezare omenească . . . E vorba de cabana „Pîcla". Dar trebuia să fi ajuns la ea de cîteva ore.

— Tocmai despre această cabană vă întrebam, domnule.

— Drumul spre cabana „Pîcla" este marcat cu o săgeată albastră, spuse inginerul. Am întîlnit mereu aceste săgeți în drumul nostru . . . Dar unde este cabana ? Pe harta pe care am cercetat-o la oficiul turistic din orășelul în care am avut plăcerea să vă cunosc, „Pîcla" figura la două ore de drum de la stîna pe lîngă care, de altfel, am trecut. Dar sînt de atunci aproape zece ore.

— Într-adevăr, murmură domnul Erick, aruncîndu-și privirea către ceasul-brățară.

— Se-ntîmplă lucruri ciudate pe aici . . . Este sigur că cineva a deviat săgețile care duc spre cabană.

Domnul Erick încremeni cu batista în creștetul capului.

— Doriți să spuneți că un drumeț a încurcat semnele ca să ne facă s-o luăm razna ? În ce scop ?

— S-o fi întîmplat ceva grav la cabană. În orice caz, cineva dorește ca nici un turist să nu ajungă acolo . . . Oricum ar fi, aș vrea ca fata mea să nu își dea seama deocamdată de situația în care ne aflăm.

— Desigur, desigur, bîigui domnul Erick, punîndu-și batista în buzunarul pantalonilor. Dar să știi că cel mai cuminte lucru pe care îl avem de făcut este să părăsim această vale . . . Dacă săgețile albastre ne-au vîrît în această capcană de piatră, tot ele pot să ne și scoată de aici.

Mureșanu clătină din cap.

— Dacă nu cumva glumețul le-a făcut să dispară între timp. Oricum ar fi, este singura noastră șansă. Și adăugă, întorcîndu-se spre fata care stătea la cîțiva pași de ei, cocoțată pe un pietroi : Alina, vino încoace ! Vreau să-ți spun ceva interesant.

— Chiar ceva interesant ? strigă fata pe un ton ușor ironic. Chiar ceva mai interesant decît noua săgeată albastră pe care am găsit-o ?

Cei doi bărbați se apropiară grăbiți de ea. La picioarele fetei, pe bolovan, se afla desenată o săgeată albastră. Vopseaua era proaspătă și strălucitoare. Mureșanu se aplecă și, cercetînd-o cu luare-aminte, urmări direcția indicată de vîrful săgeții.

— În sfîrșit, domnule inginer, întrebă nerăbdător domnul Erick, se întrezărește ceva ?

Mureșanu se înălță tăcut și întinzînd brațul îi arătă o crăpătură neagră, înspăimîntătoare, ce despica unul dintre pereții de cremene ce se pierdeau în înălțimile învăluite în pîclă.

— Da . . . întrezăresc ceva, domnule Erick, spuse el. Dar ceea ce se află acolo nu este o cabană turistică, ci intrarea unei peșteri. Cineva încearcă să ne atragă în ea . . . Și nu înțeleg de ce . . .

Orbit de lumina soarelui, domnul Erick duse palma streașină la ochi și examină misterioasa crăpătură ce spinteca muntele.

— Într-adevăr, spuse el, pare să fie intrarea într-o peșteră uriașă . . . Credeți că în toată această poveste sînt amestecați niște răufăcători ?

— Deocamdată nu cred nimic, răspunse Mureșanu, făcîndu-i semn fetei să coboare de pe bucata de stîncă pe care se afla.

— Oricum, nu poate fi vorba despre niște simpli hoți. Nimeni nu s-apucă să spoiască Munții Făgăraș pentru două rucsacuri, două perechi de bocanci și cîteva flanele de lînă.

— Este logic ceea ce spuneți, conveni domnul Erick. Oricum, cheia enigmei se află în peșteră. Ce-ar fi să ne cățărăm pînă acolo și să aruncăm o privire în ea ?

Mureșanu păru să ezite o clipă.

— De fapt, dacă cineva ar fi vrut să ne atace, ar fi putut s-o facă foarte bine și aici . . . în pustietatea asta . . . adăugă el, prinzînd mîna fetei care tocmai sărea jos de pe bucata de stîncă. Ce zici, Alina . . . dăm o raită pe-acolo ?

— Desigur, tată, răspunse amuzată fata. Numai să nu ne trezim nas în nas cu un urs.

— Urșii n-au pensule și nici cutii cu vopsea albastră, zise inginerul, făcîndu-le semn să pornească . . . Într-un sfert de ceas sîntem acolo.

Și cățăratul începu. Ocolind stîncile care le ațineau calea, micul grup de turiști urca în zig-zag panta înclinată, aproape abruptă care ducea spre peșteră. Pe măsură ce se apropiau, ceea ce jos li se păruse a fi o crăpătură, se căsca într-o imensă gură neagră cu fălcile blindate de niște colți lungi și ascuțiți de piatră. Simțeau pe fețe respirația rece și umedă a unor adîncuri întunecate.

Se opriră în fața acestei guri negre-verzui, larg căscate, ce parcă îi aștepta să intre ca să se închidă fulgerător și să îi sfărîme între colții ei înspăimîntători.

Cei trei stăteau nemișcați. Undeva, în penumbrele peșterii, pluteau niște siluete albe și fantastice, în susurul abia auzit al unor picături de apă ce cădeau din tavanul grotei spărgîndu-se de lespezile de piatră.

— Ascultați, murmură cu o voce gîtuită Mureșanu.

Departe, în adîncurile întunecate, răsună un fel de vaier prelung și puternic, întretăiat de șoapte și de țipete ciudate, repetat de ecouri străbătute de tonuri grave ca de orgă. Apoi, încet, încet vaierul se stinse, șoaptele deveniră un murmur abia auzit, ciupit din cînd în cînd de cîte-un țipăt subțire și, apoi, deodată, întreaga peșteră se învălui într-o tăcere mormîntală. Răsunau numai susurul stropilor de apă care se spărgeau pe lespezile de piatră.

— Ce pot să însemne aceste strigăte și șoapte bizare, domnule inginer ? sparse tăcerea domnul Erick, întorcîndu-se spre Mureșanu cu o expresie de uluială întipărită pe față.

— Poate să însemne un singur lucru, răspunse pe un ton hotărît inginerul. Cu cît vom pleca mai repede de aici, cu atît va fi mai bine pentru noi toți. Și adăugă, prinzîndu-și fata de mînă : Haide, Alina, repede !

Cei doi începură să coboare panta abruptă, urmați de domnul Erick care, grăsuliu și greoi cum era, își dăduse drumul pe povîrniș, mergînd în mîini.

Peste cîteva minute se aflau în locul din care porniseră. Mureșanu se opri ca trăsnit.

— Alina, o strigă el pe fată, arătînd spre bolovanii de piatră din jur, bucata de stîncă pe care ai stat adineauri nu se afla aici ?

— Piatra pe care se afla săgeata albastră ?

— Da, despre ea vorbesc.

— Cred că era acolo, răspunse nedumerită fata, rotindu-se în jurul ei și oprindu-și privirea asupra unei bucăți uriașe de stîncă. Sau poate că era asta . . . Nu, se pare . . .

Domnul Erick se apropie gîfîind de ei.

— Ce s-a mai întîmplat, domnule inginer ?

— Un lucru pe care l-am prevăzut, de altfel, răspunse întunecat Mureșanu. „Săgeata albastră" a dispărut.

Domnul Erick rămase cu gura căscată.

— A dispărut ? Cum așa ? O vopsea de ulei nu se poate evapora. Chiar dacă încerci să o ștergi, lasă urme, spuse el după o clipă de tăcere. Și-apoi, trebuia să fi rămas piatra și-o pată albastră pe ea . . . Măcar urme de vopsea.

— Ceea ce pare de-a dreptul uluitor, continuă cu același ton grav inginerul, este faptul că săgeata albastră a dispărut odată cu bucata de stîncă pe care se afla.

— Atunci totul se explică ! exclamă domnul Erick. Cei care se țin de farse au profitat de absența noastră de aici și au mutat piatra.

— Glumiți, interveni Mureșanu. Ceea ce noi numim piatră era o bucată de stîncă în greutate de o tonă . . . Ca să poată fi deplasată era nevoie de o macara, și nu văd nici una pe aici . . . Refuz să cred că Eti, giganticul om al zăpezilor, s-a deplasat din Himalaia în Munții Făgăraș.

— Trăim într-o epocă, admise domnul Erick, în care orice ipoteză poate fi luată în considerare.

— Oricare, în afară de aceasta ! i-o reteză scurt inginerul. Nu știu în ce fel a dispărut bucata de stîncă, dar știu în ce scop . . . Pe măsură ce noi înaintam, lăsîndu-ne călăuziți de ele, săge-

țile albastre dispăreau în urma noastră... Firul Ariadnei era tăiat pas cu pas... Nu mai avem cum să ieșim din acest labirint de stînci... Capcana de piatră s-a închis.

Domnul Erick îl privi mirat :

— Necunoscutul sau necunoscuții speră că noaptea și frigul ne vor obliga să ne refugiem în peșteră ?

— Într-adevăr, domnii aceștia nu par deloc grăbiți... După cum vedeți ne lasă întreaga libertate de alegere... Ori să ne tîrîm pînă la epuizare în acest labirint de piatră, ori să intrăm de bunăvoie și nesiliți de nimeni în gura lupului.

— Tată, tată ! strigă deodată Alina, întinzînd brațul spre înălțimile amețitoare ale peretelui de cremene ce se înălța în fața lor. Ceva se mișcă acolo sus ! ... Sau parcă zboară !

Mureșanu privi în direcția arătată de fată. Pe peretele vertical de cremene, prin pîcla ușoară, albastră-cenușie, coborau în zig-zaguri repezi, ca o fîlfîire de funingine, niște pete negre care se apropiau de ei văzînd cu ochii.

— O turmă de capre negre, murmură inginerul. Privește-le cum sar dintr-un colț de stîncă în altul.

Era într-adevăr un spectacol uluitor. Imaginați-vă un perete de cremene drept, vertical, înalt de cîteva sute de metri, pe care la prima vedere nu s-ar fi putut agăța nici măcar o frunză. Pe acest perete, ca zvîrlite de un arc, coborau în zig-zaguri, în salturi prelungi, cu scînteieri de smoală în soarele orbitor, caprele negre.

Uitînd de situația în care se aflau, Alina urmărea elegantele salturi ale caprelor negre, rîzînd și bătînd puternic din palme. Deodată, fata încremeni. În urma caprelor negre cineva cobora peretele de cremene vertical de parcă ar fi sărit peste treptele unei gigantice scări. Acel cineva nu era o capră neagră, ci o ființă omenească.

— Dar asta ce mai este ? murmură domnul Erick, scoțîndu-și din nou batista din buzunarul pantalonilor și ștergîndu-și fruntea îmbrobonită de sudoare. Așa ceva nu-i cu putință... Priviți-l cum coboară peretele, parcă ar sări dintr-un balcon în altul al unui zgîrie-nori de 300 de etaje... Să fie oare un urs ?

Caprele negre dispăruseră. Cel care cobora peretele de cremene se apropia din ce în ce.

— Nu, domnule Erick, răspunse Mureșanu, împărtășind uimirea tovarășului de drum. Acum îl văd bine. Cel care coboară spre noi nu este un urs... Este un băiat...

— Ceea ce văd este de-a dreptul senzațional, spuse domnul Erick, lăsînd rucsacul să-i alunece din spate și desfăcîndu-l scoase un aparat fotografic... Trebuie să fotografiez acest slalom fantastic pe un perete de stîncă abrupt... Nimeni nu m-ar crede acasă că am văzut un asemenea spectacol. Și duse obiectivul aparatului fotografic la ochi, orientîndu-l spre băiatul care acum cobora în diagonală peretele stîncos, sărind, parcă, pe niște trepte invizibile, de văzduh.

În liniștea mormîntală ce învăluia stîncile răsună de cîteva ori clinchetul metalic al declanșatorului.

Ajuns jos, băiatul o porni spre cei trei turiști, strecurîndu-se printre prăvăliturile de piatră. Era îmbrăcat într-un trening albastru și încălțat cu bascheți de aceeași culoare, tiviți jur-împrejur cu o dungă albă de gumă.

Înalt, zvelt, cu ochi cenușii, de o strălucire intensă și stranie, cu fața bronzată bătînd în arămiu, băiatul se opri în fața celor trei și-i cercetă cîteva clipe cu o privire bănuitoare.

— Ați venit să-l împușcați pe Mitică ? întrebă el arătînd spre o husă de piele ce se afla prinsă de-a curmezișul rucsacului pe care inginerul îl purta în spate.

— Înainte de orice, îl apostrofă pe un ton jignit Mureșanu, ai fi putut să ne spui bună ziua, băiete... Și-apoi, ca să-l împușc pe Mitică al dumitale ar fi trebuit să am o pușcă... În husă se află două lansete pentru prins păstrăvi.

Băiatul continua să-i fixeze cu un aer bănuitor.

— Și-atunci ce căutați pe aici ? Nu știați că e un traseu interzis pentru turiști ?

— Interzis ? De ce ?

— Din cauza deselor prăvăliri de stînci și a lui Mitică, continuă băiatul. Se distrează aruncînd cu pietre după turiști. Cei

de la filială au promis că vor trimite doi vînători să-l împuște... Dar Mitică este prietenul meu. N-o să-i las eu să-i pună pielea pe băț.

— Cum adică, făcu uluit inginerul, să împuști un copil pentru că se joacă aruncînd cu pietre ? Aiurezi, băiete.

Băiatul clătină de cîteva ori din cap.

— Nu m-ai înțeles. Mitică nu este un băiat, e un urs.

Alina făcu ochii mari.

— Cum un urs ? Un urs adevărat ?

Băiatul îi aruncă cu coada ochiului o privire ușor dispreţuitoare.

— Doar n-o fi unul de catifea.

— Oricum, continuă Mureșanu, trebuie să-i înțelegem și pe cei de la filiala de vînătoare. Pietricelele cu care se joacă prietenul dumitale trebuie să cîntărească fiecare în parte peste 2 kg... Mărturisesc sincer că n-aș dori să mă prind în joc cu acest simpatic Mitică.

— Și totuși, nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă băiatul pe același ton bănuitor. Cum de ați ajuns aici ?

— Mai înainte de toate, să facem prezentările, zise pe un ton glumeț inginerul. Eu sînt inginerul Mureșanu, iar dînsa este fata mea, Alina... Cu cine am onoarea ?

— Cu Matei, răspunse sec băiatul.

Mureșanu arăta spre domnul Erick :

— Iar dînsul este un turist străin care ne vizitează ţara... Ne îndreptăm împreună spre cabana Pîcla. Ai auzit de ea ?

— Desigur, răspunse băiatul, cu ochii luminați de aceeași privire cenușie și stranie. Numai că, dorind să mergeți la Iași ați luat trenul spre Craiova. Unde e „Pîcla" și unde sîntem noi !

— Am fost atrași aici de niște misterioase săgeți albastre, continuă Mureșanu, opera unui scamator, desigur... Așa cum apar, așa și dispar. Mai adineauri era una aici, care a dispărut cu bucata de stîncă pe care se afla... și era o stîncă, nu glumă.

— Chiar eu am stat cu picioarele pe ea, ţinu să se amestece Alina, sărind sprintenă pe o bucată de stîncă. Numai că pe stînca aceea se afla o săgeată albastră.

Băiatul, care ținea capul ușor aplecat în piept, ridică deodată spre fată privirea lui cenușie și scînteietoare.

— Te cred, fetițo, spuse el... Pentru că stai și acum **eu** picioarele pe aceeași piatră.

Fata păru să se burzuluiască.

— Te rog să nu-mi spui fetițo. Pe mine mă cheamă **Alina.** Și dacă ești chiar atît de deștept pe cît vrei să pari, poți **să-mi** spui unde a dispărut săgeata ?

— Foarte simplu...

— Nu zău ! ?

Băiatul avea aerul cuiva sîcîit de o muscă.

— Bucata de stîncă n-a mutat-o nimeni de aici... A **răsturnat-o**, pur și simplu. Nu vezi că piatra pe care stai are **urme** de mușchi verde ? Găsești ceva asemănător la pietrele din **jur ?**

— Ce spune, ce spune băiatul ? se interesă în **englezește** domnul Erick.

— Un lucru foarte simplu la care nu m-am gîndit, **răspunse** Mureșanu. Bucata de stîncă a fost răsturnată. Dar acest **lucru** nu mă liniștește cu nimic. Înseamnă că cel puțin doi **sau trei** indivizi ne dau tîrcoale. Trebuie să ne refugiem **undeva...** Băiatul trebuie să locuiască undeva pe aici... În afară **de asta,** sîntem frînți de oboseală.

— Excelentă idee, conveni domnul Erick.

Mureșanu se întoarse spre băiat.

— Locuiești pe undeva pe aici, băiete ?

— Da, la stația meteo, răspunse băiatul, **întinzînd brațul și** arătînd departe, spre niște piscuri învăluite în **ceață.**

— Va să zică, ești meteorolog.

— Nu eu, tata.

— Ne puteți adăposti la voi pentru o noapte ?

— Adică la mine... Pentru că sînt singur. **Tata e plecat** la București. A fost chemat la Institutul meteorologic. **Informațiile** meteo le transmit **eu** prin radio.

— Și este departe stația ? se interesă **Mureșanu.**

— Depinde, făcu băiatul, arătînd ameţitorul perete de cremene pe care-l coborîse. Dacă o luăm pe scurtătura asta, e foarte aproape.

— Eşti foarte amabil, băiete, făcu Mureşanu, dar un alt drum nu mai există ?

— Există, dar vom ajunge tocmai la noapte, şi risc să pierd transmisia. De altfel, în curînd, o să înceapă şi furtuna . . . Aţi văzut, caprele negre au părăsit piscurile.

— Vom grăbi pasul, îl asigură Mureşanu.

— Atunci, să-i dăm drumul ! spuse cu hotărîre băiatul, făcîndu-le semn să îl urmeze.

Şi micul grup de turişti se puse în mişcare. Abia ultimul din coloană, domnul Erick, dispăru printre stîncile prăvălite cînd în urma lor îşi făcură apariţia doi indivizi. Unul din ei, înalt şi uscăţiv, îmbrăcat în costum de vînător, ţinea în mînă o puşcă cu lunetă. Celălalt, nebărbierit, cu o faţă lată, cu maxilarele puternice, era chior de un ochi, purta nişte haine cenuşii şi soioase şi o puşcă de vînătoare cu două ţevi pe umăr.

— Au scăpat deocamdată, spuse primul individ făcînd cu mîna un gest de necaz. De unde dracu a mai apărut şi puştiul ăsta ?

— Pe cinstea mea dacă înţeleg de ce atîtea mofturi, mîrîi celălalt. Putem să-i luăm pe toţi ca din oală şi gata.

Celălalt ciocăni, cu degetul arătător făcut covrig, în fruntea lui teşită :

— N-ai creier în capul tău nici cît o muscă, Ciclopule . . . Şeful ne-a ordonat să înhăţăm fata . . . De ce ? Habar n-am.

— Şi dacă îi înhăţăm pe toţi, ce se întîmplă ?

— Dacă intrau în peşteră, era altceva. Dar aşa, la munte nu poţi fi sigur niciodată că nu te vede cineva. Vrei ca în cîteva ore stîncăriile astea să răsune de glasurile vesele ale unor soldaţi înarmaţi cu puşti şi pistoale mitraliere ?

— Ei şi ? făcu disprețuitor cel poreclit Ciclopul. Tot nu cunosc secretul peşterii şi n-au să ne dibuiască.

— Şi provizii pe cît timp avem ? întrebă pe un ton sarcastic celălalt.

— Pe vreo patru zile, răspunse Ciclopul.

— Păi vezi mă, nătăfleață, că ai să scoți singur capul la soare ? Noi trebuie să „rătăcim" fata. Chestii din astea se întîmplă des la munte... Ceață, echipă de salvare...

— Am priceput. Într-un cuvînt, vrăjeală !

— Bravo, în sfîrșit, ai priceput, Ciclopule.

În clipa aceea un vîrtej prelung răsună prin văzduh și un pietroi se izbi cu un bubuit de tunet într-o stîncă ce se afla în apropierea lor. Cei doi se adăpostiră fulgerător cu armele pregătite.

— Care dai cu pietre, mă ? zbieră Ciclopul spre înălțimile peretelui de cremene ce se afla în fața lor învăluit în pîclă.

Un al doilea pietroi vîjîi pe deasupra capetelor lor și se rostogoli, sărind ca o lăcustă printre stîncile prăvălite.

Celălalt puse mîna pe umărul Ciclopului.

— Nu mai urla că ai să răgușești... Trebuie să fie ursul de care vorbea băiatul.

Ciclopul trase cocoașele de la pușcă.

— Ursul... Lasă că-i arăt eu lui, mîrîi el scoțînd țeava puștii deasupra stîncii sub care se aflau.

Celălalt îl trase înapoi spre el și rînji :

— Lasă-l în pace. La noapte vom fi și noi la stația meteo.

Bărbosul rămase cu gura căscată.

— Cum, adică ?

— Păi noi sîntem noi, cap sec, cei doi vînători trimiși de filiala de vînătoare să-l împuște pe Mitică ? Ocupăm stația și apoi o lăsăm pe fată să „fugă" după ajutor ca să-și salveze tatăl. Poți înțelege o idee atît de simplă ?

Băiatul mergea în fruntea micului grup prin defileul stîncos, părînd să grăbească pasul din ce în ce mai repede.

Neobosită, vioaie, Alina se ținea după el, sărind din piatră în piatră și sîcîindu-l cu tot felul de întrebări. Matei se prefăcea că nu aude, păstrînd față de ea aceeași atitudine nepăsătoare.

Mureșanu călca pe urmele lor cu pași mari și apăsați, făcînd să scrîșnească pietrișul sub colții de fier ai bocancilor săi de

alpinist. Domnul Erick rămînea în urmă văzînd cu ochii. Cu cămașa desfăcută, el își ștergea gîtul și pieptul transpirat cu batista, alunecînd cînd pe o piatră, cînd pe alta, legănîndu-se greoi pe picioare ca un pinguin gigantic.

— Hei, domnule inginer, strigă el în englezeasca lui greoaie, fluturînd batista pe care o ținea în mînă... Am eu aerul unui atlet grec? La naiba cu maratonul ăsta infernal! În definitiv, ce s-ar fi întîmplat dacă atenienii aflau cu două ore mai tîrziu că Miltiades i-a bătut pe perși la Marathon?

Mureșanu întoarse capul rîzînd spre el, dar continuînd să înainteze.

— Nu vă lăsați, domnule Erick, nu vă lăsați... Agitați ramura de măslin pe care o aveți în mînă și mărșăluiți. La stația meteo vă așteaptă o cunună de lauri... o mîncare caldă și un pat moale. Din cîte înțeleg, în curînd vom fi acolo.

Alina se apropie de Matei potrivindu-și pașii după ai lui.

— Ascultă, băiatule, îi spuse ea pe un ton în care suna un ușor repros. De două ore alerg după tine ca o cățeluș pe care ai luat-o de lesă. Te întreb ba una, ba alta, și nu-mi răspunzi nimic.

— Nenorocirea e că alergi cu un sac de întrebări în spate. Iar eu nu am un sac de răspunsuri, o ironiză Matei ținînd asupra ei privirea cenușie și stranie.

— Oricum, ripostă Alina, înfruntîndu-i privirea. Cînd o fată ca mine te întreabă ceva, ar fi politicos să-i și răspunzi.

El întoarse capul spre ea și o privi mirat:

— Adică cum o fată ca tine? Nu ești o fată ca toate fetele?

— Ba da, dar voiam să cred că sînt și bine crescută... Nu mă mir că ești ursuz cînd singurul tău prieten este un urs păros și sălbatic. Cred că vă înțelegeți amîndoi de minune; el mormăie, iar tu taci.

— Nu-l cunoști pe Mitică, fetițo, răspunse Matei. Eu am copilărit cu el.

Alina rîse zglobiu.

— Cum adică? Ești un fel de Mowgli? Te-a crescut o ursoaică?

— Nu, noi l-am crescut pe Mitică, răspunse băiatul. Pe ursoaică, mama lui, au omorît-o ciobanii pe cînd le fura o oaie. Tata l-a găsit pe ursuleț hoinărind de unul singur prin munți și l-a luat la stația meteo... A stat la noi pînă s-a făcut mare.

— Și apoi ? se interesă fata.

Un nor păru să treacă pe fruntea băiatului.

— Apoi a trebuit să-l alungăm... Într-o zi Mitică s-a înfuriat și-a mușcat un meteorolog de serviciu... I s-a cerut tatii să-l împuște.

Alina făcu ochii mari.

— Și atunci ?

— Și atunci l-am luat pe Mitică și l-am ascuns într-o peșteră... Acum e un urs sălbatic ca oricare altul.

— Și te mai întîlnești cu el ?

— Din cînd în cînd. Dacă duc două degete la gură și fluier într-un anumit fel, mă aude oriunde ar fi și apare.

— Nu mai spune ! se minună Alina. Cînd ajungem la stația meteo, o să-l chemi ca să-l cunosc și eu ?

— Desigur, făcu Matei. Numai că nu sînt convins că ai să-ți dorești să-l vezi, mai ales dacă o să zîmbească.

Mureșanu se opri lîngă ei.

— Ce s-a întîmplat ? De ce ne-am oprit, băiete ?

Cei doi tăcură aruncîndu-și o privire complice. Profitînd de acest scurt popas, domnul Erick sosi gîfîind și, azvîrlindu-și batista pe jos, se lăsă să cadă, cu rucsac cu tot, pe un colț de stîncă.

— Poftiți, spuse el, am aruncat „șervetul" ca la box. Abandonez meciul. Knock-out tehnic. M-am așezat pe această piatră și nici măcar un buldozer nu mă va putea clinti de pe ea.

— Domnul Erick, îi explică amuzat inginerul lui Matei, ne cere să facem un mic popas. Să-l înțelegem... Este neobișnuit cu marșurile grele.

— Asta nu se poate ! răspunse cu hotărîre băiatul, aplecîndu-se și ridicînd un pumn de nisip de jos. Ați văzut cum caprele negre au părăsit pisourile și, priviți, adăugă el, întin-

zînd spre inginer mîna în care ținea nisipul, nisipul s-a umezit, nu mai curge printre degete.

— Și ce înseamnă toate aceste lucruri ? se interesă nedumerit Mureșanu.

Băiatul își roti privirile peste culmile munților ce se învăluiau în ceață.

— În cel mult o jumătate de oră va începe prăpădul... Trebuie să trecem peste puntea suspendată deasupra prăpastiei înainte ca vîntul să se dezlănțuie... Altfel nu o veți mai putea trece.

— De ce ?

— Cînd o s-o vedeți, o să înțelegeți. Să ne grăbim. Rucsacul domnului Erick o să-l duc eu.

— Micul nostru meteorolog prezice că, într-o jumătate de oră, se va dezlănțui o furtună, spuse Mureșanu întorcîndu-se cu un aer neliniștit spre domnul Erick... Băiatul s-a oferit să vă ducă rucsacul... cred că acest fiu al muntelui știe ce spune. Să ne grăbim, domnule Erick, să ne grăbim.

Peste cîteva clipe micul grup se punea în mișcare. Pe măsură ce înaintau, nori negri, învolburați, răsăriți nu se știe cum din adîncurile văilor, se adunau deasupra piscurilor strîngîndu-se ca niște uriașe păsări de pradă. Un fulger îndepărtat, prelung și orbitor făcu să scapere pereții înalți și cenușii de cremene în mii de scîntei fosforescente, electrice. Munții hăulără prelung, în ecouri din ce în ce mai îndepărtate, care păreau fără de sfîrșit. Și-apoi, deodată, ca din senin, vîntul se năpustî asupra defileului stîncos, vuind, șuierînd printre stînci, stîrnind vîrtejuri de cioturi de jnepi uscați și putrezi, azvîrlindu-le în înălțimi ca pe niște surcele. Cu capul aplecat înainte, în pelerinele de ploaie pe care le îmbrăcaseră și ale căror pulpane se zbăteau în vînt, cei trei turiști înaintau pe urmele băiatului, pe jumătate orbiți de praful care le biciuia fețele.

— Stația meteo este acolo ! strigă Matei ca să acopere șuieratul vîntului, ridicînd brațul și arătînd spre o clădire mică și albă, cocoțată în vîrful unei stînci uriașe, ca un cuib singuratic de vultur... Numai că n-o să mai puteți ajunge acolo !

— De ce ? urlă la rîndul său inginerul, ca să se poată face auzit, ridicînd privirea spre băiat și apărîndu-se cu brațul de praful și nisipul care-l orbeau.

— Aceasta-i puntea, îi spuse Matei, arătînd un fel de șarpe lung și negru de vreo 30 de metri ce se legăna în sus și în jos asemeni unui scrînciob în bătaia vîntului deasupra unei prăpăstii înspăimîntătoare, scrîșnind și pocnind din toate încheieturile și vălurind întruna ca o panglică. Era o punte îngustă, făcută dintr-un fel de scîndură, prinsă în inele de sîrmă groasă, fixată deasupra prăpastiei în două cabluri împletite de oțel și fixate cu niște belciuge în pereții celor doi versanți ai muntelui.

Primii stropi de ploaie mari și reci începură să șfichiuie văzduhul.

— Trebuie s-o trecem ! urlă inginerul, privind puntea suspendată ce se legăna și se ondula deasupra hăului . . . Nu avem de ales. La noapte vom îngheța cu toții aici . . . Alina ! Domnule Erick ! Adăpostiți-vă deocamdată după stînca aceea. Trebuie să văd dacă putem să trecem puntea asta blestemată.

Alina și domnul Erick se îndepărtară ascunzîndu-se într-o adîncitură sub stîncă.

— Tu poți să treci puntea, băiete ? strigă inginerul întorcîndu-se din nou spre Matei.

— Eu pot, răspunse el, dar asta se poate face acum numai într-un singur fel.

— Dacă poți tu, atunci o să putem și noi. Dă-i drumul, să te vedem.

Băiatul lăsă rucsacul domnului Erick să alunece jos și se apropie de marginea prăpastiei. Apoi, cu un salt prelung, se agăță cu amîndouă mîinile de unul dintre cabluri, rămînînd o clipă suspendat deasupra hăului, legănat de vînt ca o limbă de clopot. Cu o smucitură scurtă a corpului prinse cablul între picioare și începu să alunece încet, încet de-a lungul lui spre celălalt versant al muntelui în pendularea gigantică a punții suspendate, înfoiată și legănată de vînt.

— Are dreptate, murmură ca pentru sine Mureșanu, urmărind înaintarea băiatului pe cablu... Alina n-o să poată face asta... ca să nu mai vorbim de domnul Erick.

Ceața se scurgea ca o lavă albă de pe pereții munților învăluind totul. Inginerul se îndreptă grăbit spre stînca apropiată sub care se adăpostiseră Alina și domnul Erick. Dar sub stîncă nu mai era nimeni.

— Alina! strigă îngrozit inginerul. Alina! Domnul Erick! Unde sînteți? Ce-i gluma asta? Alina, domnul Erick!

Nu-i răspunse nimeni. Alina și domnul Erick dispăruseră. Ceața continua să se scurgă ca o lavă albă pe peretele muntelui înghițind și învăluind totul.

— Alina, Erick! strigă din nou Mureșanu începînd să alerge de colo pînă colo printre grohotișurile de stînci învăluite în ceață.

Se opri. O umbră fumurie se apropia prin ceață de el.

— Alina, tu ești?

— Nu, eu sînt! spuse Matei, răsărind ca din pămînt lîngă el. V-am auzit strigînd și m-am întors... Ce s-a întîmplat?

— Alina și Erick au dispărut, bîigui inginerul... I-am rugat să se adăpostească sub o stîncă... undeva acolo, adăugă el, întinzînd brațul. Cînd m-am întors, nu mai erau.

— Nu se poate să fi fost acolo unde îmi arătați, spuse liniștit băiatul. Puntea este exact în partea cealaltă. Nu auziți cum scîrțîie și scrîșnește?

Stîncile din jur vibrau, șuierau în rafalele sălbatice ale vîntului.

— Dar unde pot fi? îl întrebă inginerul cu un aer uimit.

— Trebuie să fie pe undeva, pe aici, răspunse băiatul. Pe ceață te rătăcești ușor. E de-ajuns să faci doi pași ca să nu mai știi nici unde ești și nici încotro s-o apuci. Să mergem să-i căutăm.

O porniră amîndoi printre stînci, strigînd-o pe Alina și pe domnul Erick cît îi ținea plămînii. Se opriră. Băiatul lăsă

capul în jos părînd să gîndească o clipă, apoi ridică privirea lui stranie și cenușie spre inginer :

— Nu sînt pe aici, înseamnă că s-a întîmplat ceva. Să ne întoarcem. Se poate că în timp ce noi îi căutăm pe aici, ei să ne aștepte la puntea suspendată.

Mureșanu îl urmă pe băiat, orbecăind prin ceață, pipăind ca un orb cu o mînă stîncile care îi ațineau calea. Deodată, Matei se opri și, aplecîndu-se, ridică un obiect care se afla rostogolit printre pietre lîngă o boltă ce se căsca într-o stîncă uriașă.

Străpungînd parcă cu capul o rafală puternică de vînt, Mureșanu îl ajunse din urmă.

— Ai găsit ceva, băiete ?

— Da, răspunse Matei, arătîndu-i inginerului aparatul fotografic al domnului Erick, cu lentila spartă și cureaua de piele ruptă . . . Aici au stat adăpostiți.

Mureșanu privi aparatul fotografic al domnului Erick de parcă ar fi avut înaintea sa un șarpe.

— Dar aici a avut loc o luptă ! bîigui el. Domnul Erick s-a apărat cu disperare . . . O sudoare rece îmbrobona fruntea inginerului. Înseamnă că au fost răpiți. De către cine ? De ce ?

Băiatul îl privea în tăcere. Mureșanu se plesni deodată cu palma peste frunte.

— Înțeleg . . . Săgeţile albastre. Da, asta trebuie să fie. Și adăugă cu o ușoară disperare în glas : să mergem la stația meteo, băiete ! Vom lua legătura prin radio să ne trimită ajutoare.

Matei clătină din cap.

— Nu vor putea ajunge aici decît în zece ore.

— Vor trimite un elicopter, strigă inginerul.

— Pe ceața și pe furtuna aceasta ?

— Dar trebuie să facem ceva, nu putem sta așa ! strigă din nou Mureșanu.

Băiatul lăsă capul din nou în piept, părînd să se gîndească o clipă. În jurul lor stîncile vibrau, șuierau.

— Pe Alina și pe domnul Erick îi putem găsi și noi dacă, spuse el...

— Dacă ce ? îl întrerupse Mureșanu.

Băiatul ridică mîna și arătă spre cîteva fire de iarbă ce se zvîrcoleau în vînt pe creasta stîncii sub care se aflau cei doi.

— Dacă Mitică se află în clipa de față pe direcția în care bate vîntul.

— Mitică ? făcu uimit Mureșanu. Ursul acela aruncător de pietre ?

— Dacă nu se află pe direcția vîntului, n-o să mă audă.

— Dar nu înțeleg, continuă pe același ton inginerul. Vrei să chemi ursul acela aici ? Este o fiară sălbatică. Singur spuneai că vor fi trimiși doi vînători să-l împuște.

Un ușor zîmbet disprețuitor flutură pe buzele băiatului.

— Nu s-a născut încă vînătorul care să-l împuște pe Mitică... Dacă mă va auzi, o să vină. Și-i va găsi pe cei care au răpit-o pe Alina și pe domnul Erick, chiar dacă se vor ascunde într-o gaură de șarpe.

O licărire de speranță apăru în ochii inginerului.

— Crezi lucrul acesta, băiete ? Atunci, cheamă-l !

Băiatul înmînă aparatul de fotografiat lui Mureșanu și apoi se cățără sprinten în vîrful stîncii, unde rămase o clipă în bătaia vîntului, cu treningul fluturînd ca un steag albastru. Apoi duse două degete la gură și scoase cîteva fluierături scurte și puternice ce se pierdură, purtate de vînt, în vălătucii de ceață.

Apoi, sărind din vîrful stîncii, în cîteva salturi făcute în zig-zag, ateriză lîngă Mureșanu.

— L-am chemat, spuse el simplu, ridicîndu-și gulerul treningului în timp ce se așeză adăpostindu-se de vînt în mica grotă de piatră ce se căsca în stîncă.

Inginerul se așeză lîngă el și-și privi nervos ceasul-brățară

— Și în cît timp crezi că va sosi acest Mitică ?

Băiatul își prinse genunchii între mîini. Ochii lui cenușii aveau o strălucire ciudată, în penumbra rece și umedă a micului adăpost de piatră.

— Depinde unde se află.

— Și dacă te-a auzit, completă pe același ton nervos inginerul.

— Bineînțeles, răspunse liniștit Matei. Dacă nu m-a auzit, n-are cum să vină.

Tăcură o vreme. Furtuna se înteţea mereu. Stropii mari și reci de ploaie pișcau văzduhul azvîrlind ici și colo pete de cerneală pe bolovanii cenușii din jur. Din cînd în cînd, cîte-un fulg de zăpadă dansa ca un fluture în fața celor doi ca să dispară apoi pulverizat de vînt.

Timpul se tîra încet, încet, ca un melc. Mureșanu se aplecă ușor căutînd să deslușească ceva prin valurile de ceață ce măturau stîncile.

— Parcă-i cineva acolo, spuse el în șoaptă... Se mișcă ceva, băiete.

Matei stătea nemișcat, cu genunchii prinși între mîini.

— Nu se mișcă nimic acolo, decît o tufă de jnepi.

— Poate ar trebui să-l mai fluieri încă o dată, continuă Mureșanu.

— V-aș ruga să așteptați. Dacă Mitică m-a auzit o să vină, vă asigur... Dar nu e o rîndunică, e un urs.

— Și dacă nu te-a auzit ? îl întrebă inginerul cu o iritare lesne de înțeles, o să stăm să ne apuce noaptea aici ?

Băiatul își mușcă buzele și tăcu. Mureșanu își privi din nou ceasul-brățară și sărind din adăpost se întoarse spre Matei și izbucni :

— Nu mai rămîn nici o clipă aici... Pierdem vremea, asta e ! De-o oră așteptăm un urs-fantomă care nu știu dacă a binevoit să te audă... Sau, chiar dacă, auzindu-te, ar binevoi să poftească. Pînă acum am fi ajuns de mult la stația meteo. Și adăugă, întinzînd mîna spre Matei : hai, băiete, să mergem.

Simțind o tresărire a băiatului, rămase încremenit cu mîna întinsă

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ?

Ochii cenușii ai băiatului străluceau ciudat în penumbra micului adăpost de piatră.

— Vă rog să nu vă mișcați ... Nu este bine să vă mișcați acum.

— De ce ? făcu nedumerit inginerul.

— Pentru că cineva stă în două labe la spatele dumneavoastră. Este Mitică. A sosit.

Inginerul se întoarse și se lipi fulgerător cu spatele de stîncă. În fața lui stătea un urs uriaș ce părea gata, gata să-l îmbrățișeze cu labele sale păroase, larg desfăcute. Ursul privea pieziș dintr-o parte, cu ochii lui mici și căprui, părînd să-l adulmece cu nasul lui negru și strălucitor ca o măslină. Mușchii puternici ai animalului pulsau sub blana cafenie și lucioasă.

— Lasă-l, Mitică ! Lasă-l, Mitică ! strigă Matei, sărind în picioare și bătîndu-l pe grumaz. Este un prieten de-al nostru ... Dar de ce-ai întîrziat atîta ?

Ursul întoarse capul spre el și îl privi cu ochii lui mici și căprui străbătuți de o lumină caldă, aproape omenească, și mormăi ceva clătinînd capul de parcă ar fi spus : „Păi, ce vrei, bătrîne ? Vînt, ceață ...“

Matei luă aparatul de fotografiat din mîna inginerului și-l așeză la picioarele ursului trosnind de cîteva ori din degete.

— Plecăm la vînătoare, Mitică. Ia vezi tu încotro a luat-o vînatul.

Mitică se aplecă, înhață aparatul de fotografiat cu laba lui mare, prevăzută cu gheare puternice, îl mirosi și apoi îl azvîrli disprețuitor printre bolovani. Lăsîndu-se să cadă în patru labe, ursul începu să se plimbe de colo pînă colo, mirosind toate pietrele pe care le întîlnea în drum. Deodată se opri și, întorcînd capul spre Matei, mormăi cu putere, scuturîndu-și de cîteva ori blana de parcă în clipa aceea ar fi ieșit din apă.

— Mitică a găsit urma domnului Erick, strigă bucuros Matei. Acum nu mai pot să ne scape. Într-o oră am să-i ajung.

— Ai să-i ajungi ? făcu mirat inginerul. Și în vremea asta eu ce fac ? Stau aici ?

— Mitică o va lua la galop... Va trebui să fug, nu glumă, explică băiatul. Pe ceața asta o să vă împiedicați la fiecare pas...

Cel mai bun lucru e să treceți puntea și să ajungeți la stația meteo.

— E cineva acolo ?

— Nea Avram, celălalt meteorolog, colegul tatii, trebuie să fi sosit de la Vlădeasa. O să-i povestiți ce s-a întîmplat... Știe el ce are de făcut. Oricum, s-ar putea să mă apuce noaptea. Aveți, cumva, o lanternă ?

— Da, și încă una foarte bună, răspunse Mureșanu. Coborî rucsacul din spate și, desfăcîndu-l, scoase o lanternă. Știi cum s-o aprinzi ?

— Desigur, răspunse repede Matei, luînd lanterna din mîna inginerului. La noapte ceața se va ridica. Am să vă semnalizez de sus, de pe piscuri... trei faze scurte. De la stația meteo le veți zări.

— Trei faze scurte ? Ce-o să însemne asta ? întrebă mecanic inginerul.

— Că am dat de urma Alinei și a domnului Erick. Și adăugă, întorcîndu-se spre ursul care-l aștepta : Dă-i drumul, Mitică, pornim !

Ursul sări în două labe și răsucindu-se fulgerător dispăru ca o umbră fumurie în ceață. Matei îl salută pe inginer cu mîna în care ținea lanterna și se repezi pe urmele lui.

Cu pași supli, ușori ca de pisică, ursul alerga, se strecura printre stînci, dibuind cu nasul lui mic și negru urma nevăzută a domnului Erick. Matei îl urma îndeaproape. Alergară în tăcere vreme de o oră prin marea de fum alb, în șuierul rece și tăios al vîntului. Ajuns la poalele unui povîrniș, Mitică se opri, se roti de cîteva ori în jurul său și, găsind ceea ce căuta, începu să urce povîrnișul, împreună cu Matei. Ajunși sus, se opriră. În fața lor se căsca gura neagră, verzuie a peșterii pe lîngă care trecuseră. Prin colții de piatră ceața se învolbura, fumega în vîrtejuri albe ca și cum întreaga grotă ar fi fost cuprinsă de un incendiu uriaș. Matei pătrunse în peșteră și aprinse lanterna. Cercul de lumină străpunse întunericul, dezvăluind siluetele stranii, de un alb orbitor, al unor stînci măcinate și ciupite ca de vărsat de stropii de apă ce picurau peste tot din tavanul gro-

tei. De undeva, de departe, din adîncurile întunecate ale peșterii, răsuna un zvon de glasuri omenești.

— Șterge-o, Mitică, îi șopti băiatul ursului, făcîndu-i semn să plece. La nevoie te chem eu. Hai, șterge-o cînd îți spun!

Ursul îl părăsi bombănind supărat. Matei porni mai departe. Razele de lumină măturară pereții negri și afumați ai grotei și se opri în tavanul peșterii. Mii de lilieci stăteau agățați, cu aripile închise ca niște mici umbrele negre. Ochii lor, ca niște vîrfuri de ac, scînteiau verde fosforescent în întunericul grotei. Din cînd în cînd, cîte unul dintre ei își dădea drumul ca un bolovan și, desfăcînd brusc aripile, străbătea într-un zbor planat de buhă văzduhul negru ca de smoală al peșterii. Matei înainta mereu. Deodată, razele de lumină se opriră pe o fîșie clisoasă și umedă de argilă. Printre urmele unor tălpi mari, ţintuite, Matei descoperi urma mică și delicată lăsată de sandaua fetei.

— Deci Alina și domnul Erick se află aici, își spuse ca pentru sine Matei, în vreme ce pornea mai departe.

Pe măsură ce se afunda în adîncurile peșterii, pereții ei păreau să coboare, să se apropie, iar ciorchinii de lilieci, spînzurați de tavan, își luau zborul speriați în toate părțile. Deodată, de parcă pereții grotei ar fi explodat, în fața lui Matei apăru un hău imens de întuneric ce plutea deasupra apelor limpezi și reci ale unui lac subteran. Razele lanternei presărară solzi de aur pe apele încremenite ca de sticlă. Glasurile omenești răsunară din nou. Matei stinse lanterna și-și dădu drumul în apa care-i venea pînă la genunchi. Înainta mereu orbecăind prin bezna adîncă. Apa îi ajungea acum pînă la brîu. De undeva, din stînga lui, răsună vocea limpede și cristalină a fetei, acoperită de glasul răgușit al domnului Erick și de rîsul puternic și sălbatic al unui bărbat. Matei aprinse lanterna. O spărtură răsărea deasupra apei, din peretele peșterii. Matei se îndreptă spre ea și stingînd lanterna o pipăi orbește cu mîna. Descoperi niște trepte de piatră tăiate în stîncă ce păreau că urcă în pîntecul muntelui. Încet, pas cu pas, băiatul urcă treptele de piatră printr-un fel de tunel îngust, ce înainta în spirală ca o cochilie de melc. Ajuns sus, scoase binișor capul. Se afla într-o mică grotă lu-

minată de pîlpîirile slabe ale unui felinar, agăţat într-un piron de fier bătut în peretele de stîncă al peşterii. Pe o claie de fîn proaspăt cosit Alina şi domnul Erick zăceau legaţi fedeleş. Lîngă ei, aproape de un foc care abia mai mocnea, stătea un vînător cu un aparat fotografic în mînă. Alături, un alt bărbat bărbos, îmbrăcat în haine soioase, se juca cu un cuţit azvîrlindu-l în sus şi prinzîndu-l cînd de vîrf şi cînd de mîner. Lumina pîlpîitoare a felinarului părea să danseze pe una din pleoapele sale căzute şi roşii. Deodată Ciclopul întoarse capul în direcţia lui Matei. Încerca să străpungă întunericul privind dintr-o parte cu singurul ochi pe care îl avea.

— Cine este acolo ? tună el.

Matei se încordă ca un arc.

Ciclopul tocmai se pregătea s-o pornească spre mica treaptă săpată în stîncă, dar Vînătorul îl prinse de braţ.

— Lasă prostiile, Ciclopule ! Cine ar putea să fie pe ceaţa asta ? Hai să isprăvim treaba pe care o avem... mă grăbesc... „curierul“ mă aşteaptă.

— Ai uitat de puştiul acela, şefule, se încăpăţînă Ciclopul. Ai văzut cum a coborît peretele de stîncă... Cunoaşte muntele cum îmi cunosc eu buzunarele. Doar am fost paznic de vînătoare pe vremuri, aici. Mă pricep.

— Te pricepi, rîse acru Vînătorul. Atunci cum de ai fost prins vînzînd carnea vînatului pe care erai pus să-l păzeşti ?... Zece ani de închisoare. Dacă n-am fi fost noi, crăpai de foame.

— E ager puştiul... Să ne ferim de el, mormăi nemulţumit Ciclopul.

— O fi, dar n-ai să-mi spui că are şi nas de cîine poliţist. De unde să ştie încotro am apucat-o ? continuă pe acelaşi ton amuzat Vînătorul. Hai, treci şi aşează-te lîngă fată, pierdem timpul.

Ciclopul părăsi pe Vînător şi se instală pe maldărul de fîn între Alina şi domnul Erick. Punînd un picior în pămînt, Vînătorul duse aparatul fotografic la ochi căutînd să prindă grupul în obiectiv.

— Și tu ce te-ai proțăpit acolo, în mijloc ? îi strigă el Ciclopului. Nu dă nimeni nici doi bani pe mutra ta ! Treci în spatele fetei și apuc-o de cosiță.

Ciclopul trecu în spatele Alinei și o înșfăcă de păr, vîrînd apoi cuțitul în brîu.

— Dă-mi drumul, protestă mînioasă fata. V-am mai spus eu c-o s-o pățiți ! O să vedeți voi cînd o să vină tata aici !

— Stai liniștită că nu-ți taie nimeni capul, o ironiză Vînătorul păstrînd aceeași poziție. O simplă fotografie artistică, ce dracu !

Alina se zbătu în mîna Ciclopului.

— Ia mîna asta murdară din părul meu !

— Dar ai o guriță, fetițo ! chicoti vesel Vînătorul căutînd s-o prindă în obiectiv. Mă întreb cum va arăta nefericitul care te va lua de nevastă cînd o să crești mare.

Blițul aparatului fotografic strălumină ca un fulger grota. Liliecii se foiră cu țipete scurte și ascuțite undeva în înălțimile întunecate ale peșterii. Vînătorul duse din nou aparatul la ochi.

Ușor ca o umbră, Matei alunecă din spărtură și se îndreptă tîrîndu-se pe burtă pe o coloană de stîncă ce părea că sprijină tavanul învăluit în beznă al peșterii. Blițul aparatului fotografic străfulgeră din nou stîrnind vaierul liliecilor nevăzuți. Vînătorul se ridică mulțumit în picioare și înfășură repede rolfilmul.

— Asta-i tot, fetițo !

— S-o crezi dumneata, îl înfruntă curajoasă Alina. La ora asta tata este pe drum. Credeți că nu știe unde mă aflu ? Ați uitat de săgețile albastre ?

Ascuns după coloana de piatră, Matei urmărea scena. Vînătorul îi făcu semn Ciclopului să elibereze fata.

— N-aș vrea să te dezamăgesc, continuă el ironic. Ne crezi mai proști decît sîntem. Tatăl tău va sosi într-adevăr aici mîine dimineață, dar nu va mai găsi nici un tunel.

Alina rîse neîncrezător.

— De ce ? Îl credeți pe tata miop ?

Vînătorul își privi ceasul-brățară, apoi o fixă pe fată cu o privire rece.

— Există un secret al lacului subteran... Ciclopul l-a descoperit pe cînd era paznic aici. Ai învățat la școală despre flux și reflux ?

Cu un gest energic al capului, fata își aruncă părul într-o parte.

— Am învățat eu și multe altele la școală... Deși nu știu de ce tot mă fotografiați, am cam înțeles eu cu cine am de-a face.

— Ei, bine, continuă Vînătorul. Lacul are un debit variabil, fetițo. Peste cîteva ore apele lui vor începe să crească din nou.

Alina păli și-și mușcă buzele.

— Apele vor acoperi spărtura, vor inunda treptele de piatră, continuă pe același ton sec Vînătorul. Și vor crește mereu timp de două săptămîni.

— Ce spune ? Ce spune ? se interesă domnul Erick în englezeasca lui greoaie.

Alina întoarse capul spre el.

— Nu cunosc engleza, domnule Erick, n-am cum să vă explic.

Domnul Erick, care nu înțelesese nimic, clătină resemnat din cap.

— Ai amuțit, fetițo ? o apostrofă Vînătorul, arătînd spre un copac gros, de lemn, ce se afla sprijinit de peretele grotei sub felinar. Peste cîteva ore Ciclopul va astupa intrarea în grota asta... Nici o grijă, se încuie bine pe dinafară. Vei putea să strigi cît îți poftește inima, nu te va auzi nimeni.

— Nu-i adevărat, tata mă va găsi ! strigă disperată fata.

— Ce va găsi ? chicoti Vînătorul. Apă peste tot ? Pereți masivi de stîncă, nici o crăpătură... Și adăugă, liniștind-o cu un gest : dacă șefii mei din străinătate vor găsi fotografia ta reușită, se va primi un telefon anonim. Desigur, vor trimite să te scoată. Altfel...

Alina tăcea mușcîndu-și buzele. Vînătorul scoase rolfilmul din aparat și-l vîrî în buzunar. Întinse aparatul fotografic Ci-

clopului și, aplecîndu-se, ridică pușca cu lunetă ce zăcea aruncată pe jos.

— Deci, ne-am înțeles, spuse el. Peste cîteva ore fixezi chepengul de lemn și pleci. Te aștept la stînă. Cum nu vom avea nici o fată și nici un turist, vom ajunge nestingheriți la gară.

— Am înțeles, șefule ! zise Ciclopul, cu un aer de cîine supus.

Apucînd felinarul, îl conduse pe Vînător pînă la ieșirea din grotă. Razele de lumină ale felinarului străluciră pe colțurile cenușii și lucioase ale coloanei de piatră. Matei se făcu una cu pămîntul. Vînătorul dispăru. Pașii lui bocăniră pe trepte și apoi se stinseră treptat, treptat, în adîncul muntelui. După ce privi cîteva clipe, cu felinarul ridicat deasupra capului, în urma Vînătorului, Ciclopul se îndreptă spre un colț întunecat al peșterii. Puse jos aparatul fotografic, încinse o cartușieră și înhăță pușca cu două țevi ce se afla rezemată de peretele de stîncă. Lăsă felinarul lîngă maldărul de fîn pe care zăceau Alina și domnul Erick. Puse cîteva lemne pe foc. Apoi, cu pușca într-o mînă, și cu chepengul în cealaltă, se îndreptă spre intrarea în micul tunel. Fixă chepengul și se așeză pe el. Frînse pușca, scoase două cartușe din centura de piele și le vîrî pe țeavă. Apoi, închizînd pușca și, privind spre Alina și domnul Erick, strigă :

— Hei, voi de acolo . . . Nici o mișcare . . . Nici o șoaptă, s-a înțeles ?

De după piciorul de piatră Matei îl urmărea nemișcat. Capcana de piatră era închisă.

Timpul se tîra încet. Culcat pe burtă după coloana de piatră, Matei pîndea fiecare mișcare a Ciclopului. Deodată, băiatul tresări. Ridicînd capul spre tavanul grotei, Ciclopul se sprijini cu spatele de peretele de stîncă și scoase un căscat. Închise ochii. Rămase așa o vreme. Apoi, capul i se desprinse de perete și îi căzu în piept. Ciclopul tresări speriat parcă și, înălțîndu-și capul, privi lung spre Alina și domnul Erick. Cei doi stăteau nemișcați pe maldărul de fîn. Înviorat, focul ardea vesel, împrăștiind lumini sîngerii, jucăușe pe pereții negri-cenușii ai

grotei. Ciclopul începu să picotească din nou. Își ridica cu greu capul asemeni unui om beat, lăsîndu-l apoi să-i cadă brusc în piept. Din cînd în cînd tresărea, își scutura capul cu putere, aruncîndu-și privirile împăienjenite de somn spre cei doi prizonieri. Ațipi din nou. Matei pipăi cu mîna în jur căutînd o pietricică. O găsi. Ridicîndu-se în genunchi o azvîrli spre Alina, drept în mijlocul cercului de lumină al felinarului. Piatra micuța și albă sări de cîteva ori ca o lăcustă și, rostogolindu-se, se opri lîngă foc. Zărind pietricica, fata își stăpîni cu greu un țipăt. Întoarse capul în direcția lui Matei, căutînd să deslușească ceva în penumbrele peșterii. Ciclopul picotea. Atent, încordat, Matei îl pîndea din ascunzătoare fără să-l slăbească din ochi. Trecură cîteva clipe. Băiatul se ridică în picioare și, cu pași ușori, ca de rîs, se îndreptă spre Alina și domnul Erick, ocolind cercul de lumină al felinarului. Ciclopul mormăi ceva și ridică brusc capul. Matei se lipi fulgerător cu spatele de peretele întunecat al grotei. Ciclopul schimbă poziția armei. Fixă patul puștii în chepengul de lemn și, sprijinindu-se cu amîndouă mîinile în țeavă, reluă picotul.

Cu un salt lung, Matei sări pe maldărul de fîn și se ghemui în spatele celor doi. Era și timpul. Tresărind, Ciclopul privea spre ei. Alina se prefăcu nepăsătoare. Simți cum degetele lui Matei încep să desfacă nodul frînghiei care-i lega mîinile. Inima îi bătea cu putere. Domnul Erick privea spre Matei cu coada ochiului. Capul Ciclopului căzu în piept. Matei își apropie buzele de urechea Alinei și-i șopti abia auzit :

— Ține mîinile la spate ca și cum ai fi legată . . . Ca să scăpăm de aici, trebuie să-l păcălesc pe Ciclop.

Fata dădu din cap în semn că a înțeles. Peste cîteva clipe și domnul Erick era liber. Legăturile de funie îi atîrnau moi pe piept. Strecurîndu-se printre cei doi, Matei se rostogoli după maldărul de fîn și-o porni, tîrîndu-se pe burtă, spre Ciclop. Acum se mișca în plină lumină. Alina și domnul Erick îl urmăreau cu răsuflarea tăiată cum înaintează mereu. Matei se opri. Acum Ciclopul se afla la doi pași de el. Cu capul căzut pe mîinile încleștate pe țeava puștii, Ciclopul mormăi ceva. Bro-

boane de sudoare începură să strălucească pe fruntea lui Matei. Părea că Ciclopul îl privește prin pleoapa lui căzută și roșie. Ținîndu-și răsuflarea, Matei se apropie de el. Acum Ciclopul era la un pas. Ușor, parcă din aproape în aproape, Matei întinse mîna spre cartușieră, scoase încet un cartuș și-l prinse între dinți. Ciclopul încercă să-și ridice capul, dar gîtul nu-l mai asculta. Matei apucă al doilea cartuș, încet, încet, cu vîrful degetelor. Scoase încă trei cartușe. Apoi, înălțîndu-se în picioare, se îndreptă cu spatele, pas cu pas, spre foc. Azvîrli cartușele în flăcări, făcîndu-i semn Alinei și domnului Erick să se îndrepte spre coloana de piatră. Cei doi se ridicară încet și porniră în vîrful picioarelor în direcția arătată de băiat. Matei stinse felinarul. Cu pași neauziți, plutind parcă, băiatul străbătu grota în lumina jucăușă și pîlpîitoare a focului. Ajuns la coloana de piatră, se ghemui lîngă Alina și domnul Erick.

— Cînd vor începe detunăturile, șopti el la urechea fetei, să fugi spre scara de piatră.

— Dar ce se va întîmpla ?

— Ai să vezi.

Așteptau toți trei încordați. Și, deodată, primul cartuș explodă asurzitor, azvîrlind deasupra focului o jerbă de scîntei. Bubuitura cutremură pereții peșterii. În clipa următoare un vuiet prelung, străbătut de țipete ascuțite, începu să coboare din înălțimile întunecate ale grotei. Ciclopul sări buimăcit în picioare, cu pușca în mînă. Al doilea cartuș bubui. Ciclopul muta țeava puștii cînd într-o parte, cînd în alta, căutînd o țintă în care să tragă. Deodată, un vîrtej gigantic de aripi negre se învolbură în jurul lui, îl plesni peste față, îl izbi în piept, făcîndu-l să se rotească în jurul lui ca un titirez. Zeci de lilieci uriași zburau speriați prin grotă, într-o ploaie de scîntei și detunături, izbindu-se unii de alții cu țipete ascuțite. Ciclopul se rotea în jurul său, orbit, amețit, izbind la întîmplare cu patul armei în grindina neagră care se năpustea asupra lui din toate părțile.

— După mine, îi șopti Matei fetei, sărind din ascunzătoare și fugind aplecat spre ieșirea din grotă.

Alina îl urmă în aceeași clipă. Băiatul azvîrli chepengul de lemn într-o parte și sărind pe prima treaptă a scării o prinse pe Alina de mînă și o trase după el. Scoase lanterna din buzunar și o împinse Alinei.

— Fugi, Alina ! Fugi !

Fata începu să coboare în zbor treptele de piatră ce se înșurubau spre lacul subteran. Matei o urmă.

— Domnul Erick ! strigă fata în timp ce cobora treptele. Unde-i domnul Erick ?

— N-avem ce-i face acum, strigă Matei. Fugi, Alina, fugi !

Într-adevăr, domnul Erick, greoi și stîngaci cum era, fu prins în hora înnebunitoare a liliecilor. Se opri apărîndu-se cu mîinile de liliecii care se abăteau asupra lui. Între timp, detunăturile încetaseră. Încet, încet, liliecii părăseau grota luminată de foc, reîntorcîndu-se la locurile lor. Reușind să deslușească cîte ceva, domnul Erick se îndreptă clătinîndu-se spre mica trapă de piatră. Cu un salt ca de tigru, Ciclopul apăru în spatele său și apucîndu-l de ceafă îi rezemă țeava puștii în spate :

— Nu mișca, trag !

Domnul Erick gemu neputincios. În clipa următoare însă, cu o mișcare fulgerătoare, azvîrli țeava puștii într-o parte și-l izbi puternic pe Ciclop cu cotul în stomac. Acesta se încovrigă de durere. Cu palma întinsă, domnul Erick se întoarse și-l izbi scurt pe Ciclop după ceafă. Ciclopul nu scoase nici măcar un oftat. Căzu moale, neînsuflețit, pe lespezile de piatră, scăpînd pușca din mînă. Domnul Erick se aplecă asupra lui și, scotocindu-l prin buzunare, scoase o lanternă. Apoi ridică pușca, care zăcea pe jos. Revenindu-și, Ciclopul se răsturnă pe spate și, deschizînd singurul ochi pe care-l avea, îl privi pe domnul Erick cu o spaimă nemărginită.

— Dobitocule ! îi spuse acesta, într-o românească tot atît de stricată ca și engleza pe care o folosea. Am avut ordin să nu mă demasc orice ar fi . . . N-am putut să prevăd chestia cu liliecii. Dar tu ?

Ciclopul îl privea cu aceeași expresie de groază.

— Acum știu cine sînteți, bîigui el. Iertați-mă, domnule Wolf.

Domnul Erick îi azvîrli disprețuitor pușca pe care Ciclopul o prinse din zbor.

— Ia legătura cu Vînătorul și veniți amîndoi la stația meteo. Mai avem timp să dregem treaba, idioți ce sînteți !

Întorcîndu-i spatele, domnul Erick redeveni, deodată, stîngaci și greoi, și pătrunzînd în tunel începu să coboare treptele strigînd în englezește :

— Hei, copii ! Unde sînteți ? Nu mă lăsați singur aici. Așteptați-mă ! . . . Vin !

Ciclopul sări în picioare și se repezi cu pușca în mînă după domnul Erick.

— Domnule Wolf ! strigă el, aplecîndu-se peste mica treaptă tăiată în stîncă. O clipă !

Oprit pe una din treptele scării de piatră, cu lanterna aprinsă în mînă, domnul Erick părea că se uită la el din adîncul fîntînii.

— Ce mai vrei, nătărăule ? Să dispară copiii ?

— Am o idee, domnule Wolf ! rînji Ciclopul, aplecîndu-se și mai mult deasupra spărturii.

Domnul Erick rîse scurt, nervos.

— Ai o idee ? Dumneata ? De unde ?

— Puștiul nu știe că sînteți șeful nostru, continuă Ciclopul, în vreme ce-și freca încetișor ceafa cu palma . . . O lovitură ca asta, și-ați isprăvit cu el.

— Ușor de zis, dar n-ai văzut că băiatul este mai sprinten ca o mangustă ?

Pleoapa roșie a Ciclopului se zbătu de cîteva ori, ca o mică aripă frîntă.

— O fi el sprinten ca . . . asta, care ziceți, chicoti el, dar în curînd se va lăsa noaptea . . . Luna răsare tîrziu. Chiar dacă ceața se ridică, va fi beznă cînd veți ajunge la puntea suspendată.

— Puntea aceea suspendată deasupra prăpastiei ? întrebă repede domnul Erick, împiedicîndu-se parcă în cuvinte.

— Întocmai, domnule Wolf, continuă Ciclopul. Băiatul va păși primul pe punte. Cînd veți ajunge la mijlocul ei . . . veți fi la spatele lui. Pac, și gata ! Dedesubt, un gol de 400 de metri . . . Ați înțeles ?

— Un accident ? Să admitem ! mormăi domnul Erick. Dar fata ?

Ciclopul rînji :

— Se va speria și va fugi drept în brațele mele. Voi fi acolo, domnule Wolf.

Celălalt lăsă pentru o clipă capul în piept. Apoi ridică privirea sa galbenă și vicleană spre Ciclop :

— Nu-i rău ceea ce-mi propui, spuse el, cu o ușoară mirare în glas. Așteaptă puțin să mă îndepărtez cu copiii și apoi urmează-mă. Îl vom încolți pe punte.

Părăsindu-l pe Ciclop, domnul Erick coborî treptele cu o iuțeală de necrezut și dispăru după un cot al scării de piatră. Ciclopul se căută prin buzunare și, scoțînd o cutie de chibrituri, se îndreptă spre felinarul care zăcea răsturnat pe jos, lîngă foc.

În vremea aceasta, Matei și Alina părăseau, parcă zburînd, peștera. Ajunși la marginea povîrnișului abrupt și sărind apoi deodată își dădură drumul ca pe un tobogan într-o avalanșă de pietriș și de bolovani.

Furtuna încetase. Ceața se risipise ca prin farmec. Nici o adiere de vînt. Deasupra munților cenușii, încremeniți în cerul albastru închis al înserării, pulsau gingaș, aproape imaterial, primele stele. Un soare crepuscular, nevăzut, dogorea crestele pereților verticali de stîncă, ce se înălțau deasupra peșterii, făcîndu-le să iradieze o lumină intensă de un roșu tropical.

Ajunși la poalele povîrnișului, cei doi săriră în picioare și o luară la fugă spre grohotișurile ce acopereau valea ca o pădure încremenită de piatră.

— Crezi că tata a reușit să ajungă la stație ? strigă îngrijorată Alina în vreme ce-l urma în fugă pe băiat.

— Nu știu, răspunse acesta întorcînd capul spre ea și făcîndu-i semn cu mîna să se grăbească. Cînd se va înnopta îl vom semnaliza cu lanterna. Dacă a ajuns, ne va răspunde.

În clipa aceea domnul Erick ieși șchiopătînd din peșteră și flutură o batistă spre cei doi, strigînd în englezește :

— Hei, copii, nu mă lăsați aici ! Vin . . . Așteptați-mă !

— Sărmanul domnul Erick, șopti cu sufletul la gură Alina, privind peste umărul băiatului. Șchioapătă . . . Ciclopul o să-l prindă !

Greoi, cu mișcări caraghioase, domnul Erick cobora panta cu spatele, sprijinit în patru labe.

Matei sări în picioare și ducînd două degete la gură scoase cîteva fluierături puternice și ascuțite.

— Pe cine fluieri ? îl întrebă uimită Alina.

— Pe Mitică, îi răspunse băiatul, cercetînd cu privirile stîncile din jur.

— Pe Mitică ? continuă uimită fata. Ursul acela, prietenul tău ?

— Da, uite-l ! spuse bucuros băiatul, întinzînd brațul și arătînd spre înălțimile unei stînci gigantice ce-și înălța piscurile crenelate nu departe de peșteră.

Sus, pe stîncă, proiectat pe cerul roșu în flăcări, se contura silueta neagră și masivă a ursului.

— Îl văd ! exclamă Alina, pradă unei uimiri fără de margini. Dar este un urs adevărat !

Șchiopătînd, gemînd ușor, domnul Erick se apropia de ei.

— Mai repede, domnule Erick, strigă Alina în timp ce domnul Erick se sprijinea de umărul ei. Ce bine că ați scăpat ! Să mergem, domnule Erick, să mergem !

Matei le făcu semn cu mîna să-l urmeze și-n curînd micul grup se pierdu printre stîncile prăvălite pe care noaptea le împăienjenea văzînd cu ochii.

Abia dispărură, cînd Ciclopul își făcu apariția la gura peșterii. Ținea felinarul aprins într-o mînă și pușca de vînătoare cu două țevi în cealaltă. După ce stinse felinarul și-l lăsă jos, se aplecă și se furișă în fugă spre marginea povîrnișului, lipin-

du-se cu spatele de o stîncă. Stătu nemișcat cîteva clipe. Tocmai se pregătea să iasă din ascunzătoare, cînd un bolovan de piatră vîjîi în văzduh și apoi bubui în stîncă deasupra capului său cu scînteieri de cremene. Ciclopul sări într-o parte ca mușcat de șarpe.

— 'Mnezeii lui de urs, înjură el, iar a apărut ! Da' îi vin eu de hac !

Un alt pietroi sosi din înălțimi și bufni lîngă el. Parcă sărind coarda, Ciclopul lăsă bolovanul de piatră să-i zboare de sub picioare și înălță pușca. Sus, pe stîncă, silueta ursului se contura pictată parcă în tuș de ultima geană însîngerată a crepusculului. Ciclopul ochi lung, cu grijă, și trase din amîndouă țevile deodată. Detunătura asurzitoare a armei făcu să vibreze stîncile din jur.

Ecourile dublei împușcături se revărsară în valuri succesive și hăuliră din ce în ce mai stins în depărtările cenușii de piatră. Cei trei înaintau acum într-o liniște apăsătoare. Brusc o nouă detunătură cutremură văzduhul.

— Mitică continuă să-l hărțuiască pe Ciclop, spuse Matei întorcîndu-se spre fată.

„În cine trage imbecilul ? gîndi enervat domnul Erick, în vreme ce șchiopăta alături de Alina. N-aud decît pușca lui . . . s-a apucat de vînătoare de urși ?“

În urma lor împușcăturile răsunau una după alta. Apoi încetară.

„În sfîrșit, se pare că a isprăvit cu distracția, gîndi domnul Erick, privind spre silueta lui Matei ce se contura la un pas de el în reverberația difuză, aproape cețoasă, a razelor de lumină ce străpungeau întunericul. Sper că pînă la punte Ciclopul ne va ajunge din urmă“.

Micul grup părăsi grohotișurile. Acum înainta pe un platou sterp, acoperit cu pietriș și presărat ici-colo de tufe pipernicite de jnepi.

Deodată, Matei se opri și stingînd lanterna îi arătă Alinei o lumină care strălucea vesel, jucăuș printre stele, undeva, departe, în munții întunecați.

— Vezi luminița aceea care pîlpîie acolo ? Este stația meteorologică. Îi voi semnaliza tatălui tău cu lanterna, așa cum ne-am înțeles . . . Dacă a reușit să ajungă acolo, ne va răspunde.

Ridicînd lanterna deasupra capului, Matei zvîrli în întuneric trei fulgerări scurte. Inima Alinei bătea cu putere. Alte trei fulgerări ale lanternei îi luminară chipul. Netulburată, luminița clipea vesel în întuneric. Apoi, deodată, luminița se stinse, clipi din nou, dispăru pentru o clipă și apoi se reaprinse.

— Este tata ! strigă bucuroasă Alina. Ne-a văzut . . . Ne răspunde, să mergem !

O porniră mai departe. În fața lor, printre stele, luminile îndepărtate ale stației meteorologice se aprindeau și se stingeau la intervale scurte asemeni unui far.

Tresărind, Matei se opri și ascultă cu urechile ciulite liniștea adîncă a nopții.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă în șoaptă Alina, oprindu-se lîngă el, împreună cu domnul Erick.

— Taci ! îi răspunse Matei pe un ton poruncitor, lăsîndu-se să cadă în genunchi, lipindu-și urechea de pămînt.

O liniște grea de piatră îi învăluia. Prin telegraful nevăzut al solului stîncos răsuna în urechea băiatului zgomotul unor pași ce făceau să scrîșnească pietrișul.

— Vine cineva !

— Ciclopul ? întrebă abia auzit Alina.

Matei se ridică ușor în picioare ca o umbră.

— S-ar putea. Ia-o înainte cu domnul Erick.

— Și tu ?

Acum pietrișul scrîșnea undeva în întuneric, la cîțiva pași de ei. Matei și Alina încremeniseră. Încet, domnul Erick se desprinse de lîngă Alina, și cu un pas elastic ca de tigru veni în spatele băiatului. Umbra celui care sosea se contura în fața lor. Pietrișul scrîșnea sub apăsarea pașilor grei. Domnul Erick ridică ușor mîna cu palma făcută tăiș deasupra capului lui Matei. În clipa aceea, un mîrîit înfiorător făcu să-i înghețe sîngele în vine. Matei aprinse lanterna. În cercul de lumină al lanternei, la un pas de ei, stătea Mitică. În razele de lumină

ochii ursului aveau o strălucire verde și fosforescentă ca de pisică. Cu gura larg căscată, arătîndu-și colții ascuțiți, înspăimîntători, Mitică mîrîia spre ei.

— Ai înnebunit, Mitică ? strigă băiatul. Eu sînt, Matei ! Nu mă recunoști ?

În schimb, domnul Erick prinsese din zbor situația.

— Mein Gott ! murmură el înspăimîntat și uitînd de piciorul șchiop o luă la sănătoasa. Ursul trecu în galop pe lîngă Matei și Alina și se avîntă pe urmele lui. Spre norocul domnului Erick, după cîțiva pași se împiedică și căzu pe spate. Simți cum două labe grele i se așază pe piept, ca două pietre de moară, cum doi ochi mici, ca niște sfredele verzi îl străpung, cum îi lovește auzul un mîrîit înspăimîntător de fiară. Matei sosi în zbor și-l înșfăcă pe Mitică de ceafă.

— Lasă-l, Mitică, ai înnebunit ? strigă băiatul. Și așa vor să te împuște. Șterge-o de aici !

Mîrîind supărat, nemulțumit, ursul se ridică în două labe și apoi se îndepărtă. Dispăru în întuneric boscorodind și înjurînd parcă de mama focului. Domnul Erick se ridică de jos și bombăni ceva în englezește, făcînd pe supăratul. Dar în sinea lui își spunea : „Prudență, Wolf . . . Erai cît pe-aci s-o pățești . . . Prudență. Drăguțul ăsta de urs mai poate să se întoarcă".

Micul grup se puse din nou în mișcare. După o oră de drum cei trei ajunseră la puntea suspendată deasupra prăpastiei. Luna plină mijea printre crestele ascuțite ale munților. Părea o cloșcă ghemuită într-un cuibar țesut din fulgi de lumină galbenă. Lumina stelelor se revărsa de-a lungul pereților verticali de stîncă, în hăuri albastre ce-și desfăceau draperiile deasupra mării albe de ceață, deasupra abisurilor. Pătrunseră pe punte ținîndu-se de cablu. Scîndurile prinse în sîrme groase bocăneau uscat sub pașii lor ca niște doage. Cablurile ruginite scrîșneau în șuruburi. La început ușor, apoi din ce în ce mai repede, puntea se legăna sub ei, deasupra prăpastiei, asemeni unui gigantic pendul.

— Țineți-vă bine de cablu ! le strigă Matei, înaintînd nepăsător cu lanterna în mînă în mijlocul punții ce dansa sub picioarele lui.

După ce trecură puntea, cei trei urcară panta meteorologică. Ajunși sus, zăriră micuța clădire de piatră cu două etaje, cu ferestrele puternic luminate, înconjurate de mici foișoare de lemn.

Ușa stației meteorologice se deschise și în pragul ei apăru Mureșanu.

— Tată ! strigă Alina, avîntîndu-se bucuroasă spre el. Eu sînt, Alina ! Am sosit !

Inginerul porni în fugă în întîmpinarea ei și o prinse în brațe.

— Alina ! șopti el, strîngînd-o la piept. Unde ai fost, fetițo, ce s-a întîmplat ?

— Am să-ți povestesc totul, rîse fata limpede și cristalin ca un clopoțel. Iată-l și pe domnul Erick . . . Șchioapătă puțin, dar este viu și sănătos.

— Helo, domnul Erick ! îl salută în englezește inginerul, cu veselie, cînd acesta fu la un pas de el. Credeam că o să vă găsesc cu o săgeată albastră în inimă. Ați scăpat destul de frumos, domnule.

Domnul Erick rîse acru și-și desfăcu resemnat mîinile.

— Soarta, domnule inginer . . . soarta.

— Ce-ar fi să-i dăm soartei un nume ? glumi Mureșanu, privind spre băiatul care tocmai apăruse lîngă Alina. S-o botezăm, de pildă, Matei . . . Ce ziceți ?

Domnul Erick clătină neconvins din cap.

— Mi-e teamă, domnule inginer, că soarta la care vă referiți are un cu totul alt nume . . . Mitică.

Mureșanu rîse cu poftă și se întoarse spre Matei.

— Și acum o surpriză pentru tine, băiatule . . . Nenea Avram a sosit. E aici. Și adăugă, prinzîndu-și fata de după umeri : Să mergem, abia așteaptă să te vadă.

Pătrunseră cu toții în clădirea stației. Se aflau acum în sufrageria meteorologilor. O masă și cîteva scaune de lemn.

Jur-împrejur, pe pereți se vedeau fixate, în mijlocul unor ștergare oltenești, cîteva farfurii de pămînt ars, viu colorate.

— Hei, nenea Avrame ! strigă Matei, îndreptîndu-se spre o ușă care dădea în dormitorul comun. Am sosit ! Unde ești ?

În clipa aceea, ușa se trînti de perete și un individ cu un revolver în mînă apăru în prag.

— Iată-mă !

— Dar bine, bîigui Matei, dumnealui nu este nenea Avram.

— Nu mișcă nimeni ! spuse străinul cu o voce poruncitoare.

— Ce se întîmplă aici ? întrebă uluit Mureșanu, strîngînd-o pe Alina la pieptul său într-un gest ocrotitor. Cine sînteți dumneavoastră ?

Necunoscutul le făcu semn cu țeava revolverului să se îndepărteze de ușa sufrageriei.

— Mă numesc Rudy și reprezint aici interesele unei firme străine.

— Oricum, spuse inginerul, arătînd spre revolverul pe care numitul Rudy îl ținea în mînă, aveți un mod destul de ciudat de-a purta tratative comerciale... În definitiv, ce doriți de la noi ?

Chipul palid, spectral al lui Rudy, părea o mască imobilă de ceară în lumina becului ce pîlpîia ușor, atîrnat de tavanul sufrageriei.

— Soția dumneavoastră se află în America Latină ?

— Da, domnule, răspunse nedumerit Mureșanu. Soția mea este colaboratoarea principală a tovarășului profesor Banu... Însoțește un grup de specialiști într-un turneu de conferințe în cîteva țări sud-americane... Dar nu văd în ce măsură v-ar putea interesa pe dumneavoastră.

Un zîmbet fin, uscat, flutură pe buzele lui Rudy.

— Domnul profesor Banu este un cunoscut specialist în hidromagneto-dinamică, nu-i așa ?

— Profesorul se ocupă într-adevăr de studiul plasmei, răspunse pe același ton inginerul. Cărțile sale le puteți găsi în

aproape toate bibliotecile științifice din lume... Ca să aflați cu ce se ocupă profesorul, nu era nevoie să vă înarmați cu un revolver.

Rudy păru să-l fixeze cu atenție.

— Există un lucru pe care domnul profesor îl omite din cărțile și conferințele sale.

— Tot ce se poate, admise Mureșanu, ușor enervat. Dar nu ghicesc la ce vă referiți.

— Curios, foarte curios, continuă Rudy pe un ton ironic. Doamna Anca Mureșanu este mîna dreaptă a profesorului... Nu v-a spus nimic despre noul procedeu românesc de stabilizare a plasmei ?

— Nu sînt autorizat să vă răspund la această întrebare ! i-o reteză scurt Mureșanu. Și nu înțeleg cine vă dă dreptul să mă interogați.

Rudy păru să nu-l bage în seamă.

— Firma pe care o reprezint este interesată să afle în ce constă acest procedeu... Cei mai buni agenți ai noștri au traversat Atlanticul ca să se ocupe de soția dumneavoastră.

— Glumiți, domnule Rudy, sau cum naiba vă cheamă, îl apostrofă Mureșanu. Soția mea este un om integru... o bună româncă. Sperați s-o cumpărați ?

Rudy întinse brațul și arătă spre Alina.

— Da, domnule inginer, răspunse el pe un ton rece și tăios. Îi vom oferi un preț foarte bun... viața fiicei dumneavoastră.

Inginerul îl privi uluit strîngînd într-un gest instinctiv pe Alina la pieptul său.

— Înțeleg, acum înțeleg totul. Vreți să-mi șantajați soția.

Rudy chicoti ușor :

— Și de ce nu, domnule inginer ? Cine ne poate împiedica ?

Mureșanu avu un rîs nervos.

— Sperați să ne rețineți ostatici ? Vă înșelați, stimate domn. Profitați de faptul că am plecat abia de cîteva ore de la oficiul de turism... Mîine lipsa mea la cabana Pîcla se va observa. Bănuiți ce va urma după aceea ?

Rudy vîrî revolverul într-un toc pe care-l purta prins de o curea lată sub haină.

— Nu vă faceţi iluzii, domnule inginer, nu vă faceţi iluzii. Aveţi de-a face cu specialişti cu geamantanele pline de etichete de la diverse hoteluri internaţionale. Nimeni nu va observa lipsa dumneavoastră de la cabană.

— Cum aşa ? exclamă neîncrezător Mureşanu.

— Foarte simplu, continuă Rudy. Inginerul Mureşanu se află în clipa de faţă la cabana Pîcla... Mîine dimineaţă va pleca spre o direcţie necunoscută. Acum vă este limpede situaţia în care vă aflaţi ?

Matei se desprinse uşor de lîngă domnul Erick şi făcu un pas spre fereastra deschisă a sufrageriei.

— Şi dacă soţia mea refuză să cedeze acestui şantaj ? întrebă Mureşanu.

— Ar fi o mare imprudenţă, răspunse ameninţător Rudy, aruncînd o privire pe sub gene la domnul Erick... Ne aflăm într-o regiune închisă turismului, datorită deselor prăvăliri de stînci. V-ar putea paşte o nenorocire... Vă asigur că va exista şi un supravieţuitor care să povestească autorităţilor detaliile tragicului accident.

— Spion ticălos ! îşi ieşi din fire Mureşanu, dînd drumul Alinei şi repezindu-se la el. Îndrăzneşti să mă ameninţi aici, la mine acasă ? În ţara mea ?

Rudy îşi strecură repede mîna sub haină.

— Liniştiţi-vă, domnule inginer, spuse el pe un ton sec. Nu mă obligaţi să vă împuşc sub ochii fiicei dumneavoastră.

În clipa aceea Matei sări, făcu o bătaie scurtă, cu amîndouă picioarele în dreptul ferestrei şi dîndu-se peste cap zbură afară din sufragerie. Totul se petrecuse atît de fulgerător încît Rudy nu reuşi să facă nici o mişcare. Deodată, zgomotul unei lupte surde pătrunse în încăpere. Apoi, uşa se deschise şi Ciclopul intră în sufragerie tîrîndu-l pe Matei de gulerul treningului.

— Am sosit la ţanc, domnule Rudy, rînji el. Puştiul tocmai se pregătea să o şteargă.

— Ai sosit să-ți îndrepți gafa, tîmpitule, spuse Rudy privindu-l cu dispreț. Vezi că-n fundul culoarului, adăugă el, arătînd spre o mică ușiță, se află o cameră solid zăbrelită. E o ușă de stejar acolo și o cheie în broască. Ia-o pe fată și închide-o acolo împreună cu acrobatul acesta. Vreau să discut în liniște cu inginerul.

Ciclopul privi cu un aer de cîine supus spre domnul Erick, așteptînd confirmarea ordinului.

— Ce te tot holbezi la grăsunul ăsta ? strigă la el Rudy. Fă ce ți-am spus. Și bagă de seamă, dacă îi scapi și de data asta, poți să tragi cîte cartușe vrei . . . dar ultimul păstrează-l pentru tine.

— Am înțeles, șefule, bîigui Ciclopul făcîndu-i semn Alinei cu țeava puștii să-l urmeze.

Împinși de la spate de Ciclop, Matei și Alina ieșiră pe ușă și pătrunseră pe un culoar îngust, întunecat, abia luminat de-un bec galben și mohorît. Ajuns la capătul culoarului, Ciclopul deschise o ușă masivă de stejar și-i îmbrînci pe amîndoi în camera zăbrelită.

— Vă arăt eu vouă, pui de lele ce sînteți ! spuse el. N-o să-mi las eu capul din cauza voastră . . . Să n-aud un cuvințel . . . La cea mai mică mișcare deschid ușa și trag în plin, ați înțeles ?

Ciclopul trînti ușa masivă de stejar în urma lor și răsuci cheia în broască de două ori.

După ce încuie ușa, Ciclopul se așeză jos, pe ciment, și puse arma lîngă el. Scoase o țigară cu degetele lui soioase dintr-un pachet umed și mototolit și o aprinse. Trase un fum și se rezemă cu spatele de ușă. În camera zăbrelită Alina privea aproape speriată în jurul ei. Se afla într-o încăpere micuță, cu pereți de beton, abia luminată de un bec ce pîlpîia în tavan. Cîteva butoaie de fier, pătate de rugină, un dulap cu rafturi, pe care se aflau tot felul de becuri radio și piese electrice, o masă grosolană de lemn, prevăzută cu o menghină era tot ce se putea vedea în încăpere.

— Hei, domnule Ciclop ! strigă Alina, repezindu-se la ușa masivă de stejar și începînd să bată cu pumnii în ea... Nu ți-e rușine să închizi o fată în hardughia asta ? Unde am să mă culc ? Sînt fachir să dorm pe cuie ?

— Astîmpără-te ! răsună de dincolo de ușă vocea cavernoasă a Ciclopului. Altfel îți tai nasul ăla mic și obraznic, îl vîr în pușcă și trag cu el după vrăbii... Ai tăcut ?

Alina trase furioasă un zăvor ce se afla fixat în ușă. Așezat pe o ladă lîngă masa de lemn, cu capul sprijinit în palme, Matei o privea în tăcere. Deodată, ochii băiatului căpătară o strălucire intensă. Alina străbătu în fugă camera și prinzîndu-se cu mîinile de zăbrelele groase de fier încerca să le clintească.

— Ajută-mă ! îi șopti ea lui Matei. Am putea fugi pe aici.

Băiatul continua să privească spre zăvorul negru înșurubat în ușa masivă de stejar.

— Ce faci ? Nu vii ? îl întrebă enervată fata.

— Lasă-te păgubașă, îi răspunse Matei, păstrînd aceeași poziție. Zăbrelele sînt îngropate în peretele de beton. Nici Mitică cu labele lui uriașe nu le-ar putea smulge.

Brațele Alinei căzură neputincioase de-a lungul trupului.

— Și-atunci, ce facem ? Rămînem închiși aici ?

Matei întoarse încet capul ațintindu-și asupra ei privirea lui cenușie și stranie.

— Am o idee ! îi șopti el.

— O idee ? tresări bucuroasă fata. Crezi că...

Matei duse degetul la gură. Rămaseră o vreme nemișcați. Becul pîlpîia cu trosnituri ușoare, de scurtcircuit, în tavan. După o vreme, Matei se ridică de pe ladă și, ocolind masa de lemn, se îndreptă spre dulap. Răscoli printre rafturi și găsind ceea ce căuta se apropie de Alina. Ținea în mînă un simplu întrerupător electric.

— Ce vrei să faci cu întrerupătorul ? se interesă nedumerită Alina.

— Cu ajutorul lui o s-o ștergem de aici, îi șopti la ureche Matei. Du-te la ușă. Cînd ridic comutatorul deasupra capului, scoți binișor zăvorul... Ai înțeles ?

— Hei, voi de colo ! răsună din nou vocea amenințătoare a Ciclopului. Ce tot vă șușotiți acolo ? Gura, că dați de dracu !

— Ba o să dai dumneata de dracu cu mine ! strigă mînioasă fata, întorcîndu-se spre ușă. Și asta mai repede decît crezi.

Matei o trase fulgerător spre el și-i astupă gura cu palma.

— Taci ! Dacă intră Ciclopul aici, totul e pierdut.

Alina clătină resemnată din cap. Matei îi dădu drumul și îi făcu semn cu mîna să se îndrepte spre ușă. Ajunsă acolo, Alina se lipi cu spatele de perete și apucă zăvorul. Ciclopul tocmai se pregătea să arunce mucul de țigară care-i fumega între degete, cînd zgomote ciudate îi ajunseră la ureche. Apucă pușca, sări în picioare și își apropie urechea de ușă. De dincolo, se auzea clinchetul de sticlă al unor becuri, pocnete surde, foșnet de pași grăbiți.

— Dă-mi acumulatorul de colo ! auzi el vocea băiatului. Conectez de îndată firele și putem începe.

Ciclopul ciuli urechile. Pleoapa lui roșie căzută zvîcnea nervos în lumina galbenă și mohorîtă a becului de pe culoar. Răsună un declic scurt, sec. Apoi, vocea lui Matei se auzi limpede și sonor în liniștea de beton a culoarului. „Aici stația meteorologică Pîcla. Transmit semnalul de alertă pe postul de rezervă al stației. Centrule, intră pe recepție, intră pe recepție !“

Ciclopul descuie ușa și vru să se năpustească în încăpere. Se izbi cu umărul în ușa zăvorîtă.

— Opriți ! Opriți ! urlă el, dîndu-se un pas înapoi și îndreptînd pușca spre ușă.

Zăpăcit, Ciclopul apăsă pe trăgaci. Alicele de plumb biciuiră ușa de stejar și rămaseră încrustate în lemnul tare ca niște mărgele strălucitoare. Detunătura armei făcu să zumzăie pereții de beton ai culoarelor. Peste cîteva clipe, atras de împușcătură, Rudy năvăli pe culoar și se apropie în fugă de Ciclop.

— Ce s-a întîmplat ? strigă el. În cine tragi ?

— S-au zăvorît înăuntru, domnule Rudy, bîigui îngrozit Ciclopul. Vorbesc la un post de radio. Cheamă centrul.

Rudy holbă ochii la el.

— Un post de radio ? N-ai percheziționat magazia, idiotule ?

— Credeam că ați făcut-o dumneavoastră, scînci Ciclopul.

Vocea lui Matei răsună din nou în liniștea culoarului. Rudy îi făcu semn Ciclopului să tacă.

— Aici stația meteorologică Pîcla ! auzi el vocea lui Matei însoțită de un declic. Acum te-aud. Alo, centrule ! Alo, centrule . . . Unde ai dispărut ?

— Să spargem ușa ! urlă Rudy, dîndu-se un pas înapoi. Dacă puștiul prinde legătura, sîntem pierduți.

Cei doi bărbați se năpustiră, umăr la umăr, în ușa de stejar. Ușa trosni din balamale, dar rezistă.

— Încă o dată, Ciclopule ! urlă din nou Rudy, dîndu-se cîțiva pași înapoi. Acuma va ceda.

După o clipă se repeziră amîndoi, umăr la umăr, în ușa zăvorîtă, dar Alina trăsese zăvorul. Ușa se trînti cu un pocnet asurzitor de perete. Ciclopul și Rudy zburară prin magazie și aterizară în dulap, într-un zgomot infernal de becuri sparte și de piese electrice. Pe ușa larg deschisă, Matei și Alina o zbughiră din magazie și o luară la fugă pe culoar.

Buimăcit, Rudy sări în picioare și privi becurile și piesele electrice risipite pe jos.

— Unde vezi tu aici un aparat de radio emisie-recepție, neghiobule ? Te-au tras pe sfoară . . . După ei ! Altfel dispar cu inginer cu tot.

Ridicînd pușca de jos, Ciclopul se repezi, urmat de Rudy, pe urmele celor doi.

Părăsind culoarul, Matei și Alina pătrunseră valvîrtej în sufragerie. Fata se opri o clipă în mijlocul încăperii, privind speriată în jur.

— Unde-i tata ? Doar l-am lăsat aici . . . Ce i-au făcut ?

— Pesemne că l-au închis în dormitor ! strigă Matei, deschizînd larg ușa care ducea în afara stației. Ce stai ? Fugi, fugi, Alina !

Pe culoar răsună tropăitul pașilor lui Rudy și ai Ciclopului, care alergau.

— Doar n-o să-l las pe tata aici ! strigă Alina, repezindu-se spre ușa dormitorului.

Matei făcu un pas spre ea și, prinzînd-o de mînă, o smuci, o trase după el aproape pe sus, în zbor, în spatele ușii deschise. Era și timpul.

— Au fugit, urlă Rudy, pătrunzînd în sufragerie, arătînd Ciclopului ușa dată de perete... Se îndreaptă spre punte... Dacă o trec, sîntem pierduți... Urmează-mă !

Rudy și Ciclopul se buluciră în ușa sufrageriei. Pașii lor zumzăiră o vreme pe solul stîncos, acoperit de pietriș, și se stinseră încet în liniștea adîncă a nopții.

Alina sări din ascunzătoare și alergă spre dormitor. Peste o clipă, Mureșanu, eliberat, apăru în pragul ușii.

— Alina !... Matei... Cum de ați scăpat ? strigă bucuros inginerul privind de la fată la Matei... Ceilalți unde sînt ?

— I-am păcălit, tată, spuse mîndru Alina, arătînd spre ușa deschisă a sufrageriei. Să fugim și noi !

— Acum nu mai putem fugi nicăieri, spuse liniștit Matei, trîntind ușa și încuind-o cu cheia.

— Cum așa ? făcu nedumerit inginerul. Dacă cei doi bandiți au plecat, nu văd ce ne împiedică s-o facem.

Băiatul îl fixă cu ochii lui cenușii și ciudați.

— Stația pe care ne aflăm e construită pe o stîncă, chiar pe buza prăpastiei, spuse el și adăugă, descriind un cerc imaginar cu mîna deasupra capului : de jur-împrejur, peste tot, numai prăpăstii.

— Puntea este singura cale ? întrebă Mureșanu.

— Da, răspunse Matei. Numai că acolo vom da nas în nas cu Rudy și Ciclopul... Dacă Alina m-ar fi ascultat, am fi fost acum departe.

Fata întoarse capul, mînioasă, spre el.

— Dar știi că ai haz ? Ce crezi că sînt eu ? O păpușă ? Apeși pe buton și gata ? Cum era să-l las pe tata aici ?

— Bine, bine, făcu împăciuitor Matei ridicînd mîinile. Tu ai întotdeauna dreptate !...

— Nu vă mai certați, copii, interveni Mureșanu ... Mă întreb ce avem de făcut. În cîteva minute Rudy și Ciclopul se vor întoarce ... Cît credeți că va rezista ușa aceasta dacă vor folosi un bolovan de piatră drept cap de berbece ?

— Există o singură soluție, continuă băiatul. Să plec după ajutoare.

Mureșanu îl privi uimit.

— Vrei să cobori în prăpastie ? Cît are peretele ?

— Vreo șase sute de metri, răspunse Matei. Apoi va trebui să cobor hornurile.

— Singur ? Numai în corzi și pitoane ? Crezi că vei reuși ?

Matei clătină ușor din cap.

— S-ar putea.

Domnul Erick își făcu apariția în sufragerie privind cu o veselie ciudată spre cei doi copii.

— Dar ce se întîmplă aici ? Am fost eliberați pe cauțiune ?

— Copiii au reușit să scape, spuse inginerul, îndreptîndu-se repede spre masa grea de lemn de nuc ce se afla în mijlocul sufrageriei. Băiatul va pleca după ajutoare, domnule Erick ... Ajutați-mă să baricadez ușa.

— Noaptea paradoxurilor, continuă pe același ton de veselie ciudată domnul Erick. Să baricadăm singura ieșire, ca băiatul să plece.

Pași furișați trosneau pietrișul undeva afară, în fața stației meteorologice.

— Mai repede, domnule Erick ! strigă inginerul. Se întoarce ! Puneți mîna ... Și voi, copii !

Toți patru ridicară masa solidă de lemn și o proptiră în ușa sufrageriei. În clipa următoare patul de pușcă al Ciclopului bubui în ușa groasă de stejar.

— Deschideți ! urlă el. Altfel, băgați de seamă, o să vă jupuim de vii !

Matei le făcu semn celor trei să-l urmeze. Părăsiră sufrageria însoțiți de înjurăturile Ciclopului. Ajuns pe culoar, Matei

deschise o ușiță, descoperind o scară cu trepte de piatră învăluite în întuneric. Trecură aplecați prin mica deschizătură și urcară treptele orbecăind în întuneric, sprijinindu-se cu palmele de peretele zgrunțuros de beton.

O bubuitură asurzitoare ca de tunet ajunse de jos, din sufragerie, pînă la ei. Băiatul se opri și aprinse lumina. Se aflau într-o încăpere de la etajul superior al stației meteorologice. Matei se repezi la un dulap și îl deschise. Scoase un rucsac, îl desfăcu, vîrî în el un ciocan și apoi răsturnă o cutie plină cu pitoane de fier. Jos, bubuiturile se întețeau, Rudy și Ciclopul spărgeau ușa de la intrare. Alina se apropie de fereastra deschisă și se aplecă în afară. Se trase înapoi ușor înfiorată. Sub temelia clădirii de beton, ce părea crescută din stîncă, se căsca un gol imens. Luna plină răsărea deasupra munților, revărsînd în hăurile fără fund cascade de lumini reci și albastre, ca de neon. Peretele de piatră vertical strălucea mat și cenușiu, într-un joc încremenit de lumini și de umbre. Matei legă rucsacul la gură, și-l puse în spate, și, scoțînd din dulap un colac de frînghie, se îndreptă liniștit spre fereastră. Mureșanu și domnul Erick îl urmăreau încremeniți. Înnodă un cap al frînghiei de un inel fixat în pervaz și apoi azvîrli restul frînghiei pe fereastră. Colacul de frînghie se desfăcu fulgerător, ca un șarpe, și dispăru în adînc. Mureșanu și domnul Erick îl priveau înmărmuriți. Băiatul sări sprinten pe pervaz și își înnodă cu cîteva mișcări scurte frînghia în jurul trupului. Alina se apropie de el și șopti tulburată, cu o voce stinsă, abia auzită :

— Ai grijă, Matei ! . . . Și succes !

El o privi lung, cu ochii lui cenușii, stranii.

— Să nu-ți fie teamă, orice s-ar întîmpla. Am să mă întorc, colțoaso ! Și ai să vezi . . . Le arăt eu lor.

O bubuitură surdă, urmată de un trosnet prelung, răsună undeva, jos, în pîntecul de beton al stației meteorologice.

— Au spart ușa ! strigă Mureșanu. Pleacă repede, băiete ! Pleacă !

Aplecat pe spate, deasupra golului, Matei începu să elibereze frînghia și în curînd dispăru.

Pe scară se auzeau gîfîitul și tropăitul pașilor lui Rudy și ai Ciclopului, care urcau treptele într-o goană nebună. Mureșanu se sprijini cu spatele în ușă și strigă domnului Erick :

— Ajutați-mă ! Trebuie să-i mai reținem cîteva clipe.

Greoi, cu mersul său legănat, de rață, domnul Erick se apropie de ușă și se propti cu umărul în ea.

— Acum va urma un fel de grămadă, chicoti el. Pe vremuri am fost jucător de rugby.

În clipa următoare zburau amîndoi de la ușă, izbindu-se de pereții încăperii, Rudy năvăli în cameră cu revolverul în mînă, urmat de Ciclop.

— Nu mișcă nimeni . . . La prima mișcare, trag ! strigă acesta și, zărind frînghia, se repezi la fereastră, aplecîndu-se deasupra ei.

Jos, în lumina lunii, îl zări pendulînd pe Matei în capătul frînghiei, deasupra golului.

— Înapoi ! urlă el, înapoi, n-auzi ?

Ciclopul se ridică în vîrful picioarelor și privi peste umărul lui Rudy.

— O șterge, șefule.

Celălalt întoarse capul spre el și spuse întunecat, sec :

— Văd . . . Taie frînghia.

Cu un gest scurt, Ciclopul scoase cuțitul din geanta de piele ce o purta prinsă de curea la spate și reteză frînghia.

Un strigăt sfîșie liniștea nopții, apoi se stinse ca un vaier prelung, în adîncuri.

— S-a isprăvit cu el, spuse Rudy, ridicînd capătul frînghiei retezate și lăsînd-o să cadă ca o cîrpă moale pe pervazul ferestrei.

Ciclopul holbă la el singurul ochi pe care-l avea.

— L-am văzut cum s-a dus . . . Ca un bolovan.

Alina și tatăl ei priveau încremeniți. Domnul Erick își scoase batista cu o mînă care tremura ușor și începu să-și tamponeze încet fruntea îmbrobonită de sudoare.

Dîndu-și drumul pe fereastră, sprijinindu-se cu picioarele în peretele de beton al clădirii, Matei desfășura frînghia, cobo-

rînd în golul ce se căsca sub el. De sus, ajungea pînă la băiat tropăitul pașilor celor care urcau.

— Prea tîrziu, gîndi Matei, continuînd să coboare. Peste cîteva clipe Rudy și Ciclopul vor fi la fereastră.

Deodată, picioarele îi scăpară prin zăbrelele unei ferestre de la primul etaj. Rămase o clipă cu fața lipită de un drug gros și rece de fier. Mintea îi lucră repede.

— Ca să scap de aici trebuie să le fac „căderea în coardă" pe care am învățat-o de la nenea Avram, gîndi el, începînd să tragă frînghia lungă ce atîrna în prăpastie, de parcă ar fi scos o găleată dintr-un puț... E cam veche... numai de-ar rezista.

Înnodă cu mișcări febrile capătul frînghiei de un drug de fier și apoi își dădu drumul în prăpastie. Era și timpul. Chipul palid, spectral al lui Rudy apăruse în cadrul ferestrei luminate. Băiatul auzi strigătul său amenințător. Continua să coboare în salturi, legănîndu-se deasupra hăului, izbindu-se din cînd în cînd de peretele vertical de cremene.

— Taie frînghia ! răsună deasupra lui, sus, urletul lui Rudy.

Fulgerător, Matei își descleștă mîinile de pe frînghia legată de fereastră și lăsîndu-se să cadă pe spate, înșfăcă capătul frînghiei legat de zăbrele. În clipa următoare, scoțînd un strigăt, se prăvăli cu capul în jos, în adîncuri. Ciclopul tăiase frînghia. Cădea ca un bolovan în hăul de întuneric. În fața ochilor săi adîncurile fără de fund, străluminate de lună, scînteiau cenușii și albastre. O smucitură violentă, o lovitură puternică, asemeni unei parîme groase de oțel îl izbi în coșul pieptului, dîndu-l peste cap. Pitonii, din rucsacul pe care-l purta în spate, zornăiră scurt, ciocanul zbură afară și proiectat în peretele de cremene scăpără, ricoșă și dispăru în gol. Frînghia rezistase. Acum Matei pendula deasupra golului atîrnat parcă de capătul unei parașute uriașe. Cu mîinile încleștate pe frînghie băiatul își săltă capul și privi spre fereastra luminată. Rudy și Ciclopul dispăruseră. Un pocnet surd, îndepărtat, parcă abia șoptit, îl făcu să tresară. Ciocanul ajunsese în fundul prăpastiei izbindu-se de stîncile ascuțite. Un murmur de voci răsună

undeva sus, lumina se stinse, o ușă se trînti cu putere și apoi o liniște adîncă, mormîntală, învălui întreaga clădire.

— N-am încotro, gîndi Matei după o vreme, prinzîndu-se de un colț de stîncă și oprindu-se în loc. Ciocanul s-a dus. Trebuie să mă întorc și să încerc să ajung la telegraf. De n-ar fi încuiat Rudy și Ciclopul ușa... Oricum, mă cred mort... Să aștept să adoarmă.

Rămase așa nemișcat, atîrnat în frînghie, vreme de o oră. Apoi se hotărî. Ascultînd cu urechile ciulite liniștea adîncă ce învăluia clădirea, Matei începu să escaladeze peretele de cremene. Părea, văzut de departe, un matelot al unei vechi corăbii cu pînze, ce se avîntă cățărîndu-se repede, cu agilitate de maimuță, spre catarg. Ajuns la fereastra zăbrelită, sări pe pervaz, desfăcu frînghia și se legă cu un capăt al ei de fereastra zăbrelită. Scoase din rucsac o ancoră mare cu trei colți ascuțiți de fier, pe care o legă de capătul rămas liber al corzii.

— Dacă Rudy sau Ciclopul au rămas să doarmă sus, sînt pierdut, gîndi el, aplecîndu-se pe spate deasupra prăpastiei și azvîrlind ancora în golul întunecat al ferestrei ce se căsca la doi metri deasupra capului său.

Ancora zbură, trăgînd frînghia după ea. Răsună o bufnitură puternică. Matei se încordă mușcîndu-și buzele. Trecură cîteva clipe... Sus, nici un zgomot, nici o mișcare. Băiatul trase frînghia spre el. Simți o smucitură. Colții de fier ai ancorei mușcaseră din muchia de lemn a pervazului. Acum putea să urce. Peste cîteva minute, dînd drumul frînghiei, Matei se lăsă să alunece ușor pe fereastră în încăperea întunecată și pustie. Tiptil, cu pași ușori, vătuiți, ca de pisică, băiatul străbătu camera și coborî scara învăluită în beznă. Pătrunse pe culoarul îngust și mohorît, îndreptîndu-se spre o ușă ce se zărea în fundul culoarului. Trecu pe lîngă magazia din care fugise împreună cu Alina. Ușa părea încuiată.

— Unde o fi Alina ? gîndea el, în vreme ce se strecura pe lîngă perete . . . O fi în dormitor cu tatăl ei și cu domnul Erick ? Sau aici ? Am să văd la întoarcere.

Ajuns în fundul culoarului, tresări și sări într-o parte. Din încăperea în care se găsea aparatul telegrafic o lumină se filtra pe furiș pe sub ușă în culoar.

— Cine să fie înăuntru ? se întrebă Matei. Ciclopul ?

Se aplecă și privi pe gaura cheii. În cercul de lumină îl văzu pe Ciclop prăvălit pe un scaun. Dormea lîngă aparat, cu capul pe masă, cu fruntea sprijinită pe mîinile încleștate pe armă. Matei se mai uită și rămase cîteva clipe cu capul în piept.

— Da, cred c-o să meargă, șopti el în cele din urmă, în vreme ce ochii lui cenușii căpătau acea strălucire rece și stranie . . . Am să transmit telegrama chiar sub nasul Ciclopului.

Deschise încet ușa și pătrunse în încăpere. Apoi, pas cu pas, în vîrful picioarelor, se apropie de masa pe care se afla telegraful.

Cu capul la o palmă de aparat, Ciclopul mormăi ceva în somn. Matei se ghemui fulgerător sub masă. Acum vedea bocancii grosolani ai Ciclopului, cu șireturile larg desfăcute, pantalonii soioși și plini de noroi. Deodată, sus, deasupra lui, aparatul telegrafic începu să țăcăne. Picioarele Ciclopului se mișcară, se încordară brusc în bocanci, apoi, liniștindu-se parcă, se lungiră sub masă spre băiat. Aparatul telegrafic țăcănea întruna.

— Ne caută . . . Ne întreabă de ce nu răspundem, gîndi Matei.

Tocmai se pregătea să iasă din ascunzătoare cînd, izbind cu pumnul în masă, Ciclopul se ridică în picioare.

— Cristoșii lui de telegraf ! înjură Ciclopul. Zbîrnîie întruna ca un ceas deșteptător . . . Dar cine dracu o fi deschis ușa asta ?

Apucînd pușca Ciclopul părăsi somnoros încăperea. Bocancii săi larg căseați, cu șireturile desfăcute, lipăiră pe cimentul culoarului. O cheie se răsuci într-o broască.

— Ce faci, prințeso, mai ești aici ? Dormi, ai ? răsună mormăitul Ciclopului... Credeam că ai șters-o pe gaura cheii.

— Ce dorești ? auzi Matei vocea limpede și cristalină, ușor mînioasă, a fetei... Închide te rog ușa și lasă-mă în pace.

— Te las, chicoti ușurel Ciclopul, dar să nu-mi umbli cu șușele și cu momele... Sînt aici, lîngă tine, la doi pași...

Cheia se răsuci din nou în broască. Pașii Ciclopului se apropiau. Matei se făcu una cu pămîntul în penumbra sertarelor masive ale mesei birou sub care se afla.

Căscînd, bătîndu-se întruna cu palma peste gură, Ciclopul reintră în cameră și, trecînd la un pas de Matei, se lăsă să cadă în scaun. Trase cocoașele armei și rezemă țeava pușții pe marginea mesei. Matei se trase instinctiv îndărăt. Era și timpul. Picioarele Ciclopului se lungiră sub masă și se desfăcură sub nasul băiatului ca un gigantic clește de rac, gata, gata să-l înhațe.

Matei ieși ușor de sub masă și așezîndu-se în genunchi trase încet unul din sertarele mesei. Scoase din el un colac de liță subțire și-l desfășură repede. Făcu un laț la unul din capetele sîrmei și-l petrecu cu mișcări repezi și precise peste butonul de ebonită neagră al manipulatorului aparatului telegrafic. Ciclopul chicotea, cu capul căzut în piept. Sforăia ușor ca un tors de pisică. Matei se ghemui la picioarele mesei și începu să tragă de sîrma subțire cu mișcări scurte și sacadate. Sus, pe masă, aparatul telegrafic începuse să țăcăne.

— Ti... ti... ti... Ta... ta... ta...

Ciclopul tresări și ridicîndu-și capul din piept privi cu ochiul său împăienjenit de somn spre banda telegrafului ce se desfășura în șpiral. Lîngă aparatul telegrafic nu se afla nimeni.

— Afurisit telegraf, mormăi printre dinți Ciclopul... Iar a început să clănțăne...

Aparatul telegrafic țăcănea mereu. Banda albă de hîrtie se desfășura.

— S.O.S., transmitea Matei sub nasul Ciclopului, trăgînd ritmic, sacadat de firul de liță subțire legat de manipulator...

Aici stația meteorologică „Pîcla“ ... Stația ocupată de doi răufăcători înarmați ... Îi țin prizonieri pe inginerul Mureșanu și pe fata lui ... Meteorologul Avram dispărut ... Transmite pionierul Matei ... Încheiat.

Aparatul telegrafic tăcu. Banda încremeni.

— Acum s-o eliberez pe Alina, gîndi Matei, scoțînd cu băgare de seamă lațul de sîrmă de pe butonul manipulatorului ... Dar pe unde o să fugim ? Prin sufragerie ? Este singura cale ... Dar cum ? ... Ușa dinspre culoar trebuie să fie încuiată, iar dincolo de ea stă Rudy ... La cel mai mic zgomot cei doi se vor năpusti pe culoar și ne vor prinde ca-ntr-un clește ...

Deodată privirea băiatului se opri pe bocancii Ciclopului.

O lumină intensă străluci în ochii săi cenușii. Lungindu-se pe podea se apropie tîrîndu-se în coate de picioarele Ciclopului. Cu mișcări scurte, ușoare, înnodă șireturile legînd bocancii unul de celălalt. Răsturnîndu-se pe spate se apropie de pușca Ciclopului rezemată de masă. Ajuns lîngă ea înnodă un capăt al sîrmei în jurul piciorului mesei. Așezat în scaun, cu capul căzut în piept, Ciclopul părea să-l privească de sus prin pleoapa lui roșie, pierdută, prin care mijea strălucirea verde și fosforescentă a unui ochi de sticlă.

Matei înnodă repede capătul sîrmei rămas liber de unul din trăgacele armei. Acum capcana era întinsă. Matei se prelinse ca o umbră pe lîngă pușca Ciclopului, ocoli masa în vîrful picioarelor și, stingînd lumina, părăsi încăperea. Ajuns pe culoar se îndreptă spre magazie. Se opri în dreptul ușii ascultînd cîteva clipe încordat liniștea adîncă ce învăluia întreaga clădire. Nici un zgomot. Nici o mișcare. Matei descuie ușa și pătrunde în magazie. Alina dormea întinsă pe un pat de campanie, care fusese așezat acolo. Ocolind patul, Matei se opri la căpătîiul fetei și aplecîndu-se deasupra ei îi șopti la ureche ...

— Trezește-te Alina ... Sînt eu ... Matei.

Fata se ridică speriată în capul oaselor și zărindu-l dădu să scoată un strigăt. Matei îi acoperi fulgerător gura cu palma.

— Nu striga ... Sînt eu, Matei ... Nu mă recunoști ?

Fata continua să-l privească îngrozită. Un zîmbet flutură pe buzele băiatului.

— Ţi-am spus doar că mă întorc ? Nu ? De ce mă priveşti aşa ?

Acum fata părea uluită.

— Matei . . . Cum se poate ? Tu eşti ?

Matei îi făcu semn cu mîna să se scoale repede din pat. Alina sări sprintenă, trecîndu-şi mîinile prin păr.

— Matei . . . Dar cum . . .

Băiatul duse fulgerător degetul la buze. Aplecîndu-se, ridică de jos o mică ţeavă de fier ce zăcea pe podea printre piesele electrice şi becurile sparte risipite pe jos.

— Urmează-mă, îi şopti el, în vreme ce părăsea magazia.

Peste cîteva clipe cei doi ajunseră la capătul culoarului şi se lipiră cu spatele de perete lîngă uşa care dădea în sufragerie. Făcîndu-şi vînt, Matei azvîrli cu putere, de-a lungul culoarului, ţeava de fier, care zbură şi se rostogoli pe ciment scoţînd un zgomot infernal.

Ciclopul sări buimăcit din somn şi apucînd puşca se ridică în picioare. În clipa următoare o flacără orbitoare străluminâ întunericul camerei şi bubuitura asurzitoare a armei descărcate cutremură pereţii de beton. Revenindu-şi din zăpăceală Ciclopul vru să dea buzna afară din încăpere. Priponit în bocancii legaţi se prăvăli, agăţîndu-se în cădere de marginea mesei şi răsturnîndu-se în avalanşa asurzitoare a sertarelor care săriră de la locul lor.

Peste cîteva clipe uşa se trînti de perete şi Rudy, cu revolverul în mînă gata să tragă, aprinse lumina.

Lîngă masa răsturnată, printre sertarele vraişte, Ciclopul stătea aşezat pe podea uitîndu-se năucit la bocancii legaţi pe care îi ţinea spînzuraţi într-o mînă.

— Cu cine te lupţi aici, dobitocule ? urlă Rudy . . . Ce faci acolo ? Unde-i fata ?

La capătul celălalt al culoarului, ţîşnind de după uşa dată de perete de Rudy, Matei şi Alina pătrunseră în sufragerie şi, străbătînd un hol, părăsiră valvîrtej staţia meteorologică.

— Ce facem cu tata și cu domnul Erick ? întrebă disperată Alina, oprindu-se pentru o clipă și privind spre fereastra luminată a dormitorului.

Matei o prinse de mînă și începu să alerge, trăgînd-o după el.

— Nici o grijă ! strigă el. Mă întorc și îi eliberez . . . Acum fugi, Alina . . . fugi ! Ciclopul și Rudy sînt pe urmele noastre.

Zburau la vale, spre puntea suspendată, în lumina rece și spectrală a lunii, sărind peste bolovani mari de piatră, dîndu-și drumul pe povîrnișuri abrupte, stîrnind avalanșe grele și zgomotoase de pietriș. În spate, deasupra lor, razele unei lanterne străfulgerau întunericul. Rudy și Ciclopul porniseră pe urmele lor. Pe măsură ce coborau, Matei și Alina se cufundau într-un imens con de întuneric. Luna părea să apună. Peste cîteva clipe, străpunsă ca un balon alb de vîrfurile unor stînci întunecate și ascuțite, ea păru că se dezumflă și apoi o stinse într-o ultimă pîlpîire de lumină. O beznă adîncă învălui totul. După cîțiva pași, fata se împiedică și căzu. Matei se opri din fugă și o ajută să se ridice.

— Te-ai rănit ?

— Nu, răspunse Alina răsuflînd din greu. Dar nu văd pe unde calc . . . Nu pot să fug . . . Nu văd nimic, Matei . . .

Băiatul privi neliniștit spre lumina lanternei care se apropia dansînd în zig-zag, undeva, în întuneric, deasupra capetelor lor.

— Privește, spuse Matei întinzînd brațul spre lumina care clipea din cînd în cînd printre stînci. Rudy și Ciclopul se apropie . . . Vin. Trebuie să ajungem la puntea suspendată . . . Cu orice preț . . . Haide, Alina, fugi !

Prinzînd-o de mînă, băiatul începu să coboare panta abruptă învăluită în beznă. Undeva jos, în fața lor, printre pereții verticali de cremene, ce se prăvăleau în abisurile fără de fund, țîșnea din întuneric, vibrînd în lumina lunii nevăzute, săgeata albă, ca de cretă, a punții suspendate. Deodată, împiedicîndu-se de un bolovan, Alina scoase un țipăt ușor și, scăpîndu-i lui

Matei din mînă, se rostogoli în întuneric într-o avalanșă de pietre care răsunară în liniștea înstelată a nopții, asemeni unor nuci uscate. Din două salturi, Matei aterizâ lîngă ea.

— Ce-ai pățit ?

— Nimic, scînci Alina. Dar n-am să mai pot fugi.

— De ce ?

— Mi-am pierdut o sanda, răspunse pe același ton fata, bîjbîind cu mîinile prin pietrișul din jur. Pleacă, Matei ! . . . Altfel o să ne prindă pe amîndoi.

Într-adevăr, siluetele fantomatice ale celor doi urmăritori se conturau acum printre stînci, în reverberația cețoasă, de pîclă albă a luminii lanternei. Primele raze palide, cu străluciri bolnave, măturau povîrnișul abrupt. Clipele treceau.

— Fugi, Matei, fugi ! striga fata, continuînd să răscolească cu mîinile pietrișul în care se afla pe jumătate îngropată . . . N-o găsesc, fugi !

— Așteaptă, spuse sec băiatul, îngenunchind cu ochii ațintiți spre lumina lanternei, care cobora spre ei. Rudy și Ciclopul or să-ți găsească sandaua.

Alina se ghemui lîngă el cu răsuflarea tăiată. Lanterna se rostogolea acum spre ei, ca o stea strălucitoare, în tropăitul pașilor celor doi care soseau. Matei stătea nemișcat, încordat.

Clipele treceau. Deodată, în cercul de lumină al lanternei apăru în pietriș o baretă verde. Era sandaua. Matei sări, o înhăță și, trîntindu-se pe spate, i-o întinse fetei.

— Încalț-o, repede !

Strigătul de triumf al lui Rudy răsună în întuneric, la cîțiva pași de ei.

— Uite-i ! I-am prins ! Înhață-i, Ciclopule !

Alina încălță sandaua și sări în picioare. Zburau acum din nou la vale.

— Alina . . .

— Da, Matei.

— Ți-amintești stînca sub care te-ai adăpostit cu domnul Eriek ?

— Desigur, ce-i cu ea ?

— Poți s-o recunoști ?

— Da.

Zburau la vale, în pocnetul surd ca de grindină al pietricelelor care plouau din înălțimi.

— În spatele stîncii se află o cărare . . . Ai s-o vezi. E în bătaia lunii.

— Da, Matei.

— Urcă mereu, mergi pe ea.

— Și tu ?

— Am să te ajung din urmă. Duce la bîrlogul lui Mitică.

— Al ursului ? Prietenul tău ?

— Da. Ne vom ascunde acolo. Eu rămîn aici, pe punte, să-i opresc.

— Singur ? Cu mîinile goale ?

— Taci și fugi !

Acum puntea suspendată era aproape. Cablurile de oțel străluceau metalic, ca o rețea de înaltă tensiune, deasupra prăpastiei. Matei se avîntă pe punte. Ținîndu-se de cablu, Alina îl urmă în fugă pe scîndurile groase legate cu sîrmă. Ajuns în mijlocul punții, Matei se opri.

— Ai înțeles ce ți-am spus ? o întrebă el repede... Atunci treci, pleacă . . .

Fata păru că șovăie.

— Și tu ? . . .

— Uite-i că vin ! strigă Matei. Fugi, Alina, fugi !

Buimăcită, adunîndu-și ultimele puteri, fata străbătu puntea și în curînd silueta ei subțire și delicată se pierdu printre stînci. Matei, singur, stătea nemișcat în mijlocul punții. Aștepta.

— Pustiul ! urlă Rudy, apărînd de după o stîncă și prinzîndu-l pe băiat în cercul de lumină al lanternei . . . Ăsta are șapte vieți ! Înhață-l, Ciclopule !

Cu pușca în mînă, Ciclopul îl depăși pe Rudy și se repezi spre punte. Atunci se petrecu un lucru ciudat. Băiatul se culcă

fulgerător pe burtă și, alunecînd de pe punte, își dădu drumul în prăpastie. Ciclopul încremenise la capătul punții cu pușca în mîini.

— Ce-i asta ? A înnebunit puștiul : a sărit din nou în prăpastie ! îi șopti, apropiindu-se de el.

Simți cum mîna Ciclopului i se înoleștează ca o gheară de urs în braț.

— N-a sărit în nici o prăpastie ! . . . S-a ascuns sub punte, spuse Ciclopul în vreme ce pleoapa lui roșie și căzută zvîcnea nervos . . . Să nu fie o cursă, șefule !

În fața lor puntea îngustă și pustie se legăna ușor, ademenitor, deasupra hăului, în scîrțîitul abia auzit al sîrmelor ruginite.

— Ce cursă ? Ce fel de cursă ? izbucni Rudy azvîrlind mîna Ciclopului într-o parte și scoțînd piedica revolverului pe care-l avea în mînă.

— Doar n-ai să-mi spui că puștiul o să roadă un cablu de oțel cu dinții . . . M-am săturat de el . . . Am să-i ciuruiesc pielea prin scînduri.

Și Rudy, urmat de Ciclop, păși pe punte, îndreptîndu-se spre locul unde se ascundea Matei.

De-abia făcură vreo doi-trei pași, cînd puntea pe care înaintau începu să se legene ca în rafalele unui vînt neauzit. Rudy și Ciclopul simțiră deodată cum scîndurile legate în sîrme dansează sub picioarele lor. Îngrozit, Ciclopul își petrecu cureaua armei pe după gît și se agață cu amîndouă mîinile de cablu. Rudy se opri și el. Puntea pendula din ce în ce mai tare deasupra hăului. Vertebrele ei de lemn se desfăceau pîrîind, se ondulau ca pe undele unui cutremur și apoi se strîngeau brusc, ca o armonică, în scrîșnetele sîrmelor ruginite. Cu revolverul în mînă, cu ochii holbați, Rudy privea stelele ce se apropiau și se îndepărtau de el, în legănarea giganticului scrînciob, pereții verticali de stîncă ce se clătinau în jurul său parcă plutind pe valurile mării înfuriate. Dedesubt, abisul negru, învăluit în fuioare de cețuri subțiri, fumega.

— Înapoi, șefule ! urlă Ciclopul, patinînd cu picioarele pe puntea ce se legăna acuma puternic ca un clopot . . . Înapoi, ne aruncă în prăpastie !

Buimăcit, îngrozit, Rudy vîrî revolverul în buzunar și în clipa următoare căzu agățîndu-se cu mîinile de cablu. Puntea își luă zborul spre stele și mai înainte ca să-și încheie cursa păru să se poticnească în văzduh, se cabră ca un cal nărăvaș azvîrlindu-i pe cei doi în gol. Cu un urlet de groază, Rudy și Ciclopul zburară de pe punte cu picioarele în sus, dar agățați de cablu căzură izbindu-se puternic de scînduri.

— Oprește ! Oprește ! strigau înnebuniți amîndoi, în legănarea uriașului scrînciob, tîrîndu-se de-a lungul cablului, zburînd de pe punte cînd într-o parte, cînd în alta, pedalînd cu picioarele în gol ca pe-o bicicletă imaginară, ridicîndu-se și căzînd apoi în genunchi, agățîndu-se cu disperare unul de celălalt.

— Dă-mi drumul ! urla Ciclopul, tîrîndu-l după el pe Rudy, ce se încleștase cu mîinile de cureaua armei, trăgîndu-l de gît . . . Măiculiță, cad !

Peste cîteva clipe gîfîind, gemînd, aterizară de pe punte pe stînca salvatoare. Ciclopul, cu gîtul lung și deșirat ieși din haină pe jumătate sufocat, privea la Rudy, cu un ochi bulbucat, scos din orbite, cu gura căscată ca un crap mort. Horcăia ceva. Rudy slăbi strînsoarea și întoarse capul spre punte.

— N-o să stea el mult acolo, spînzurat în mîini, să se joace de-a scrînciobul ! Scoate el capul . . . Cum apare, împușcă-l.

Ciclopul își freca gîtul trăgînd aer cu nesaț în piept.

— Să-mpușc ? Pe cine să împușc ?

Puntea se legăna din ce în ce mai încet. Ciclopul scoase cureaua armei de după gît și se ridică în picioare. Acum puntea stătea încremenită, tăcută și pustie în lumina lunii. Cu pușca în mînă, Ciclopul aștepta. Timpul trecea. Nici un zgomot. Nici o mișcare.

— Șefule, îi șopti Ciclopul după o vreme lui Rudy, cred că stăm de proști aici . . . Puștiul a șters-o . . . pe cinstea mea.

— S-o șteargă ? Pe unde ? întrebă Rudy ridicîndu-se în picioare. Ai orbit, neghiobule ? Puntea e în fața noastră . . . Se vede totul ca în palmă.

— Nu-l cunoști pe pușiul ăsta, se încăpățînă Ciclopul. E mai al dracului ca o capră neagră. A mers în mîini pe sub punte, a sărit pe o stîncă și pe-aci ți-e valea.

— Pe care stîncă ? întrebă mînios Rudy. Nu vezi că pereții muntelui sînt drepți, parcă tăiați cu briciul ? Și adăugă, făcîndu-i semn să-l urmeze : o să vedem îndată, vino !

Rudy făcu un pas pe punte și, oprindu-se, tropăi puternic pe scînduri. Puntea rămase nemișcată.

— Ce ți-am spus, șefule ? strigă Ciclopul întorcîndu-se cu un aer triumfător spre el . . . A șters-o sau n-a șters-o pușiul ?

O porniră amîndoi și se opriră în mijlocul punții.

— Cred că ai dreptate, conveni Rudy. Fug amîndoi acum spre stînă . . . De acolo, într-o oră ajung în oraș. Știi ce înseamnă acest lucru ?

— Nici o grijă, șefule, îl liniști Ciclopul, pînă la peșteră i-am înhățat.

— Să-i dăm drumul.

Cei doi străbătură repede puntea suspendată și în curînd siluetele lor se pierdură ca două umbre printre stîncile prăvălite pînă în buza prăpastiei.

Puntea stătea încremenită și pustie. Deodată, o mînă apăru de sub punte și se încleștă pe o buclă a unei sîrme de fier. Apoi o a doua mînă pipăi cu degete elastice puntea și se încleștă de marginea unei scînduri. Peste o clipă, capul lui Matei apăru încet, încet, în lumina lunii. Băiatul privi repede în stînga și în dreapta, de-a lungul punții. Apoi se cățără sus și sărind în picioare o rupse la fugă. Ajuns lîngă stînca sub care se adăpostiseră Alina și domnul Erick, descoperi poteca și se avîntă pe urmele fetei. Cărarea urca pieptiș între două rînduri de stînci ascuțite.

— Alina nu poate fi prea departe, gîndi Matei, în vreme ce urca repede panta . . . Ciclopul și Rudy se îndreaptă spre peșteră. Deci, vom fi în siguranță în bîrlogul lui Mitică.

Băiatul urca mereu. Părea o pată de funingine pe discul alb și imens al lunii care apunea. Sărind peste o culme, poteca începu să coboare la vale. Stîncile se apropiau. Matei cobora în zig-zaguri repezi. Deodată, se opri cu urechile ciulite. Undeva jos, sub el, răsuna glasul limpede al Alinei. Își dădu drumul pe povîrniș ca pe un tobogan. Ajuns jos, sări în picioare. La cîțiva pași de el, rochița fetei strălucea ca țesută din raze de lună.

— Domnule Mitică, spunea pe un ton vesel fata, nu te supăra . . . eu sînt prietena lui Matei . . . Trebuie să sosească și el încoace . . . O să ne ascundem în bîrlogul dumitale. Ne primești ?

Ursul gigantic stătea în patru labe, mîrîind ușor și adulmecînd-o cu nasul lui mic ce strălucea ca o măslină neagră în bătaia lunii.

— O să fim prieteni, continuă pe același ton fata, făcînd un pas spre el și întinzîndu-i mîna. Eu mă numesc Alina, domnule Mitică . . . Vrei să batem laba ?

Ursul își lăsă capul într-o parte, continuînd s-o fixeze nedumerit, cu ochii lui mici și piezișii ca de pisică. Matei se apropie încet, în vîrful picioarelor, și se opri în spatele fetei.

— Alina ! . . .

— A, Matei ! Tu ești ? strigă bucuroasă fata, sărind în picioare și întorcîndu-se spre el. Bine că ai venit . . . Uite, m-am întîlnit cu Mitică . . . La început mi-a fost frică . . . Dar am făcut cunoștință, este un urs foarte amabil.

— Îndepărtează-te încet de el, Alina ! îi șopti Matei. Încet . . . cît poți mai încet.

— De ce ? făcu nedumerită fata trăgîndu-se un pas înapoi. Ursul acesta ?

Matei o prinse de braț și o trase la spatele său.

— Ursul acesta nu este Mitică . . . E un urs uciga ș . . . Spaima ciobanilor din Făgăraș . . . Atenție, Alina ! Ne atacă . . .

Cu un mîrîit înspăimîntător, giganticul urs CARPATIN se ridică în două labe.

Cu botul larg căscat, arătîndu-și colții lungi și ascuțiți, ce scînteiau în discul ca de fildeș al lunii, matahala se îndreptă spre cei doi. Matei și Alina se dădură înapoi, lipindu-se cu spatele de-o stîncă. Ursul ucigaș se afla la un pas de ei. Cu blana întunecată, străbătută de reflexe electrice, el scoase un mîrîit puternic și se năpusti asupra lor. Matei și Alina păreau pierduți. În clipa aceea se petrecu un lucru neașteptat. Un mîrîit războinic răsună în înălțimile cetății de piatră și o umbră uriașă coborî la vale în galop. Era Mitică. Părăsindu-i pe cei doi, matahala se răsuci în jurul său și recăzînd în patru labe o porni alergînd în întîmpinarea celui care sosea.

Ciocnirea fu năprasnică. Cei doi urși se înșfăcară cu labele ca într-o trîntă și apoi se rostogoliră printre bolovanii de piatră scoțînd mîrîituri furioase, sfîșiindu-se cu ghearele și mușcîndu-se cu sălbăticie. Era o trîntă între uriași.

Pămîntul duduia. Pietrele zburau în toate părțile ca niște schije. Din cînd în cînd, siluetele lor gigantice se înălțau proiectate pe cerul înstelat, într-o învolburare de brațe păroase, din care răzbătea clănțănitul uscat ca de clește al colților înspăimîntători. Acum cei doi urși se rostogoleau la picioarele lui Matei și ai Alinei.

— Nu te lăsa, Mitică ! strigă Matei ridicînd o piatră de jos și pregătindu-se să se avînte în luptă sub privirile speriate ale fetei. Doboară-l ! Învață-l minte pe mîncătorul ăsta de oi ! Pe el, Mitică !

Încurajat parcă de strigătele băiatului, Mitică reuși să-și înfigă colții în gîtul matahalei și retrăgîndu-se pas cu pas scutura capul său uriaș, tîrnosindu-i blana celuilalt ca pe o cîrpă. Adunîndu-și ultimele puteri, ursul ucigaș îl plesni pe Mitică cu amîndouă labele peste ochi, se smuci, se rostogoli, scăpă și sărind în patru labe o luă la sănătoasa. Mitică îl urmări o vreme printre stînci și mîrîind furios în urma lui se înapoie cu mersul său legănat și greoi ca de rață.

— Mitică ! strigă bucuros Matei, ieșindu-i în întîmpinare și cuprinzîndu-l cu brațele de după gît... Ai picat la vreme,

bătrîne... O clipă dacă mai întîrziai, arțăgosul ăsta ne-ar fi făcut praf... Dar l-ai învățat tu minte... Pe cinstea mea, ești cineva, bătrîne!

Mitică își legănă capul într-o parte și-n cealaltă și scoase un mîrîit dulce și subțirel ca un oftat.

— Dumneata ești ursul acela renumit, aruncător de pietre? întrebă Alina prinzînd curaj și apropiindu-se de urs. Ești prieten bun cu Matei.

Mitică înalță capul său uriaș și privi spre fată cu o strălucire de zeflemea în ochi de parcă ar fi spus: „Cine naiba o mai fi și zgîtia asta subțirică și firavă ca o lăcustă?"

Matei se ridică în picioare și-și roti privirile de jur-împrejur pe cerul înstelat.

— Peste o oră va începe să se lumineze, spuse el repede... Nu avem nici o clipă de pierdut... Trebuie să ajungem la peștera ursului înainte de ivirea zorilor. Rudy și Ciclopul vor înțelege că i-am păcălit... Se vor întoarce. Hai, dă-i drumul bătrîne, te urmăm.

Răsucindu-se pe două labe, Mitică începu să suie repede poteca de piatră urmat îndeaproape de Matei și Alina. Luna apunea în munți. În urma lor o picătură de sînge se prelinse pe piatra albă și transparentă, străluci o clipă ca o flacără roșie de rubin și apoi se stinse în cenușa nopții care murea.

Părăsind puntea, Rudy și Ciclopul se avîntară în fugă pe urmele lui Matei. Dar abia străbătură cîțiva zeci de pași într-un galop infernal, cînd Ciclopul, oprindu-se brusc, îl apucă pe Rudy de braț și-l trase fulgerător după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă enervat Rudy.

Ciclopul trase încet, unul după altul, cocoașele armei.

— Se aud pași... Vine cineva...

Rudy făcu un semn scurt cu revolverul pe care-l avea în mînă.

— Să-l prindem la mijloc.

Ciclopul, aplecat, părăsi stînca și dispăru în noapte. Acum cel care venea pe potecă era aproape. Silueta lui verde se con-

tura printre stînci în strălucirea unor nasturi galbeni de alamă. Rudy ridică brațul înarmat și ținti prelung.

— Nu trage, șefule ! îi strigă Ciclopul răsărind ca din pămînt lîngă el. Este Vînătorul.

Auzind strigătul Ciclopului, Vînătorul se opri. Ochiul de sticlă al puștii sale cu lunetă scînteie în razele de lumină ale lunii.

— Cine-i acolo ? . . . Tu ești, Ciclopule ?

— Hai, lasă vorba și apropie-te ! spuse pe un ton poruncitor Rudy vîrînd revolverul în buzunar. Te plimbi pe aici de parcă ai fi pe bulevard . . . Ai asurzit, amice ?

Vînătorul se opri în fața celor doi, rezemîndu-și pușca în pămînt.

— Bună seara, domnule Rudy. Vă aduc noutăți.

Rudy aruncă o privire bănuitoare.

— Ce fel de noutăți, Vînătorule ?

— Fotografiile pe care le-am făcut în peșteră nu fac nici două parale . . . Tratativele agenților noștri cu doamna Anca Mureșanu s-au întrerupt.

— Cum așa ? întrebă uluit Rudy. E dispusă să sacrifice viața fetei și a soțului ei ?

— Nu. Dar a intrat pe fir agentura generalului Crook, continuă Vînătorul. Au vizitat-o la hotelul „Astoria" . . . Pretind că fata se află în mîinile lor.

— Dar e absurd ceea ce spui ! strigă mînios Rudy. Inginerul se află în mîinile noastre . . . E la stația meteorologică, păzit de domnul Wolf, în persoană . . . Iar fata abia ne-a scăpat din mîini. Băieții lui Crook, nici urmă de ei. Ce vrea să însemne farsa asta ?

— Se pare că Crook vrea să ne tragă o cacealma, răspunse Vînătorul. A aflat de acțiunea noastră. Și vor să pună mîna pe descoperirea profesorului Banu. Noi cu focul, ei cu castanele.

— Halal aliat ! scrîșni printre dinți Rudy. Și sinistratul ăsta de general crede că ne va trage pe sfoară ?

— Tocmai de aceea, continuă Vînătorul, „centrul" vă cere să obțineți de îndată o scrisoare scrisă de mîna fetei și adre-

sată mamei ei... Farsa lui Crook se va dezumfla ca un balon înțepat de un ac... Am să aștept scrisoarea la stînă.

— Dar n-am fata, gemu Rudy. A zburat odată cu blestematul ăsta de puști. De unde s-o scot ? Și cine să scrie scrisoarea ? Agramatul ăsta de Ciclop ? Nătăfletul ăsta, care a lăsat-o să scape ?

— Dacă fata și puștiul n-au luat-o spre stînă, interveni pe un ton servil Ciclopul... Cam bănuiesc eu pe unde s-au ascuns. Doar am fost paznic de vînătoare pe aici.

— Capsomanule ! urlă Rudy. Și asta ne-o spui abia acum ? Păstrezi secretul pentru tine, ai ?

— Pun capul că s-au dus la Peștera Ursului, continuă Ciclopul. O peșteră săpată într-un perete de stîncă chiar în inima unei prăpăstii.

— Și cum ajungem acolo ?

— O potecă pleacă de lîngă punte și urcă spre peștera ursului... Ajunși sus, vom străbate peretele de stîncă pe o potecă a caprelor negre.

— Cum adică o potecă a caprelor negre ? se interesă Rudy nedumerit.

— Păi cum să zic, șefule ? făcu Ciclopul mutîndu-și pușca dintr-o mînă în alta. Închipuie-ți că în loc să urci în teleferic, pășești pe sîrma pe care se află legat...

— Frumoasă perspectivă, mîrîi Rudy, dar nu avem de ales. Trebuie să scoatem fata de oriunde ar fi. Chiar și din gaură de șarpe. Și adăugă, ștergîndu-și mîna de sudoare cu mîneca hainei : Dacă Crook cîștigă, s-a zis cu noi...

— Și-atunci cum rămîne cu scrisoarea fetei ? întrebă pe un ton sceptic Vînătorul... Aștept la stînă sau raportez mai departe situația ?

— Dă-mi un răgaz, Vînătorule, spuse Rudy, cu o voce din care răzbătea o ușoară neliniște... Fata este ca și în mîinile noastre... N-are rost să lansezi o falsă alarmă... În cîteva ore Ciclopul îți va aduce scrisoarea la stînă...

— Vag, domnule Rudy... foarte vag, făcu nemulțumit Vînătorul.

Rudy își șterse din nou fruntea asudată, cu mîneca hainei ;

— Atunci să spunem la ora 9 . . . .

— Bine, domnule Rudy, continuă Vînătorul. Am să aștept la stînă pînă la 9. Dar nici o clipă mai mult. Știți cum se lucrează la noi.

Salutîndu-l cu două degete duse la pălărioara sa verde, Vînătorul îi întoarse spatele și, în curînd, se pierdu în întuneric.

Rudy se apropie de Ciclop.

— Cască-ți urechile, Ciclopule, îi spuse el ciocănind în fruntea teșită și îngustă a celuilalt cu vîrful degetului arătător . . . Și bagă bine în creierul tău de găină ceea ce îți spun . . . Acum nu mai e vorba nici de fată, nici de inginer și nici de dracu s-o ia de hidromagnetodinamică . . . Ori Vînătorul va primi la 9 scrisoarea, ori vom primi noi peste o săptămînă cîte un glonte în cap . . . Ai priceput ?

— Am înțeles, șefule, răspunse Ciclopul luînd un fel de poziție de drepți, cu arma la picior. Din clipa asta trag în oricine apare, fără somație . . .

Rudy își ridică într-un gest deznădăjduit brațele spre cer :

— Să tragi ? În cine să tragi, nefericitule ? Du-mă la Peștera Ursului. Ce stai ca o momîie ?

Rezemîndu-și pușca de șold, Ciclopul se întoarse și o porni la fugă ca într-un imaginar atac de baionete. Rudy îl urmă îndeaproape. Peste cîteva clipe trecură amîndoi alergînd pe lîngă puntea suspendată și, ocolind stînca, se avîntară pieptiș pe potecă, în urmărirea fugarilor.

*

Conduși de Mitică, Matei și Alina înaintau pe o potecă îngustă ce șerpuia tăiată în pereți verticali de stîncă deasupra unei prăpăstii ametitoare. Se aflau pe cărarea Caprelor Negre. În văzduhul rece și pur, stelele clipeau speriate, cînd înecîndu-se, cînd reapărînd cu străfulgerări scurte în fluviul cenușiu de lumină ce se revărsa încet, încet, deasupra munților dintr-un răsărit de soare încă ascuns și nevăzut.

— Repede, mai repede, Alina, o zorea întruna băiatul, întorcîndu-se din cînd în cînd spre ea și făcîndu-i semn cu mîna să se grăbească. Bîrlogul lui Mitică este aproape... Încă puțin și vom fi la adăpost...

Poteca se îngusta mereu. Pietricele scuturate de vîntul înălțimilor împînzeau cărarea îngustă, alunecînd și scrîșnind sub picioarele lor, asemenea unor mărgele de sticlă. La o palmă de ei, dedesubt, bîrne abrupte, crăpături uriașe și întunecate, hornuri apocaliptice fumegînd în ceață și, dincolo de ele, prăpastia. O mare verticală de întuneric.

Vrînd să-l ajungă pe Matei din urmă, Alina grăbi pasul. Deodată simți cum piciorul îi alunecă pe o pietricică rotundă. Dădu să se prindă de un colț de stîncă, dar în clipa următoare, scoțînd un țipăt ușor își pierdu echilibrul și alunecă pe bîrnă ca pe un săniuș.

— Alina! auzi ea strigătul îngrozit al lui Matei.

Aluneca vertiginos spre prăpastie pe stînca de cremene înclinată, netedă ca în palmă. Spre norocul ei, se izbi de un bolovan de piatră uriaș căzut din înălțimi și oprit în cumpănă deasupra hăului. Bucata de stîncă se clătină, pendulă de cîteva ori pe buza prăpastiei și apoi încremeni.

— Matei! strigă îngrozită fata stînd întinsă pe stîncă. Matei! Ajută-mă.

— Nu mișca! auzi ea strigătul poruncitor al băiatului, undeva, sus, departe, deasupra capului ei... Nici o mișcare, Alina... Altfel arunci bolovanul în prăpastie și cazi odată cu el... Te-ai lovit?

— Simt o durere la un picior, gemu fata, ridicînd capul și privind în direcția lui Matei... Cred că mi l-am scrîntit... Ce faci, nu vii?

— Nu mișca, repetă din nou Matei așezîndu-se în genunchi și aplecîndu-se deasupra bîrnei înclinate. Sîntem într-o mare încurcătură, Alina... Pot să ajung la tine, dar stînca este abruptă și netedă ca în palmă... N-am cum să te scot de acolo. Am să alunec și eu...

Așezat pe labele din spate, lîngă Matei, Mitică își aplecase și el capul uriaș și adulmeca prăpastia, cu nasul său mic și negru ca o măslină.

Mușcîndu-și buzele de durere, Alina își adună ultimele puteri și începu să urce panta abruptă, sprijinindu-se în coate. Dar abia înaintă un pas, cînd, alunecînd, se prăbuși înapoi, încercînd zadarnic să se agațe cu mîinile de stînca netedă și alunecoasă ca o imensă bucată de gheață. Bolovanul de piatră în care se opri pendulă din nou de cîteva ori pe buza prăpastiei, gata-gata să-și ia zborul, și-apoi încremeni din nou.

— Matei ! strigă îngrozită Alina. Matei, nu pot să ies de aici . . . Nu pot ! . . . .

— Stai așa, îi strigă băiatul sărind în picioare și scoțîndu-și repede cureaua de la pantaloni . . . Am găsit cum să te scot de acolo . . . Nu mișca . . . Am să ți-l trimit pe Mitică.

— Și crezi că va reuși ? gemu îngrozită fata.

Matei întinse catarama curelei și se întoarse spre Mitică.

— Hei, bătrîne, îi spuse el ursului, apropiindu-se de el cu cureaua făcută colac, dă-mi o mînă de ajutor ! . . . Trebuie s-o scoatem pe Alina de acolo . . . Cu tălpile tale aspre ca un rașpel, tu n-ai să aluneci . . . Ce zici, bătrîne ? Ai să poți ?

Întinsă pe stîncă, cu brațele larg desfăcute ca într-un strigăt deznădăjduit, Alina îi urmărea cu sufletul la gură.

Scuturîndu-și de cîteva ori capul cu putere, giganticul urs prinse în dinți cureaua pe care i-o întindea băiatul și apoi, proptindu-se bine în labele din față, începu să coboare spre prăpastie, apropiindu-se de Alina. Acum fata îl aștepta cu mîna întinsă. Deodată Mitică se opri. Cu mușchii încordați, parcă gata să-i plesnească, ursul mîrîi puternic, întorcînd capul spre Matei și scuturînd cureaua pe care o ținea în dinți. Se afla la un pas de Alina.

— Mitică refuză să mai coboare, îi strigă de sus Matei, fetei . . . Știe el ce știe . . . Încearcă să ajungi la el.

În clipa aceea, întorcînd capul, Matei încremeni. La capătul potecii înguste, care șerpuia ca o panglică subțire tăiată în pîn-

tecul muntelui, apăruseră două mogîldețe negre, ce păreau să plutească în văzduhul cenușiu al zorilor. Erau Ciclopul și Rudy.

— Matei, mă vezi ? auzi el vocea cristalină și subțirică a fetei. Sînt aproape de Mitică . . . Ce fac ?

Revenindu-și din buimăceală, Matei se aplecă peste marginea potecii, spre ea.

— Te văd, Alina, îi spuse, liniștit. Fii atentă . . . Te ridici încet în genunchi, sări și prinzi cureaua . . . Acum !

Tremurînd toată, Alina își trase ușor picioarele sub ea și apoi, ridicîndu-se în genunchi, se azvîrli înainte spre curea. Simți cum degetele se încleștează pe colacul de piele, în vreme ce picioarele-i zboară, alunecînd în gol. Reușise.

— Și acum sus, bătrîne, sus ! Repede . . . Mai repede, Mitică !

Giganticul urs se puse în mișcare, tîrînd-o pe Alina după el, urcînd cu spatele, pas cu pas, înspăimîntătoarea lespede de piatră.

Ciclopul și Rudy erau aproape. Soseau.

Ajuns sus la capătul bîrnei, ursul se opri. În spatele său se ridica peretele vertical de cremene. Ținîndu-se cu amîndouă mîinile de cureaua pe care Mitică o ținea între dinți, Alina încerca zadarnic să ajungă la potecă. Patina și aluneca mereu la vale, pe lespedea umedă, prăvălită deasupra prăpastiei.

Rudy și Ciclopul se precipitau spre ei.

— Sus, bătrîne, sus ! îi porunci Matei ursului privind neliniștit spre cele două umbre fumurii care creșteau pe potecă văzînd cu ochii. Repede . . . în două labe . . . sus ! Mormăind, Mitică se înălță brusc pe labele din spate, ridicînd-o pe Alina ca pe un fulg în văzduh.

Peste cîteva clipe, alunecînd pe lîngă grumazul păros al ursului, fata puse piciorul pe potecă. Dînd cu ochii de cei doi urmăritori care se apropiau, scoase un țipăt ușor.

— Matei, privește, bîigui ea apoi . . . sînt Rudy și Ciclopul . . . vin . . . ne-au prins !

— O luăm înainte spre Detunate, îi spuse liniștit băiatul Acolo o să-i oprim.

Mitică se și pusese în mișcare.

— Detunatele ? îl întrebă zăpăcită Alina, în vreme ce înainta șchiopătînd ușor pe potecă . . . Ce sînt aceste „Detunate" ?

— Ai să vezi, răspunse Matei . . . Cînd Rudy și Ciclopul vor da cu nasul de ele nu o să le mai ardă de noi . . . Crede-mă.

Înaintau toți trei pe potecă. Din cînd în cînd băiatul mătura cu palma de pe colțurile de stîncă zecile de pietricele rotunde scuturate din înălțimile de piatră.

O înjurătură cumplită a Ciclopului, ca un ecou îndepărtat, îi ajunse la ureche. „Minele" pe care Matei le presăra în urma sa pe potecă începuseră să-și facă efectul. Agățați unul de celălalt, lipiți cu spatele de peretele muntelui, Rudy și Ciclopul înaintau acum pas cu pas, deasupra prăpastiei, pe poteca îngustă ce le zbura mereu de sub picioare.

— Ne scapă, idiotule, nu vezi ? Se îndepărtează, urlă Rudy arătînd cu mîna spre micul grup. Scoate-ți haina și mătură din drumul nostru pietricelele. Ciclopul îi întinse pușca și scoțîndu-și haina mormăi printre dinții săi încleștați :

— Las' că pun eu mîna pe puștiul ăsta, șefule . . . Dacă nu ți-l frig eu la proțap, lasă . . .

Lovind cu haina în stînga și-n dreapta, ca și cum ar fi alungat un roi de muște imaginare, Ciclopul începu să înainteze repede pe potecă măturînd pietricelele din calea lui. Rudy îl urma cu pușca în mînă.

După un colț al peretelui de stîncă, în fața Alinei apăru o priveliște fantastică. În lumina cenușie a zorilor, urcînd din potecă, stînci gigantice, imense grohotișuri de piatră și de bolovani se înălțau deasupra prăpastiei într-o învălmășeală de nedescris. Ici și colo, prin aceste cataracte negre cenușii, secate și încremenite, pîlpîiau fuioare de ceață, gaizere albe de văzduh, șopîrle de fum strecurîndu-se printre bolovanii rostogoliți din piscurile muntelui.

Erau „Detunatele".

Matei îi făcu semn Alinei să se apropie.

— Alina, îi șopti el aruncîndu-și privirile spre Ciclopul care înainta învîrtindu-și haina deasupra capului ca pe un lasou . . . Am ajuns la „detunate" vezi cum urci . . . să nu miști o piatră din loc . . . Să nu te sprijini de nimic . . . de nici o stîncă, de nimic.

— De ce ? făcu nedumerită Alina.

— Stîncile astea sînt ca un castel de cărți de joc, îi explică liniștit Matei . . . Un singur pas greșit . . . o singură piatră scăpată și-ntregul munte o pornește la vale . . . ai înțeles ?

Alina încuviință repede din cap privind ușor speriată spre fantastica îngrămădire de fum. Mitică se avîntă primul în labirintul de piatră. Cu mîinile în cumpănă, urcînd în vîrful picioarelor, ocolind cu grijă cea mai mică pietricică, Matei și Alina îl urmară. Urcau mereu.

Părăsind poteca, Ciclopul și Rudy se opriră la poalele grohotișului.

— Opriți-vă, urlă Ciclopul, azvîrlind haina pe jos și smulgînd pușca din mîinile celuilalt . . . Întoarceți-vă, altfel trag !

Băiatul privi peste umăr cu dispreț la cele două mogîldețe ce se zăreau jos, departe, în potecă.

— Nu-ți face griji, Alina . . . Sîntem în afara bătăii alicelor . . . Ciclopul n-are decît să tragă . . . Dar nu l-aș sfătui s-o facă . . .

Continuau să urce. Sus pe o stîncă, în vîrful Detunatelor, ursul îi aștepta așezat pe labele din spate. Ajuns în pisc, Matei se cățără lîngă el.

— Hei, voi de colo ! strigă băiatul spre cei doi ducînd palmele la gură. Plecați de aici pînă nu-i prea tîrziu . . . Altfel o să dați de bucluc !

Ciclopul se opri și rezemă pușca pe marginea unei stînci.

— Șefule, chicoti el în vreme ce pleoapa lui roșie și căzută îi pulsa mereu în orbită . . . În sfîrșit, vînatul e în bătaia puștii.

Rudy se apropia de el și privind în sus examina dubla țintă cu aer de strateg.

— Întîi puștiul, Ciclopule... Apoi n-ar strica să trimiți o încărcătură de alice și blestematului acela de urs.

Ciclopul trase încet cocoașele armei, ochi cu grijă și apăsă scurt pe trăgaci. Bubuitura puștii cutremură stîncile din jur. Fumul împușcăturii se risipea. Sus, pe stîncă, băiatul și ursul stăteau nemișcați.

— Se crede deștept puștiul, rînji Ciclopul frîngînd pușca și pipăind cu degetele cartușiera de piele ce-o purta la brîu. Gîndește că nu pot să-l ajung... Am să-i trimit o încărcătură de lup pe cinste... Ciclopul tocmai se pregătea să scoată glonțul din cartușieră cînd, deodată, încremeni. Un vuiet prelung, ca o revărsare de apă, creștea din adîncurile muntelui. Parcă trezite din somnul lor de piatră de împușcătura armei stîncile prindeau viață, tremurau, vibrau.

Ciclopul își roti neliniștit privirea de jur-împrejur, cu singurul ochi pe care-l avea și înțelegînd, urlă ca scos din minți, luînd-o la fugă spre potecă.

— Fugi, șefule, fugi! S-a pornit o avalanșă... Se prăvale muntele!

Rudy stătea înlemnit, cu ochii holbați de groază. Cu bubuituri ca de tunet ce cutremurau depărtările, muntele curgea spre el ca o imensă lavă de piatră în scrîșnetul și huruitul asurzitor al stîncilor înalte ca niște blocuri cu trei etaje ce porniseră la vale, rostogolindu-se unele peste altele.

În sfîrșit, Rudy înțelese că trebuie să fugă. Muntele îi fugea de sub picioare. Căzînd, ridicîndu-se, împleticindu-se printre bolovanii de piatră ce se rostogoleau în jurul său, devansînd giganticele stînci care se năruiau, Rudy fugea spre potecă. O bucată de stîncă îl ajunse din urmă, îl cosi, îl răsturnă pe spate. Agățat de stîncă, alunecă precum pe un săniuș spre prăpastie.

Răsărit lîngă el, nu se știe de unde, Ciclopul îl înhață de gulerul hainei și îl tîrî după el, adăpostindu-l după un colț al peretelui de piatră. Era și timpul. Cu scrîșnete asurzitoare, uriașele stînci trecură pe lîngă ei și se prăvăliră în abisul cenușiu. Cîteva clipe o liniște mormîntală învălui munții. Apoi, jos, în adîncuri, bubuiturile infernale ale unei lupte vulcanice nevă-

zute cutremurară văzduhul, hăulind în depărtări. Avalanșa atinsese fundul prăpastiei. Rudy se ridică buimăcit de jos, trecîndu-și palma peste fruntea lui înnegrită de praf.

— Era să dai în primire, șefule ! chicoti Ciclopul cuprins de o veselie ciudată. O cam luaseși la vale, ai ?

Rudy înălță mînios brațul, gata să-l plesnească.

— Idiotule . . . Știai de „Detunate" . . . Stai călare pe avalanșă și tragi cu pușca ? N-ai auzit de vibrații, vită încălțată ?

Ciclopul își ascunsese capul sub brațul în care ținea pușca.

— Nu da, șefule ! De unde să știu ce urmărea puștiul ăla blestemat ?

— Și-acum, ce stai ? Ce aștepți ? Ca puștiul s-o șteargă cu fata ? După ei !

Părăsind adăpostul, Rudy și Ciclopul își aruncară privirile spre înălțimi și rămaseră încremeniți. Sus, dincolo de învolburarea de stînci, nu se mai afla nimeni. Băiatul și ursul dispăruseră.

— Ce ți-am spus ? strigă înciudat Rudy. Bineînțeles că au șters-o.

— Las' că știu eu unde-i găsesc, șefule, îl liniști Ciclopul. Au luat-o pe scurtătură spre Peștera Ursului. În cinci minute sîntem acolo.

Ocolind stîncile, cei doi se angajară din nou pe poteca îngustă, tăiată în peretele muntelui. La un colț al potecii, Ciclopul se opri și întorcînd capul spre Rudy, îi spuse cu un aer triumfător :

— Ia fă-te-ncoa, șefule . . . Am avut dreptate, sau nu ?

Rudy se apropie de el și privi peste umărul celuilalt. În fața lor, la capătul potecii, în lumina cenușie a zorilor, se căsca gura întunecoasă a unei peșteri. Deasupra ei, într-o învălmășeală de stînci uriașe, Rudy descoperi micul grup care cobora. Îl prinse pe Ciclop de umăr și-l trase lîngă el, lipindu-l cu spatele de perete.

— Stai așa . . . Puștiul crede că ne-am prăpădit în avalanșa aceea . . . Să-i lăsăm să intre în peșteră și apoi închidem capcana . . .

Pleoapa roşie şi căzută a Ciclopului pulsa repede în orbita ochiului său mort.

— S-a făcut, şefule, îi şopti el la ureche, bătîndu-se cu palma peste coapsă. Îi avem pe toţi trei aici, în buzunar.

Şi cei doi se puseră la pîndă.

În vremea aceasta Matei şi Alina coborau spre peşteră. Mitică le deschidea drumul, sărind din stîncă în stîncă, cu supleţea şi agilitatea unui rîs. Din cînd în cînd, ursul se oprea pe cîte o stîncă şi aşezîndu-se pe labele din spate îşi aştepta prietenii cu o privire jucăuşă. Oprită pe marginea unei stînci, Alina întinse mîinile spre Matei, care se afla undeva jos, la picioarele ei.

— Crezi că Rudy şi Ciclopul au pierit în avalanşa aceea ? îl întrebă ea. Sau au pornit-o înapoi spre staţie ?

Băiatul o prinse de mîini, ajutînd-o să coboare.

— Nu cred. Dacă Rudy şi Ciclopul trăiesc, nu lasă ei prada să le scape din gheare . . . Ne vom trezi cu ei aici.

În clipa aceea, un mîrîit uşor al lui Mitică îi făcu să se oprească. Cu nasul în vînt, ursul adulmeca văzduhul, cu privirea aţintită departe, spre pereţii verticali de stîncă.

— Mitică a simţit ceva, îi şopti Matei repede fetei.

— Ciclopul şi Rudy ? întrebă cu sufletul la gură Alina.

— Cred că ei sînt, îi şopti Matei. Ne aşteaptă pesemne să intrăm în peşteră.

Alina îl prinse speriată de braţ.

— Atunci să fugim, Matei.

O lumină ciudată străluci în ochii cenuşii ai băiatului.

— N-avem pe unde fugi . . . Pe oriunde am lua-o, tot în potecă ajungem. Drept în braţele Ciclopului şi ale lui Rudy.

Fata îl privi neclintită.

— Şi-atunci, ce facem ?

Matei îi făcu semn ursului cocoţat pe stîncă să-i urmeze.

— Vom pătrunde în peşteră . . . Ai să vezi, e singura noastră scăpare.

Coborau mereu. Gura larg căscată a peşterii se apropia. Matei sări de pe o stîncă în faţa grotei şi o ajută pe Alina să

coboare. Apoi, întorcînd capul, dădu cu ochii de Ciclop și Rudy, care soseau spre ei în galop.

— Fugi, Alina, fugi ! strigă Matei. Repede, în peșteră !

Zbughind-o de lîngă Matei, fata pătrunse alergînd în grotă. Matei și Mitică se avîntară pe urmele ei.

— Ne-au văzut ! urlă Rudy, scoțîndu-și lanterna din buzunarul hainei. S-au speriat și au intrat în peșteră. I-am prins, Ciclopule, i-am prins !

Pătrunseră amîndoi zbughind-o-n peșteră. Rudy aprinse lanterna. Se aflau într-o peșteră îngustă și întunecoasă ce se pierdea ca un tunel în pîntecul muntelui. La lumina lanternei, pe pămîntul clisos, Rudy și Ciclopul zăriră o sanda verde, cu bareta desfăcută.

— Sandaua fetei, șefule ! urlă Ciclopul, arătînd cu mîna spre sandaua căzută pe jos... a pierdut-o în fugă. Se văd și urmele piciorului rămas desculț.

Rudy aplecă lanterna spre urmele fragile și delicate ale piciorului desculț al Alinei, care alternau cu cele ale sandalei pierzîndu-se în adîncul peșterii.

— În sfîrșit, fetițo, șopti Rudy, ștergîndu-și fruntea de sudoare cu mîneca hainei. În sfîrșit, te-am prins.

Ciclopul și Rudy se afundară în tunelul întunecos și rece care șerpuia mereu în pîntecul de piatră al muntelui.

— Ajungem îndată la ei ! strigă Ciclopul. Sînt aici, șefule, sînt aici.

Ajunși în fundul grotei, cei doi se opriră încremeniți. Se aflau într-un fel de bîrlog rotund, săpat în pereții masivi de piatră. Rudy plimbă încet lanterna pe pereții de stîncă și apoi o îndreptă spre tavan. Nici o ieșire. Nici o crăpătură.

— Ce înseamnă asta, Ciclopule ? întrebă Rudy cu o voce stinsă, abia auzită. Unde-i fata ? Unde-i băiatul ? Unde-i ursul ?

Ciclopul îl privea năucit, cu gura căscată.

— Păi n-au unde să fie, decît aici. Să-i căutăm !

Deodată lumina înțelegerii străluci în ochii lui Rudy. Se plesni cu palma peste frunte.

— Dobitocule, sandaua ! ... Ne-au tras iar pe sfoară ...

Se repeziră într-un galop nebun spre ieșirea din peșteră. Rudy se opri și îndreptă lumina lanternei spre pămîntul clisos unde zăcea sandaua. Dar sandaua dispăruse.

Pașii lui Rudy și ai Ciclopului se pierdură lipăind pe pămîntul clisos, în adîncurile întunecate ale peșterii. Lumina lanternei dansă o vreme pe pereții reci și mohorîți ai grotei și apoi dispăru într-o străfulgerare meteorică în pîntecul de piatră al muntelui.

Cocoțați pe o lespede grea ce atîrna chiar deasupra intrării în peșteră, Matei și Alina stăteau ghemuiți, nemișcați.

— Repede, Alina, îi șopti Matei fetei, cînd lumina lanternei se pierdu în depărtare . . . Am reușit să-i păcălim . . . Acum să coborîm și s-o ștergem . . . Mitică, urmează-mă !

Coborîră toți trei din tavanul întunecos al grotei sărind dintr-un colț de stîncă în altul. Ajunsă jos, Alina se repezi la sandaua ce zăcea azvîrlită pe pămînt și o încălță în grabă.

— Și acum, Matei ?

— Acum, spre stație, strigă băiatul îndreptîndu-se în fugă spre ieșirea din peșteră . . . Să eliberăm pe tatăl tău și pe domnul Erick ! Alina și Mitică îl urmară de aproape. Peste cîteva clipe părăseau în zbor grota, sărind peste bolovanii care le țineau calea, dîndu-și drumul ca pe un tobogan pe panta abruptă, care ducea spre prăpastie într-o ploaie de nisip și pietriș. Ajunși la marginea hăului se angajară din nou pe poteca îngustă care ducea spre puntea suspendată. Noaptea se destrăma sus, departe, dincolo de cețurile care fumegau în abisul ce se căsca sub picioarele lor. Cerul dimineții creștea văzînd cu ochii, irizîndu-se în culori trandafirii și diafane. Piscurile negre și ascuțite ale munților, siluete îndepărtate de cărbune, vibrau în mii de lumini aurii. Răsărea soarele.

După o oră de drum, micul grup ajunse la puntea suspendată. Matei se opri și, întorcîndu-se spre urs, îi făcu semn să se apropie. Mitică sosi și se așeză în fața lui pe labele din spate.

— Bătrîne, îi spuse Matei . . . Eu și cu Alina trebuie să ajungem la stația meteorologică . . . Tu ai face bine să-ți iei tălpășița . . .

Aplecîndu-și capul într-o parte, ursul îi privi cu o expresie de nedumerire în ochi.

— Hai, haide... Nu te burzului, Mitică, îl dojeni Matei, apucîndu-l de grumaz și împingîndu-l spre stînci, de la spate, ca pe o mașină rămasă în pană... Vrei să dai în nas cu vînătorii care te caută ?

Cînd mergînd, cînd așezîndu-se pe labele din spate Mitică pufnea nemulțumit pe nas și mîrîia ușor, boscorodind întruna.

— Vezi ? interveni înduioșată Alina... Mitică nu vrea să se despartă de tine.

— Mai bine să mă plîngă el decît să-l plîng eu sau să-l văd sub forma unui preș de blană, spuse băiatul, continuînd să-l împingă fără cruțare. Vînătorii îl caută. Au primit dispoziții să împuște ursul aruncător de pietre... Hai, șterge-o, Mitică !

În sfîrșit, continuînd să boscorodească de zor, giganticul urs dispăru printre stînci.

Matei și Alina trecură puntea suspendată și se îndreptară spre stație. Clădirea albă, de beton, cocoțată în vîrful uriașei stînci plutea într-o ușoară ceață aurie, sfîșiată ici și colo de siluetele fumurii ale foișoarelor de lemn care o înconjurau.

Nici un zgomot. Nici o mișcare.

Matei o prinse pe Alina de mînă și o trase după el, adăpostindu-se după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat, Matei ? îl întrebă nedumerită fata... De ce ne-am ascuns aici... Tata și domnul Erick ne așteaptă...

— Nu-mi place liniștea asta, îi răspunse în șoaptă băiatul, ridicîndu-și ușor capul de după o stîncă și privind în direcția clădirii învăluite într-o liniște mormîntală. Și încă ceva... N-ai observat ?

— Ce să observ, Matei ?

— Azi-noapte, ferestrele zăbrelite de la dormitor erau deschise... Acum obloanele trase... De ce ? Tatălui tău și Domnului Erick nu le place lumina ?

— Erau obosiți . . . Poate s-au culcat, își dădu cu părerea fata. Cine ar fi putut să vină ? Vînătorul ?

Matei continua să fixeze clădirea.

— Rămîi aici, Alina, spuse băiatul întorcînd capul spre ea . . . Eu mă duc să văd ce se întîmplă acolo . . . Nu te miști de aici . . . Ne-am înțeles ?

— Bine, Matei, conveni Alina, cu oarecare neliniște în glas și prinzîndu-l de braț . . . Crezi că li s-a întîmplat ceva tatii și domnului Erick ?

— Nu știu, răspunse Matei . . . Oricum, totul pare ciudat . . . Uite-te la ușa aceea scoasă din balamale și rezemată de zid . . . Azi-noapte, cînd am fugit, zăcea pe jos în sufragerie . . . Cine a rezemat-o acolo ? Tatăl tău sau domnul Erick ? Ei erau încuiați în dormitor ?

— Poate s-a întors nenea Avram . . . meteorologul acela.

— Nenea Avram nu e un friguros, spuse Matei, clătinînd din cap . . . El nu pune niciodată obloanele la fereastră . . . Cred că cineva se află la noi în stație . . . Voi vedea îndată.

Culcîndu-se la pămînt, tîrîndu-se în coate, Matei ocoli stînca și apoi înaintă spre clădire ascunzîndu-se după bolovani în salturi repezi și scurte. Se opri cu răsuflarea tăiată în fața deschizăturii dreptunghiulare și întunecoase care se căsca în zidul clădirii în locul ușii scoase din balamale. Dincolo de ea, în penumbra adîncă ce învăluia sufrageria, se întrezăreau siluetele albe, fantomatice ale mesei din lemn de nuc și a celor cîteva scaune. Nici un zgomot. Nici o mișcare.

Mergînd în vîrful picioarelor, cu pași ușori și vătuiți ca de pisică, Matei se apropie de fereastra dormitorului. Ciocăni de cîteva ori cu putere în oblonul de lemn. Așteptă. Nu-i răspunse nimeni. Se furișă din nou spre intrarea în sufragerie. Se opri încordat în dreptul ei.

„Să fie cineva la pîndă lîngă ușă în sufragerie ? gîndi băiatul și tot el continuă. Ia să vedem . . . "

Se aplecă și ridică o piatră de jos, apoi cu iuțeala unui fulger, azvîrli piatra prin deschizături, paralel cu zidul și sări într-o parte gata să o ia la fugă.

Auzi piatra izbindu-se de zidul din fund al sufrageriei. Deci lîngă ușă nu se afla nimeni. Luîndu-și inima în dinți, Matei pătrunse în clădire. Sufrageria părea goală. Prin ușa deschisă a dormitorului băiatul zări cele două paturi de campanie cu cearșafurile și păturile neatinse.

„Ce se întîmplă aici ? se întrebă Matei, privind nedumerit în jurul său... Unde să fie inginerul și domnul Erick ? Ușa dormitorului nu pare forțată... Atunci cine a descuiat-o ?"

Străbătînd sufrageria, băiatul se apropie de ușa care dădea în culoar. Apăsă încet clanța și apoi împinse ușa cu putere. Ușa zbură și se izbi cu un bubuit asurzitor în zid. Deci după ușă nu se afla nimeni. Băiatul pătrunse pe culoarul îngust și mohorît. Becul galben, atîrnat în tavan, continua să sfîrîie ușor pulsînd lumina lui anemică și bolnavă pe ușile încremenite și mute ale culoarului.

— Hei, este careva aici ? întrebă cu voce tare Matei. Așteptă. Nici un zgomot. Nici o mișcare. O porni pe culoar spre încăperea din fund în care se afla aparatul telegrafic. Deodată încremeni pe loc. Clanța ușii se mișca ușor. Matei tocmai se pregătea s-o ia la fugă, cînd simți cum o mînă grea și puternică, necruțătoare, i se așază pe umăr.

— Nu mișca, băiete !... Nu mișca... Altfel o pățești !

Matei se întoarse fulgerător. În fața lui se afla un bărbat tînăr, înalt, cu ochii de un albastru intens, cu fața bronzată ca de un soare tropical. Purta pantaloni de dril, strînși într-o centură lată, și bascheți în picioare. Prin vindiacul necunoscutului, cu fermoarul desfăcut, băiatul zări ieșind dintr-un toc de piele patul unui revolver masiv, de mare calibru.

— Te-ai speriat, băiete ? făcu cu o veselie ciudată necunoscutul, măsurîndu-l pe Matei din cap pînă în picioare. Te strecori în vîrful picioarelor pînă aici și apoi strigi cît te țin plămînii de se cutremură pereții ? Ce fel de tactică este asta ?

În clipa aceea ușa se izbi de perete și un bărbat scund, gras, îmbrăcat într-un costum verde, tirolez, cu ciorapi albi și cu bocanci grei în picioare se ivi în prag. Ținea în mînă un pistolet.

— Tu ești „Fiul Munților" ? rîse noul venit, examinîndu-l pe Matei cu o curiozitate amestecată cu o ușoară uimire . . . Ia te uită cine l-a pus în cofă pe expertul de Rudy ! Și adăugă, făcîndu-i semn cu țeava armei să intre în încăpere : Hai, hai băiete, mișcă !

Matei pătrunse în camera unde se afla aparatul telegrafic și se opri descumpănit. Cu mîinile ridicate, lipite de perete, cu picioarele larg desfăcute, Vînătorul îl privea întunecat, cu un rînjet pe buze. Nedormiți, trași la față, Mureșanu și domnul Erick stăteau în picioare lîngă aparatul telegrafic.

Cei doi necunoscuți pătrunseră la rîndul lor în încăpere. Băiatul se întoarse brusc spre ei.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Banditii lui Crook . . . cine să fie, scrîșni Vînătorul . . . Halal aliați !

— Gura, Vînătorule ! i-o reteză pe un ton tăios bărbatul înalt și brunet . . . Un spion ca tine știe de la bun început ce riscă . . . Mai multă discreție, ce dracu' . . . Ne dăm în stambă în fața unor ageamii ?

— Și crezi că domnul Holle va înghiți istoria asta ? scrîșni din nou Vînătorul, păstrînd aceeași poziție. Generalului Crook i-au mai sărit cîteva mașinuțe în aer . . . Pune Holle mîna pe voi . . . O să vă împăieze și o să vă trimită lui Crook în două sicrie de argint.

Necunoscutul se întoarse spre grăsun și spuse pe un ton sec :

— Dacă palavragiul mai scoate un cuvînt, împușcă-l, Willy !

Grăsunul îndreptă țeava pistoletului spre Vînător.

— Am înțeles, domnule Red.

— Domnule Red, interveni pe un ton blajin Erick . . . am toată stima pentru domnul general Crook . . . dar eu sînt un irlandez . . . un excursionist. Înțeleg că țineți să mă împușcați cu orice preț . . . Vreți să-mi precizați în ce anume constă partea mea de contribuție ?

Un zîmbet ironic flutură pe buzele necunoscutului.

— Sînteţi un irlandez născut în Germania sau un german născut în Irlanda ?

Domnul Erick făcu feţe, feţe.

— Nu înţeleg gluma, domnule Red, sînt un irlandez notoriu.

Necunoscutul continua să surîdă ironic.

— Un excursionist notoriu, mda, dar nu şi irlandez... Părerea mea e că n-aţi văzut Irlanda nici pe hartă... Sînteţi tot atît de irlandez ca şi paşaportul dumneavoastră... Aşa că, lăsaţi-o baltă.

Domnul Erick făcu pe miratul şi se întoarse cu o expresie de stupoare, întipărită pe faţă, spre inginer.

— Dumneavoastră, domnule Mureşanu, pricepeţi ceva din ce spune acest domn ?

Inginerul îl fixă cu atenţie.

— Cred că da... Engleza este una din limbile universale, domnule Erick.

— Dar este absurd, protestă domnul Erick.

— Ajunge cu pălăvrăgeala, spuse pe un ton tăios agentul lui Crook, întorcîndu-se şi privind cu un aer ameninţător spre Matei... Unde-i fata ?

Băiatul îi înfruntă privirea cu dîrzenie.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Bine, făcu pe un ton sec necunoscutul... Vînătorule !

Vînătorul se întoarse spre el, ţinînd mîinile ridicate deasupra capului.

— Ce doreşti ?

— Îţi dau patru secunde ca să răspunzi. Cu cine a fugit fata inginerului Mureşanu de la staţia meteorologică în care ne aflăm ?

Vînătorul holbă ochii spre ţeava pistoletului pe care grăsunul îl înălţa încet, încet spre pieptul său.

— Cu băiatul acesta, domnule Red, spuse el repede.

Necunoscutul se apropie de Matei.

— Ai auzit, ce-a spus Vînătorul... Dă-i drumul, băiete. Unde-i fata ?

Matei își mușcă buzele și tăcu.

— Willy ! strigă deodată necunoscutul. Dacă puștiul nu-mi răspunde în patru secunde la întrebare... împușcă-l !

Grăsunul tresări.

— Dar e un copil, domnule Red !

— Ți-am spus să-l împuști.

— Bine, domnule Red.

Tăcut, încordat, Matei stătea nemișcat.

— Bine, spuse într-un sfîrșit agentul lui Crook, desfăcînd catarama centurii pe care o purta la pantaloni. Să încercăm să-ți împrospătăm memoria. Și adăugă, arătînd spre inginer și domnul Erick : închide-i pe ageamiii ăștia în dormitor și ia-l și pe putregaiul ăsta de Vînător cu tine.

Împinși de la spate de grăsun, cei trei bărbați părăsiră camera. Necunoscutul încuie ușa și se întoarse spre Matei, cu un zîmbet larg pe buze.

— Felicitările mele, băiete... Ești mai tare ca o cremene... Sînt căpitanul Cernea, din serviciul de contraspionaj. Povestea cu Crook am inventat-o noi.

În mijlocul încăperii, Matei continua să-l privească tăcut, întunecat.

— Nu mă crezi, zîmbi el. Am primit mesajul tău telegrafic, Matei... „Stația ocupată de doi răufăcători înarmați. Țin prizonieri pe inginerul Mureșanu și pe fata lui. Meteorologul Avram dispărut. Transmite pionierul Matei."

Ochii băiatului căpătară acea strălucire cenușie și stranie.

— Acum vă cred, spuse el simplu. Dar de ce vă dați drept oamenii acelui general ?

Cernea se apropie de el.

— Dacă îi strîngeam mai tare cu ușa, banditii aceștia ar fi fost în stare de orice... Nu știam că ați reușit să evadați. Nu puteam să riscăm viața inginerului, a fetei și a ta... Unde-i Alina ?

Matei arătă cu mîna.

— Este undeva aici, pe afară . . . După o stîncă, la doi paşi de noi, tovarăşe căpitan.

Cernea îl bătu prietenos cu palma peste umăr.

— Ai făcut o treabă bună, Matei . . . Dacă avem fata, grupul nostru operativ s-ar putea să intre în acţiune . . . Într-o oră, două, vom isprăvi cu Rudy şi cu Ciclopul . . . Să mergem, băiete, să mergem.

Cei doi părăsiră în grabă încăperea şi, străbătînd culoarul şi sufrageria, se precipitară afară din staţie, îndreptîndu-se spre stîncă.

— Alina ! strigă vesel Matei, apropiindu-se de stînca unde se ascunsese fata . . . Poţi să ieşi de acolo. Dumnealui este un prieten de-al nostru.

Stînca tăcea. Băiatul, urmat de Cernea, ocoli stînca şi rămase încremenit. După stîncă nu era nimeni.

— Alina ! strigă cu putere Matei, rotindu-şi privirea peste stîncile mohorîte şi mute. Alinaaaa !

— Alina . . . Alina . . . Alina ! . . . răspunseră ecourile, multiplicîndu-i strigătul în zeci de glasuri, care se pierdură în adîncurile stîncilor.

Alina dispăruse.

— Am lăsat-o pe Alina aici, spuse Matei, întorcîndu-se nedumerit spre Cernea . . . Priviţi . . . a dispărut !

— Ciclopul şi Rudy ? întrebă simplu celălalt.

— Da, răspunse hotărît băiatul. Ei au fost. Ne-au ajuns din urmă şi au găsit-o pe Alina.

În clipa aceea zumzetul îndepărtat al unui motor de avion începu să răsune în adîncul pereţilor verticali de stîncă ce încadrau puntea suspendată. Apoi, din pîntecul de ceaţă şi fum al prăpastiei apăru o gigantică libelulă de aluminiu, cu ochi sferici de plexiglas, strălucind orbitor în soarele dimineţii. Era un elicopter. Se apropia de ei văzînd cu ochii. Matei auzi un zbîrnîit uşor în buzunarul vindiacului purtat de Cernea. Urmărind cu privirea elicopterul care se apropia, Cernea scoase un aparat de radioemisie-recepţie şi apăsă pe un buton.

— „Şoimule“ ! Aici „Pescăruşul“ ... Aici „Pescăruşul“ ... răsună o voce groasă şi puternică în aparatul de radio pe fondul unui uruit de motor. Intră pe recepţie.

Cernea apăsă din nou pe buton şi, ridicînd aparatul de radio în dreptul gurii, spuse :

— Aici „Şoimul“ ... Am trecut pe recepţie. Te ascult, „Pescăruşule“.

Elicopterul, învăluit parcă în flăcările roşii ale unui incendiu declanşat la bord, zbura deasupra capetelor lor.

— Doi indivizi, ducînd o fată cu ei, se deplasează în direcţia exploatării miniere, în Valea Cerbului ! răsună vocea pilotului în aparat.

— Te aud, „Pescăruşule“ ! ... Sînt indivizii pe care-i căutăm ... Continuă urmărirea.

— Toate căile de acces din masivul Pîcla se află sub observaţia noastră, răsună din nou vocea pilotului. Grupul operativ este gata să intre în acţiune. „Vulturul“ vă cere să raportaţi situaţia ...

— Raportează-i că în situaţia creată sînt nevoit să acţionez în continuare pe varianta Crook, spuse repede Cernea în aparat. Nu întreprindeţi nici o acţiune ... Viaţa fetei este în pericol. Mă îndrept pe urmele celor doi spre Valea Cerbului ...

— Am înţeles, „Şoimule“. Încheiat.

Elicopterul se pierdea, cu străluciri argintii printre piscurile negre ca de tuş ale munţilor.

După ce urmări cîteva clipe elicopterul ce se pierdea în depărtări, Matei se întoarse spre Cernea.

— Acum ştiu încotro se îndreaptă Ciclopul şi Rudy, spuse el. Nu spre exploatarea minieră ... spre mina părăsită. Se află acolo o cabană în paragină a vechilor mineri. Ciclopul o cunoaşte ... A fost doar paznic de vînătoare pe aici.

— Poţi să mă duci acolo, băiete ? Cunoşti locul ?

— Desigur, răspunse băiatul. Într-o oră sîntem acolo.

După ce trecură puntea suspendată, ei se angajară pe o potecă ce cobora şerpuind pieziş, abrupt, spre adîncurile învăluite în ceţuri ale unei imense prăpăstii.

— Acolo jos începe Valea Cerbului. Ajungem îndată acolo, îi spuse băiatul lui Cernea, coborînd în salturi scurte poteca îngustă.

— Te cred, te cred, băiete, glumi Cernea, urmărindu-l îndeaproape. Numai să n-alunec și să ajung în zbor planat la cabana părăsită. Ar fi nostim ca Rudy și Ciclopul să se trezească cu mine.

Dar pînă jos nu se întîmplă nimic. Valea Cerbului era o gigantică îngrămădire de stînci mohorîte și sterpe. Nici o tufă de jnepi. Nici un fir de iarbă. O pădure nesfîrșită de siluete stranii, de piatră. Deodată, Matei se adăposti după o stîncă, făcîndu-i semn cu mîna lui Cernea să se apropie. Căpitanul sosi și se ghemui lîngă el.

— Priviți ! spuse băiatul, întinzînd brațul și arătînd departe, sus, o clădire construită din bîrne groase de lemn, înnegrită de vreme, ce răsărea ca un schit, crescută parcă din peretele muntelui. Aceasta este cabana vechilor mineri.

Cernea înălță ușor capul de după stîncă și privi în direcția arătată de Matei.

Intrarea în vechea mină, pe jumătate ruinată, se căsca în apropierea cabanei, printre siluetele frînte, prăbușite ale unor mari jgheaburi de lemn și a unei mici linii ferate, ruginită și năpădită de bolovanii prăvăliți din înălțimile muntelui. Deasupra cabanei, pe un cablu susținut de înalți stîlpi metalici, alunecau cu un huruit ușor niște transportoare ale exploatării miniere. Răsăreau, pe neașteptate, dintr-o mare de ceață ca să se piardă apoi unul după altul în adîncurile albastre-vinețiii, parcă fără sfîrșit, ale văii.

În clipa aceea ușa cabanei se deschise și Ciclopul apăru în prag, cu o crăticioară în mînă. Azvîrli niște resturi de mîncare și, bătînd un fel de tobă în fundul cratiței, reintră în cabană trăgînd ușa după el.

— Rămîi aici, îi șopti Cernea lui Matei... Am să încerc să-i surprind pe Rudy și pe Ciclop.

Băiatul clătină neîncrezător din cap.

— N-o să reuşiţi... De-acolo panta care urcă spre cabană se vede ca-n palmă. Ciclopul are un singur ochi, dar vede al dracului de bine cu el.

— Ştiu, băiete, ripostă simplu Cernea, scoţînd revolverul din tocul de piele şi ridicîndu-i piedica. Va trebui să risc... N-am încotro. O altă cale de a o salva pe Alina nu există.

Ochii băiatului străluceau ciudat.

— Ba există ! spuse Matei făcînd un gest cu capul spre stîlpii metalici... Transportoarele !

Cernea îl privi uimit.

— Vrei să spui că se poate sări dintr-un transportor pe acoperişul cabanei ?

Băiatul lăsă capul în piept.

— Nu se poate... Dar eu pot.

— Să admitem, spuse Cernea, continuînd să-l examineze cu aceeaşi uimire pe Matei. Să presupunem că ajungi pe acoperişul cabanei... Mai apoi ce se întîmplă ?

Băiatul ridică brusc capul. Era speriat.

— Păi, ce să se întîmple ? Dumneavoastră îi faceţi pe Rudy şi pe Ciclop să iasă afară, eu pătrund prin acoperiş, o eliberez pe Alina şi fug împreună cu ea.

Cernea păru să se gîndească cîteva clipe.

— Ideea nu e rea, băiete, spuse el într-un tîrziu. Dar crezi că vei reuşi ?

— S-ar putea... Dacă prind la timp transportorul... Încercăm ?

— Încercăm, spuse cu hotărîre Cernea, plesnindu-l cu un gest prietenos cu palma peste umăr. Dă-i drumul ! În clipa cînd sări, voi trage un foc de revolver.

Aplecat uşor, ca o umbră, Matei îl părăsi pe Cernea şi se îndreptă spre stîlpii metalici ai funicularului minier. Ajuns la piciorul unui stîlp, băiatul privi o clipă un transportor, care aluneca, uruind uşor, sus, în înălţimi, şi apoi, cu un salt brusc, se agăţă de una din barele scheletului metalic. Cu mişcări repezi şi simple ca de veveriţă, Matei se căţără din bară în bară

spre înălțimile amețitoare ale stîlpului metalic. Pe măsură ce prindea înălțime, vîntul șuiera din ce în ce mai puternic. Cu părul răvășit, cu treningul fluturînd ușor în vînt, băiatul se opri în vîrful stîlpului în apropierea cablului de oțel. De aici, de sus, stîncile din vale păreau niște cutii de chibrituri. Un transportor se apropia. Barele de fier ale stîlpului vibrau ușor. Trebuia să sară în văzduh și să se prindă de marginea lui. Acum transportorul era aproape. Băiatul privea ștergîndu-și fruntea îmbrobonită de sudoare cu mîneca treningului. Acum transportorul era aici, în fața lui, huruind puternic. Matei se ghemui și peste o clipă, desfăcîndu-se brusc, ca un arc, zbură de pe stîlp, cu mîinile întinse, spre cupa cenușie de metal.

Simți cum mîinile se încleștează de marginea rece de metal a vagonetului zburător. Reușise. Trepidînd, huruind pe cabluri, transportorul își continua drumul coborînd spre cabană. Atîrnat în mîini, pendulînd ușor asupra golului mișcător, Matei zărea de aici, de sus, sub el defilarea stîncilor tăcute și mohorîte. Acoperișul de șindrilă al cabanei părăsite se apropia. Era un acoperiș cenușiu, vechi, putrezit de vreme și ploi, șfichiuit ici și colo de sfîrcuri de mușchi verde. O ferestruică cu geamul spart își căsca gura de întuneric printre solzii cenușii de lemn. Transportorul cobora mereu. O clipă băiatului i se păru că uriașa cupă de metal va intra ca o torpilă în acoperiș. Se înșelase. Acoperișul cabanei se afla acum sub picioarele lui. Matei se lăsă să cadă. În clipa următoare, zbura rostogolindu-se pe panta înclinată. Se opri undeva aproape de marginea acoperișului, cu brațele larg desfăcute. Trepidînd, huruind pe cablu, transportorul își continuă drumul îndepărtîndu-se. Ridicîndu-se repede în genunchi, băiatul se întoarse spre stînca unde se afla adăpostit Cernea și-i făcu semn cu mîna să nu tragă. Revolverul ridicat deasupra stîncii dispăru. Băiatul ascultă cîteva clipe nemișcat liniștea adîncă ce învăluia cabana. Apoi, sprijinindu-se în mîini, se cățără spre ferestruica ce ducea în podul clădirii. Prinzîndu-se de cercevelele prăfuite, băiatul își strecură trupul cu o mlădiere de șarpe printre colții tăiați ai gemulețului spart,

lăsîndu-se să alunece încet, încet în pod. O beznă adîncă de nepătruns învăluia totul. Ici și colo, în întuneric, răzbătea din cînd în cînd un fîșîit, o fugă ca de șopîrlă. Erau șobolani. Ștergîndu-și de pe față cu palma o pînză de păianjen, Matei o porni orbecăind prin întuneric. Dușumeaua putredă pîrîia, scîrțîia la fiecare pas. Undeva, în fundul podului, o geană de lumină vibra în podea. Băiatul o porni într-acolo. Dedesubt, din cabană, niște glasuri răzbăteau pînă la el. Ajuns deasupra spărturii largi ce se căsca în dușumeaua putrezită, Matei se întinse pe jos. La doi pași sub el îi zări pe Rudy și pe Ciclop. Alina stătea așezată pe un butuc în fața unui butoi de tablă ruginit și întors cu fundul în sus. Pe fundul butoiului se zărea o foaie de hîrtie albă și alături de ea un pix.

— Să scrii exact ce ți-am spus ! spunea Rudy, arătînd cu mîna spre hîrtia de pe butoi. Și bagă-ți mințile în cap, fetițo ... Am pierdut și așa destulă vreme cu tine.

— N-am să-i scriu mamei nimic ! strigă mînioasă fata, sărind în picioare. Luați-vă hîrtia și pixul de aici ... Să vă fie limpede ... nu scriu nimic !

Ciclopul făcu un pas spre ea și ridică brațul gata, gata să lovească.

Rudy îi prinse mîna în aer.

— Nu-i nevoie s-o bați, Ciclopule, rîse el cu cruzime ... Avem aici niște sfetnici care au s-o convingă. Și adăugă rotindu-și brațul de jur-împrejurul camerei. Sînt peste tot. Îi auzi cum rontăie, fetițo ?

Fata își aruncă privirile speriate în jos.

— O să te lăsăm în tovărășia lor, frumoaso, continuă pe același ton, plin de cruzime, Rudy. Sînt mari ca niște pisici ... La început o să apară unul, apoi doi, apoi zece. Și adăugă tunînd : leag-o de mîini și de picioare.

Ciclopul făcu un salt și o înșfăcă. Scoțînd o sfoară subțire din buzunar și legîndu-i strîns mîinile și picioarele, îi făcu vînt pe podea.

— Petrecere frumoasă, prințeso !

— Noi coborîm, i se adresă liniștit Rudy fetei. Vom fi afară în fața cabanei... N-o să avem de așteptat prea mult... Domnii de aici sînt flămînzi și agresivi... Oricum, cînd te hotărăști, strigă-ne.

Ciclopul și Rudy dispărură din dreptul crăpăturii. Balamalele unei uși ruginite scîrțîiră, urmate de pocnetul sec al unui zăvor greu. Pașii celor doi se pierdură treptat.

Matei se aplecă spre deschizătură.

— Alina...

Culcată pe spate, fata tresări puternic și-și înălță privirea spre tavan.

— Matei... tu ești ?

— Eu sînt, Alina. Stai liniștită, îi șopti băiatul. Cobor îndată la tine... Spune-mi, e o scară care urcă sus în pod ?

Alina se zbătea încercînd zadarnic să-și desfacă legăturile.

— Da, e aici o scară... Chiar în dreptul camerei în care mă aflu.

— Bine... Acum știu unde se află ușa care duce afară din pod... Așteaptă-mă, vin.

Ridicîndu-se în picioare, Matei o porni prin podul învăluit în beznă. Deodată, mîinile îi întîlniră un perete. Se opri, pipăind ca un orb bîrnele jilave. Descoperi o ușă grosolană de scînduri, o împinse ușor. O scară de lemn, cu treptele pe alocuri rupte, cobora la primul etaj al cabanei. Băiatul coborî scara, trase zăvorul și pătrunse în încăperea în care se afla Alina. Peste cîteva clipe îngenunchia lîngă ea, îi desfăcea legăturile.

— Ce bine că ai sosit, Matei... Mi-era o frică grozavă, gemu fata căreia frînghia subțire îi intrase în carne. Cum de ai ajuns aici ? Pe unde ai venit ?

— Pe acolo, pe unde o să și fugim, Alina, răspunse repede Matei, continuînd să desfacă nodurile frînghiei. Deasupra cabanei trec transportoarele exploatării miniere... Ne urcăm într-unul dintre ele. Ceva mai la vale, aproape că ating un tăpșan. Sărim jos și o ștergem.

Eliberată de frînghii, fata sări în picioare. Matei se repezi la fereastră și privi afară. Jos, în fața ușii cabanei, Rudy și Ciclopul fumau așezați pe doi bolovani.

— Ascultă-mă pe mine, șefule, spunea Ciclopul, povestea cu șobolanii este bună, dar nu ține decît la noapte... Ziua se feresc de om. O să stăm mult și bine aici. Și în vremea asta, Vînătorul așteaptă scrisoarea.

Rudy își privi nervos ceasul-brățară.

— Și ce pot să fac, dobitocule ?

Ciclopul rînji :

— Bătaia-i ruptă din rai... Lasă-mă să pun cureaua pe ea, șefule. Să vezi ce frumos o să cînte... Ca o privighetoare.

Rudy păru să ezite.

— Nici chiar așa, Ciclopule, ce dracu... Să m-apuc să bat o fetiță ? Și-apoi, domnul Holle, șeful nostru, lucrează cu mănuși albe... Marfă contra marfă. Nu cred să-i placă o chestie de asta. Și adăugă, făcînd un gest evaziv cu mîna în aer : dar dacă vrei numai s-o sperii, încearcă.

Ciclopul se ridică de pe bolovan, rezemă pușca de peretele cabanei și-și scoase cureaua de la pantaloni.

Sărind de la fereastră, Matei o prinse pe fată de mînă și-i șopti la ureche...

— Fugi, fugi... Vine Ciclopul !

Peste o clipă zburau prin încăpere, cățărîndu-se cu repeziciune pe scara putredă care urca în pod. Ajunși sus, străbătură în fugă podul, călăuziți de micul pătrat de lumină ce se căsca în acoperiș. Deschizînd cerceveaua putrezită, Matei se strecură afară, ajutînd-o pe Alina să părăsească podul. Sprijinindu-se în mîini, urcară repede panta înclinată spre cablul de oțel ce trepida ușor deasupra cabanei. Apărînd din ceață, ca dintr-o mare de fum, transportoarele alunecau unul după altul spre ei.

— Fii atentă, Alina, îi șopti repede Matei fetei. În clipa aceasta Ciclopul urcă scara. Trebuie să-l prindem pe primul...

Cînd o să mături acoperișul, sărim și ne cățărăm în el. Ai înțeles ?

— Bine, Matei, sînt gata, îi răspunse fata.

În clipa următoare, încremeneau amîndoi. Cu o smucitură scurtă, care se prelinse ca un vuiet surd de-a lungul cablurilor de oțel, transportoarele încremeniră în văzduh.

— S-a întîmplat ceva la stație, bîigui Matei, întinzînd brațul și arătînd spre transportoarele încremenite ca niște umbre fumurii în ceață... Privește, Alina... S-au oprit !

Matei și fata păreau pierduți. Cernea înțelese că trebuie să acționeze. Ieși de după stîncă și ridicînd revolverul deasupra capului trase un foc în aer. Sus, în fața cabanei, Rudy se răsturnă fulgerător pe spate și se adăposti după bolovanul de piatră cu pistolul în mînă, gata să tragă.

— Hei, Rudy, strigă Cernea, încercînd să cîștige timp. Nu trage ! Vreau să stăm de vorbă.

— Cine ești, strigă la rîndul său bănuitor Rudy, continuînd să păstreze aceeași poziție.

— Sînt Red, agent al generalului Crook... Am venit să-ți propun un tîrg, Rudy.

— Hei, șefule, auzi Rudy vocea Ciclopului prin ușa întredeschisă și întunecoasă a cabanei. Ține-l de vorbă... Este un chepeng aici și un tunel care duce în vechea mină... Îi cad în spate cît ai zice pește. Pașii furișați ai Ciclopului se îndepărtară.

— Un tîrg, ce fel de tîrg ? făcu Rudy ridicîndu-se în picioare, în vreme ce un zîmbet ironic îi flutura pe buze.

— Aruncă pistolul și apropie-te... îi propuse Cernea. Eu voi face la fel.

Rudy se prefăcu că se gîndește cîteva clipe.

— Bine, conveni el. Apucă revolverul de țeavă și înaintează. La al treilea pas aruncăm armele... Și fără trucuri, Red. Oamenii mei sînt în cabană. Azvîrlindu-și armele pe jos, cei doi se apropiară unul de celălalt. Acum se aflau față în față, privindu-se tăcuți și întunecați.

— Vorbeai de-un tîrg, mîrîi Rudy. Hai, dă-i drumul, domnule Red... Ce dorește domnul general Crook? Cernea privi peste umărul lui Rudy, spre Matei și Alina ce se aflau culcați pe acoperiș în apropierea transportoarelor încremenite.

— Fata inginerului Mureșanu se află aici?

La rîndul său, Rudy privi peste umărul lui Cernea spre stîncile apropiate și mute, de unde urma să apară Ciclopul.

— Să admitem, domnule Red.

— De prisos să trimiteți scrisoarea fetei, spuse pe un ton sec Cernea... Am pus mîna pe Vînător și pe Wolf... Băieții mei păzesc la stația meteorologică.

Rudy tresări și își mușcă buzele.

— Crook se joacă cu focul... Își vîră nasul în treburile lui Holle... Pariez că va rămîne fără el, domnule Red... Și în definitiv ce dorești?

— Scrisoarea fetei în schimbul vieții lui Wolf și a Vînătorului.

Rudy își ațintì din nou privirea spre stîncile mohorîte ce se înălțau la spatele lui Cernea.

— Îmi vorbești de Wolf și de Vînător ca și cum ar fi vorba despre tatăl și fratele meu, continuă pe un ton ironic Rudy. Viața lor? Ce-mi pasă mie de viața lor?

Cernea fixă cu privirea ușor deznădăjduit transportoarele ce atîrnau inerte în apropierea cabanei.

— Nu-i vorba numai despre Wolf și Vînător... Generalul Crook m-a rugat să te încredințez că dolarii lui sînt tot atît de buni ca ai lui Holle... E dispus să plătească oricît pentru scrisoare.

Rudy tresări ușor. O umbră fumurie apăru pentru o clipă și apoi dispăru fulgerător printre stînci. Era Ciclopul.

— Plătește oricît? rîse cu o veselie ciudată Rudy... Sînt convins, domnule Red... Sînt convins... Există însă un mic inconvenient.

— Care? întrebă simplu Cernea.

— Holle știe că generalul Crook s-a lansat în cursa pentru scrisoare... Așa că dolarii lui îmi vor ajunge exact ca

să-mi cumpăr un sicriu de argint... Îl crezi chiar atît de naiv pe Holle ?

Răsărit de după o stîncă, cu pușca în mînă, Ciclopul se furișa spre Cernea.

— Ești cam pripit, domnule Rudy, interveni Cernea, căutînd să cîștige timp. Vei primi de cel puțin zece ori mai mult de la Crook decît de la domnul Holle... Și-apoi n-ai decît să ștergi putina. Lumea e mare.

Acum Ciclopul se înălța ca o umbră la spatele lui Cernea. Rudy îl fixă întunecat pe cel din fața sa.

— Lumea este mai mică decît crezi, domnule Red... Și plină de surprize... Am o propunere mai bună să-ți fac.

Ciclopul ridică pușca și apropie încet țeava armei de ceafa lui Cernea.

— De pildă ? întrebă simplu Cernea.

— De pildă, continuă pe un ton rece și tăios Rudy, viața dumitale în schimbul lui Wolf și a Vînătorului.

Cernea își mușcă buzele. Continua să privească transportoarele încremenite pe cabluri.

— Pe ce te bazezi, domnule Rudy ? întrebă el ironic. Pe pungașul care stă la spatele meu cu un revolver sau o pușcă în mînă ?

— Ai fler, domnule Red, izbucni într-un rîs vesel Rudy... Așază-ți mîinile pe ceafă... Și nu mișca ! Sînt cam pripit, da ?

Cernea își răsuci ușor capul și privi cu coada ochiului spre Ciclop.

— Unde l-ai mai descoperit și pe ăsta ? întrebă pe un ton glumeț Cernea. La un concurs de frumusețe ?

— Gura ! Și mișcă spre cabană ! tună Ciclopul împingîndu-l pe Cernea cu țeava puștii în spate. O porniră toți trei spre cabană. Rudy tocmai se aplecase să-și ridice pistolul de jos, cînd, Ciclopul holbă ochii spre acoperiș și strigă :

— Sînt pe acoperiș ! Privește, fug !

Îndreptînd pistolul spre pieptul lui Cernea, Rudy privi spre acoperișul cabanei.

— Nu-i lăsa să scape, urlă el dînd cu ochii de Matei și Alina. Iar a apărut puștiul ăsta blestemat... Transportoarele! Aleargă! Dacă pornesc transportoarele, sîntem pierduți!

Părăsindu-i pe cei doi, Ciclopul o porni într-o fugă nebună și în curînd dispăru în cabană. Străbătu holul întunecat și se avîntă pe scara de lemn sărind 2—3 trepte deodată. Ajuns sus, deschise ușa de scîndură a podului cu o lovitură de picior și se repezi spre ferestruica ce vibra ca o lumină intensă și albastră în întuneric. Ajuns lîngă ea, Ciclopul vîrî țeava puștii prin geam și prinzîndu-se cu mîna de-o traversă de lemn, se avîntă cu capul înainte afară din pod.

În clipa aceea, un vuiet prelung, urmat de un huruit puternic ajunse pînă la el. Transportoarele se puseseră în mișcare. Înjurînd de mama focului, Ciclopul se strecură pe acoperiș și sări în picioare. Era prea tîrziu. Ghemuiți, Matei și Alina se aflau într-un transportor ce se îndepărta de cabană văzînd cu ochii.

— Opriți! Opriți! strigă prostește Ciclopul, cățărîndu-se în patru labe spre creasta acoperișului de șindrilă. Ajuns sus, privi spumegînd de furie în urma celor doi. Un alt vagonet de fier greu și masiv măturа acoperișul.

Cu revolverul în mînă, Rudy își aruncă o clipă privirea în urma Ciclopului care se îndepărta agățat de transportor și apoi întoarse capul spre Cernea, examinîndu-l cu atenție.

— La urma urmelor, cine ești dumneata, domnule Red?

Un zîmbet fin, ironic, flutură pe buzele căpitanului.

— Pentru cine cumpără sînt un agent al generalului Crook... Ți-am mai spus doar... pentru cine întreabă, sînt căpitanul Cernea din serviciul de contraspionaj român... Haide, domnule Rudy... Aruncă revolverul. Jocul dumitale s-a isprăvit.

Rudy holbă ochii la el. Mîna în care ținea revolverul îi tremura ușor.

— Jocul meu s-a sfîrșit?... îți arde de glumă, domnule Red.

— Ai înțeles bine, Rudy, continuă Cernea cu răceală în glas. Jocul dumitale s-a terminat... dar în schimb începe al nostru... N-ai nici o scăpare. Lucrătorii noștri au sosit... Sînt aici, în jurul nostru, peste tot. Un rînjet de neîncredere flutură pe buzele lui Rudy.

— Ce vrea să însemne asta ? Un bluf ? O cacealma ?

Cernea ridică mîna sus, deasupra capului.

— Nu mișca, șuieră Rudy ațintind revolverul spre pieptul lui. În clipa următoare încremeni. Siluetele unor bărbați se profilau printre stînci. Alb la față ca varul, Rudy lăsă să-i scape revolverul din mînă și ridică încet, încet mîinile deasupra capului. Cernea se aplecă și ridică arma.

— Dacă domnul Holle își vîră nasul în treburile noastre, măcar să le și rezolve, continuă el pe același ton... Va trebui să-l convingem că generalul Crook i-a suflat prada de sub nas... Avem și noi o mică stratagemă, adăugă privindu-l lung pe sub gene. Ne dai o mînă de ajutor în chestia asta, domnule Rudy... Nu-i așa ?

— Desigur, desigur, bîigui Rudy, ștergîndu-și cu mîneca hainei fruntea îmbrobonită de sudoare.

În clipa aceea, un bărbat apăru dintre stînci și se apropie în pas alergător de cei doi.

— Băiatul și fata au scăpat, tovarășe căpitan, i se adresă noul venit lui Cernea. Dar Ciclopul îi urmărește... Terenul este accidentat... Nu avem cum să ajungem la ei. Ce facem ?

— Luați legătura prin radio cu elicopterul... Să survoleze linia transportoarelor și să le asigure paza.

Bărbatul îl apucă pe Rudy de braț.

— Pot să-l iau pe arestat ?

— Nu. Domnul Rudy va merge cu mine la stația meteorologică... Dacă lui Wolf îi place comedia, măcar să-l învățăm cum se joacă.

*

Transportorul în care se aflau Matei și Alina cobora mereu trepidînd pe cablul gros de oțel. Cînd se apropia de stîncile ascuțite părînd gata să se sfărîme de ele, cînd își lua zborul,

asemeni unei păsări cu aripile larg desfăcute, deasupra unor gigantice crăpături ce spintecau muntele pierzîndu-se în adîncuri de întuneric.

La o aruncătură de piatră în urma celor doi, agățat de vagonet, amenințîndu-i cu pumnul și strigînd ceva ce se pierdea în vuietul înălțimilor, sosea Ciclopul.

Transportorul cobora mereu. Acum, în fața lui Matei și Alinei apăruse o pajiște verde, cu iarbă înaltă și moale, ce unduia în valuri prelungi, albastre-argintii. Matei o prinse ușor pe fată de braț.

— Fii gata, Alina, îi șopti el. Cum ajungem deasupra tăpșanului, sărim.

Alina își aruncă o clipă privirea speriată spre silueta neagră a Ciclopului ce se contura pe cerul albastru.

— Dar Ciclopul ne va ajunge în cîteva clipe, Matei, spuse ea.

Matei întinse brațul și-i arătă o îngrămădire de stînci uriașe ce se înălțau din ceață undeva, sus, în stînga pajiștei.

— Trebuie să ajungem la stîncile acelea... Ciclopul ne va pierde urma în ceață, adăugă ieșind din transportor și agățîndu-se de marginea lui. Numai de n-am da nas cu ursul acela ucigaș.

— Ursul acela care era să ne sfîșie ? întrebă Alina neliniștită, părăsind vagonetul și pregătindu-se să sară.

— Da, continuă Matei. Își are bîrlogul pe undeva, pe aici... printre stîncile astea.

Acum, iarba înaltă și moale tălăzuia la doi, trei metri, sub picioarele lor.

— Sări, strigă băiatul și în clipa următoare își dădu drumul în gol. Alina îl urmă. Căzură la pămînt rostogolindu-se în iarbă. Transportorul se îndepărtă prinzînd din nou înălțime.

Matei sări în picioare și se repezi la fată, ajutînd-o să se ridice.

— Te-ai lovit ?

— Nu.

— Atunci, fugi, vine Ciclopul !

Într-adevăr, vagonetul în care se afla Ciclopul cobora pieziș spre ei parcă alunecînd pe săniuș.

O luară la fugă spre stînci. Alergau, săreau prin valurile înalte ale ierbii ce le ajungea pînă la brîu. Ajunseră la o prăvălitură de bolovani și de stînci sfărîmate. De aici începea urcușul.

Gîfîind, sprijinindu-se cu mîinile cînd de pămînt, cînd de bolovanii din jur, Matei și Alina urcară panta. Ajunși sus, băiatul se opri în fața giganticelor stînci ce fumegau în ceață și ascultă încordat, cu urechile ciulite liniștea adîncă ce învăluia muntele.

— Ce s-a întîmplat, Matei ? întrebă Alina, în vreme ce-și trăgea răsuflarea. De ce ne-am oprit ?

Ochii băiatului străluciră ciudat.

— Eu o iau înainte, spuse el încet... Tu să rămîi la cîțiva pași în spatele meu. Fata privi nedumerită stîncile învăluite în ceață.

— De ce să rămîn în urmă ? Ce se întîmplă aici ?

Matei își mușcă buzele și-și aruncă privirea jos, în vale. Ciclopul sărise la rîndul său din transportor și acum alerga spre ei agitîndu-și pușca deasupra capului.

— Sîntem prinși între ciocan și nicovală, Alina, spuse într-un tîrziu băiatul, cu aceeași strălucire ciudată în ochi.

— Ți-e teamă că ursul acela este pe aici ?

— Dacă nu este plecat, o să ne adulmece... Dar n-avem încotro... Urmează-mă.

Nici Matei și nici Alina nu puteau vedea prin ceață cum sus, deasupra capetelor lor, o gigantică umbră fumurie cobora din vîrful unei stînci.

Cei doi porniră mai departe. Matei mergea în frunte deschizînd calea. Fata îl urma printre stînci orbecăind prin ceață și strigînd din cînd în cînd.

— Matei... Matei !...

— Sînt aici... Sînt aici !... auzea ea mereu glasul băiatului pierdut undeva, în ceață, în fața ei.

Deodată, Matei se opri. Cîteva pietricele albe se rostogoliră din înălțimi și se pierdură la vale zburînd pe lîngă picioarele lui. Ajungîndu-l din urmă, fata se opri :

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă ea în șoaptă.

Matei duse degetul la buze.

— Este cineva aici, sus . . . Coboară spre noi . . .

— Ursul ?

— S-ar putea.

În spatele lor, pașii Ciclopului bocăneau puternic în pămîntul stîncos. Se apropia. Ridicînd privirea, Alina își înăbuși cu greu un țipăt. Din caierele albe de ceață răsărea încet, încet, în fața ei, o gigantică umbră fumurie.

Matei o prinse pe fată de mînă și arătă spre vîrful unei stînci ce fumega în ceață, undeva aproape, deasupra capetelor lor.

— Repede, Alina . . . Sus pe stîncă ! îi șopti el. Sîntem prinși ca într-un clește.

O luară la fugă și peste cîteva clipe se cățărau amîndoi prinzîndu-se cu mîinile de colțurile de piatră ascuțite și tăioase spre înălțimile stîncii. Ajunși sus, Matei se lungi pe jos, trăgînd-o pe fată lîngă el.

— Nu mișca !

Ciclopul se apropia. Prin molcoma învolburare a perdelelor albe de ceață se contura silueta cafenie, nemișcată a giganticului urs.

Cu pușca în mînă, ștergîndu-și fruntea îmbrobonită de sudoare cu mîneca hainei și înjurînd de mama focului, Ciclopul își făcu apariția printre stînci. Acum se afla chiar la picioarele stîncii pe care stăteau cocoțați cei trei și-și arunca privirile de jur-împrejur. Deodată, ridicînd capul dădu cu ochii de Alina. Fata își înăbuși un țipăt, astupîndu-și gura cu palma. Ochiul verde și sticlos ca de viperă al Ciclopului strălumină o clipă sub pleoapa lui roșie, căzută. Îndreptă încet țeava pușții spre vîrful stîncii.

— Jos de acolo, jos de acolo ! tună el, ducînd pușca la ochi. De data asta n-ai cum să-mi scapi, puștiule. S-a isprăvit cu tine !

Matei se trase înapoi de la marginea stîncii, făcîndu-i semn Alinei să îl urmeze.

— Vă jucați de-a v-ați ascunselea cu mine ? chicoti Ciclopul cu o veselie ciudată, dîndu-se la rîndul său cîțiva pași înapoi ca să cîștige o perspectivă asupra stîncii. Coborîți odată, altfel trag !

Stînca tăcea.

Retrăgîndu-se mereu, Ciclopul nu observase cum în spatele său creștea din ceață, cu fiecare pas pe care-l făcea, silueta gigantică și păroasă a ursului ucigaș.

— Acum să vă văd, puișorilor ! strigă el, ducînd din nou pușca la ochi . . . Hai fetițo, coboară ! Tu mai înainte, puștiul la urmă . . . Am eu o socoteală cu el.

În clipa aceea, un mîrîit puternic răsună la spatele său. Ciclopul se întoarse fulgerător cu pușca în mînă. Cu botul larg deschis, arătîndu-și colții ascuțiți și înspăimîntători, ursul ucigaș stătea ridicat în două labe în fața lui. Holbînd la namilă singurul ochi pe care-l avea, Ciclopul apăsă pe trăgaci. Bubuitura armei cutremură stîncile. Lovit în plin, ursul se rostogoli pe spate și-apoi așezîndu-se pe labele din spate încercă să-și muște rana care-i sîngera în piept. Dînd cu ochii de Ciclop, scoase un mîrîit puternic și o porni în galop spre el. Ciclopul azvîrli pușca descărcată din mînă și o luă la fugă. Matei și Alina săriră în picioare pe stîncă. Cu părul vîlvoi, cu haina fluturînd în vînt, zburînd peste bolovani, Ciclopul trecu pe lîngă ei și se pierdu într-o fugă nebună printre stînci. În urma lui galopa ursul.

— Să fugim ! îi strigă Matei fetei, în vreme ce-și dădea drumul din vîrful stîncii, prinzîndu-se cu colții ascuțiți de piatră . . . Ursul e rănit ! Sfîșie tot ce-i iese în cale.

Alina tocmai se pregătea să-l urmeze, cînd se opri cu răsuflarea tăiată. Din adîncul stîncilor care fumegau în ceață, un-

deva, departe, răsună un strigăt de groază care nu mai avea nimic omenesc în el. Apoi o liniște adîncă, de piatră, învălui din nou muntele. Alina privi înspăimîntată spre băiat.

— Matei . . .

Acesta ridică spre fată privirea lui cenușie care i se păru Alinei strălucitoare și reee ca oțelul.

— Ce dorești ?

Și fără să aștepte răspunsul, începu să coboare. Alina bîigui ceva și își dădu drumul, la rîndul ei, din vîrful stîncii. După ce părăsiră stînca, cei doi o porniră la vale. Coborau repede. În urma lor stîncile parcă își luau zborul în înălțimi, fîlfîindu-și aripile albe de ceață. Se opriră străfulgerați de strălucirea orbitoare a soarelui. În fața lor, jos, aproape, tălăzuia larg, în scînteieri verzi-albastre, punctate de roșul macilor, iarba înaltă a tăpșanului. Stîncile învăluite în ceață rămîneau în urmă.

Transportoarele urcau și coborau trepidînd pe cablurile de oțel în strălucirea mată de aluminiu a stîlpilor metalici. Zumzetul unui motor răsună undeva în adîncurile văii. Era elicopterul pornit în căutarea lor. Gigantica libelulă se apropia strălucind în razele soarelui. Cei doi o porniră în întîmpinarea ei, alergînd prin iarba înaltă și fluturînd mîinile deasupra capului. Pilotul elicopterului îi zărise. Descriind un cerc larg deasupra pajiștei, se opri în dreptul lor și apoi începu să coboare pe verticală în vuietul asurzitor al elicei sale. Se așeză încet-încet pe pămînt, în zbaterea furioasă a ierburilor înalte, stîrnite parcă de o uriașă furtună. Elicea aparatului se roti de cîteva ori în tusea zgomotoasă și sacadată a motorului și apoi încremeni. Ușa carlingei se deschise și pilotul sări jos, îndreptîndu-se grăbit spre ei.

— Unde-i Ciclopul ? îl întrebă acesta pe Matei, punîndu-i mîna pe umăr. Cum de ați ajuns aici ? Vă așteptam la stația de descărcare.

Băiatul întinse brațul și arătă undeva, în sus, spre stîncile care fumegau în ceață.

— Ciclopul a tras într-un urs . . . A rămas acolo, sus, pentru totdeauna.

— Și-a luat singur răsplata, spuse liniștit pilotul. O să trimitem să-l ridice . . . Să mergem. Căpitanul Cernea vă așteaptă.

— Ne conduceți la stația meteorologică ? se interesă Alina.

— Desigur, răspunse pilotul, invitîndu-i cu un gest să se urce în elicopter.

O porniră toți trei spre aparat. Peste cîteva minute, prinzînd înălțime, elicopterul zbura deasupra văii.

— Privește, Matei ! strigă Alina, privind în jos, cu nasul lipit de geamul de plexiglas al cabinei . . . Cabana părăsită a minerilor.

Băiatul se apropie și privi peste umărul ei. O mică pată neagră se desena jos, departe, sub peretele muntelui, printre stîncile albe, calcinate.

— Da, e cabana minerilor, spuse încet Matei.

— Și ce spaimă am mai tras cînd s-a oprit transportorul, rîse fata, dezvelindu-și dinții albi și strălucitori. Ți-amintești ?

— Desigur, Alina.

Elicopterul prindea înălțime.

— Și uite, colo, continuă fata, arătîndu-i lui Matei cu mîna niște pereți de stîncă abrupți, verticali, ce defilau în stînga lor. Nu este acolo peștera liliecilor, din care am evadat împreună ? O vezi ?

— Desigur, Alina.

— Uite și puntea suspendată, strigă din nou fata, îndreptînd mîna spre o dungă albă, de mărimea unui băț de chibrit, ce se întrezărea în umbra întunecată a unor gigantici pereți de stîncă . . . Cîte n-am mai pățit noi doi și aici . . . A fost grozav, Matei, nu-i așa ?

— Desigur, Alina.

În fața lor, jos, departe, în vîrful stîncii înfloritoare, răsărea încet-încet silueta albă, de beton, a stației meteorologice.

— Uite și stația meteorologică ! strigă cu veselie fata, dar în clipa următoare glasul ei se stinse, deveni o șoaptă. Privi neliniștită în ochii cenușii ai băiatului.

— Matei, îl văd în fața stației pe domnul Wolf stînd de vorbă cu Rudy... Cum o fi ajuns Rudy acolo ? Și ce s-o fi întîmplat cu tata ?

Survolînd puntea suspendată, elicopterul trecu printre cei doi pereți verticali de cremene și apoi vîră brusc, schimbîndu-și direcția spre Peștera liliecilor. Alina îl părăsi pe Matei și străbătînd carlinga se apropie de pilot.

— Tovarășe ! strigă ea, ca să acopere vuietul motorului. Încotro zburați ? Stația meteorologică e în urma noastră.

Pilotul o liniști cu un gest și apoi, făcînd semn cu mîna că începe să coboare, apăsă pe manșă. Elicopterul se îndrepta spre pămînt.

Platoul stîncos și pustiu, unde Mitică îl atacase pe domnul Erick, creștea văzînd cu ochii.

După ce părăsiră cabana minerilor, Cernea, însoțit de cîțiva colaboratori, și ducîndu-l pe Rudy odată cu ei, urcară povîrnișul stîncos și abrupt și-n curînd ajunseră în apropierea stației meteorologice. Se adăpostiră la piciorul unei stînci uriașe. Peste cîteva clipe Dumitrașcu își făcu apariția din clădirea stației și se apropie în pas alergător de ei.

— Am executat ceea ce mi-ați ordonat prin radio, i se adresă el lui Cernea, gîfîind ușor. L-am închis pe inginerul Mureșanu în camera telegrafului, iar pe Wolf și pe Vînător în dormitor.

— Sper că inginerul ne va scuza după ce va afla despre ce a fost vorba, spuse Cernea. Vrei să-mi dai revolverul, Dumitrașcule ?

Dumitrașcu scoase revolverul, pe care-l purta într-un toc de piele sub haină, și-l înmînă căpitanului. Acesta scoase încărcătorul armei, goli gloanțele din el, după care se întoarse spre Rudy, fixîndu-l cu un zîmbet, fin, ironic pe buze.

— Să recapitulăm, deci, domnule Rudy... Generalul Crook a recrutat acum trei luni la Veneția, prin agenții săi care colindă Europa, pe unul din turiștii noștri... Sîntem informați despre acest lucru, dar nu cunoaștem numele acestui proaspăt agent.

Rudy părea numai ochi și urechi.

— Mi-ați spus-o, domnule căpitan.

— Deci, dorim să aflăm acest nume, continuă Cernea, întinzîndu-i revolverul descărcat... Știți ce aveți de făcut, nu?

Rudy zîmbi acru.

— Am o memorie excelentă, domnule căpitan.

— Nădăjduiesc pentru dumneata să fie așa... Vom asculta de aici convorbirea dumitale cu Wolf.

Unul din colaboratorii lui Cernea se apropie de Rudy și îi vîrî în buzunarul hainei un aparat de radioemisie-recepție. Cernea îl fixă pe Rudy cu o privire pătrunzătoare și apoi spuse simplu :

— Hai, du-te, domnule Rudy.

Ieșind de după stîncă, Rudy se îndreptă spre stația meteorologică. Pătrunzînd în sufragerie, se repezi la ușa dormitorului, o descuie și intră în încăpere. Zărindu-l, domnul Erick se ridică vioi de pe marginea patului de campanie, pe care stătea așezat. Vînătorul îl privea uimit pe Rudy, cu spatele rezemat de pervazul ferestrei.

— A, domnul Rudy ! exclamă Erick. În sfîrșit... Dar cum ai ajuns aici ? Unde este complicele lui Red, care ne păzea ?

Rudy făcu fețe, fețe.

— L-am atacat prin surprindere, repetă el mecanic cele învățate de Cernea... L-am doborît. Dar în ultima clipă agentul lui Crook a șters-o.

Un zîmbet lumină fața domnului Erick.

— Excelent, domnule Rudy, excelent ! Ar fi meritat o lecție mai aspră, dar să nu-l întrerupem din fuga sa... Ai scrisoarea fetei ?

Rudy lăsă privirea în pămînt.

— Vești proaste, domnule Wolf. Red ne-a luat prin surprindere la Cabana minerilor. L-a împușcat pe Ciclop și a pus mîna pe scrisoarea fetei.

Ochii domnului Erick scînteiară.

— Și unde e Red ?

— La cabană, spuse Rudy, în vreme ce o sudoare rece îi strălucea pe frunte. O păzește pe fată.

— Scrisoarea este la el ?

— Nu. A . . . predat-o unui individ, se bîlbîi Rudy. Cred că este vorba de un alt agent al lui Crook.

Erick îl fixă pe Rudy cu atenție.

— Un tip mărunțel și îndesat, cu vîrful mustăților afumate de fum de țigară ?

— Întocmai, domnule Wolf . . . întocmai, confirmă repede Rudy.

— Îl cunosc . . . I-am văzut fotografia la serviciul nostru de contrainformații, spuse sec domnul Erick, scoțînd repede o agendă din buzunar și răsfoind-o. Crook l-a recrutat recent la Veneția. Am pe undeva, pe aici, numele și adresa lui.

Rudy îl privea cu o înfățișare jalnică cum răsfoiește carnețelul.

— Ah, iată-l ! Am dat de el ! exclamă domnul Erick, oprindu-se la o pagină . . . Agentul scumpului nostru aliat se numește Iacob și locuiește în București, pe Str. Silistei nr. 33 . . . Memorează-ți adresa.

Rudy aruncă o privire fugară spre buzunarul în care se afla aparatul de radio.

— Nici o grijă, domnule Wolf . . . a fost perfect înregistrată.

— Îl iei pe Vînător și pleci îndată la București, spuse pe un ton poruncitor Erick. Îl găsești pe acest Iacob și-i smulgi scrisoarea . . . La nevoie, lichidează-l !

— Am înțeles, domnule Wolf, spuse pe un ton servil Rudy. Pun mîna pe scrisoare și o predau „Curierului" . . . Cînd părăsiți România ?

— Cît se poate de repede, răspunse Erick. Și acum, la treabă, domnule Rudy . . . la treabă !

Peste cîteva clipe Rudy, însoțit de Vînător, părăsea stația meteorologică, îndreptîndu-se amîndoi spre stînei. Pesemne că Rudy îl prevenise pe Vînător că picaseră într-o cursă fără de ieșire, pentru că, dînd cu ochii de Cernea, Vînătorul ridică repede mîinile deasupra capului.

— Poți lăsa mîinile jos, Vînătorule ! îi spuse Cernea, luînd revolverul din mîna lui Rudy. Misiunea pe care v-a încredințat-o Wolf este clară . . . executați-o !

Cei doi spioni îl priveau cu gura căscată.

— Ați auzit, bine, domnilor, continuă Cernea. Plecați la București și vă comportați ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat . . . Vrem să-l cunoaștem și noi pe „Curier". Hai, dați-i drumul !

Mergînd o bună bucată de drum cu spatele înainte, poticnindu-se de fiecare bolovan, Rudy și Vînătorul se îndepărtară de Cernea și apoi, întorcîndu-se amîndoi ca la o comandă, o porniră spre puntea suspendată.

Dar abia trecură puntea, cînd de după o stîncă apărură patru vînători.

— Ia te uită, spuse glumeț unul dintre ei, dînd cu ochii de Vînător. Un coleg de-al nostru singur, singurel prin pustietățile astea . . . Mergeți cumva spre oraș ?

— Da, bîigui Vînătorul, într-acolo mergem.

— Să vezi coincidență, spuse pe același ton glumeț celălalt. Și noi tot la oraș. Ne permiteți să vă însoțim, nu ?

— Cu plăcere, bîigui din nou Vînătorul.

Rudy, care înțelesese că vînătorii erau trimiși de Cernea, tăcea.

— Plăcerea e de partea noastră, continuă celălalt, făcîndu-le semn celorlalți să-i încadreze. După dumneavoastră, domnilor . . . după dumneavoastră.

În curînd micul grup se îndepărtă și dispăru în labirintul cenușiu de stînci ce cobora la vale.

Tocmai în clipa aceea, conduși de pilotul elicopterului, Matei și Alina se întîlneau cu Cernea.

— Ce face tata ? îl întrebă Alina, repezindu-se nerăbdătoare spre el.

— Este bine și sănătos, Alina, rîse Cernea. L-am închis în camera telegrafului. Dar cred că simpaticul domn Erick l-a eliberat . . .

Alina răsuflă ușurată.

— Misiunea noastră aici s-a încheiat, spuse Cernea, după ce Matei îi povesti toate peripețiile prin care trecuseră. Dar am o rugăminte... Domnul Erick nu e un turist nevinovat cum vrea să pară. Deocamdată îl lăsăm să creadă că e liber. Vrem să aflăm care-i misiunea lui aici. Nu cumva chiar el e Curierul? Așa că e mai bine să nu știe ce s-a întîmplat aici.

— Bineînțeles, răspunseră în cor cei doi.

Cernea se apropie de băiat și-i strînse mîna.

— Îți mulțumim, Matei, pentru curajul și bărbăția ta... Le-ai dat o lecție românească agenților străini... Încă o dată, mulțumesc, Matei!

Băiatul fixă asupra lui Cernea privirea lui stranie și cenușie și adăugă simplu:

— M-am descurcat și eu cum am putut.

Peste cîteva clipe, despărțindu-se de Cernea, Matei și Alina zburau spre stația meteorologică ce strălucea ca un bulgăre alb, orbitor în soare.

Pătrunzînd în clădirea stației meteorologice, Matei și Alina rămaseră o clipă descumpăniți. Ușa dormitorului era larg deschisă. Încăperea era goală. O liniște ciudată învăluia clădirea.

— Ce se întîmplă aici? Unde este tata? întrebă neliniștită Alina. Ce s-a făcut cu domnul Erick?

— Cred că sînt în camera telegrafului, îi șopti băiatul, făcîndu-i semn să-l urmeze.

Părăsind sufrageria, străbătură aproape în fugă culoarul mohorît și pustiu. Camera în care se afla telegraful era încuiată. Matei răsuci încet cheia în broască. Inima Alinei bătea cu putere. Băiatul apăsă pe clanță și împinse ușa. Rezemați cu spatele de masă, în apropierea aparatului telegrafic, Mureșanu îi privi o clipă uimit și apoi o bucurie fără de margini îi lumină fața.

— Alina!

— Am sosit, tată! strigă cu veselie Alina, avîntîndu-se în zbor spre el.

Inginerul o prinse în brațe și rămase cîteva clipe nemișcat, ținînd-o cuibărită pe fată la pieptul său.

— S-a sfîrșit totul, îi șopti Alina. Am scăpat de Ciclop, de Rudy și de Vînător.

— Cum așa ? făcu nedumerit Mureșanu, unde sînt ? Ce s-a întîmplat cu ei ?

Fata se desprinse din brațele inginerului și rîse cu poftă, ducîndu-și apoi degetul la buze.

— Am să-ți povestesc totul după ce ne despărțim de domnul Erick... Dar pînă atunci... strict secret.

Mureșanu își aruncă privirea spre Matei.

— Apropo de domnul Erick, l-ați eliberat din dormitor ?

Băiatul ridică ușor din umeri :

— Dormitorul este gol. Credeam că domnul Erick se află aici.

Inginerul rîse amuzat.

— Încep să înțeleg... Irlandezul a ajuns la concluzia că excursia asta nu-i priește și a luat-o la sănătoasa... Cred că în clipa aceasta aleargă spre oraș de-i scapără călcîiele.

Matei și Alina se priviră lung pe sub gene.

— Nu, tată, spuse zîmbind Alina, dacă domnul Erick a șters-o pot să-ți spun despre ce este vorba... Aleargă spre oraș pentru că nu i-a reușit excursia.

Mureșanu o privi mirat.

— Nu i-a reușit excursia ? Ce vrei să spui ?

— Nu-l cheamă Erick, ci Wolf, continuă amuzată Alina... El era șeful lui Rudy, al Vînătorului și al Ciclopului...

Inginerul înmărmurise.

— Cu neputință !... El era... nu se poate... Simpaticul domn Erick ?

În clipa aceea, aparatul telegrafic începu să țăcăne într-un ritm vioi.

— Ti-ti-ta-ta-ta-ti-ti-ta-ta-ta.

— Este indicativul tatii ! strigă Matei, repezindu-se la aparat și apăsînd de cîteva ori pe manipulator. Apoi se opri. Aparatul telegrafic începu să țăcăne din nou. Banda îngustă de hîrtie se desfășura în serpentine albe sub privirile ușor neliniștite ale inginerului și Alinei.

În sfîrșit, aparatul telegrafic tăcu. Matei desfășură banda și citi cu voce tare : „... Am fost informat de cele petrecute la stație. Stop. Nenea Avram o să întîrzie. Are încurcături cu obținerea pieselor de schimb. Asigură transmiterea regulată a telegramelor sinoptice. Sosesc diseară. Stop. Comunică inginerului Mureșanu că soția lui sosește mîine dimineață la aeroportul Otopeni, cu un avion al companiei Swissair. Stop. Tata."

— Sosește mama ! exclamă bucuroasă Alina.

Mureșanu păru să se gîndească o clipă.

— În cazul acesta trebuie să întrerupem excursia și să plecăm imediat la București, spuse el, și adăugă, întorcîndu-se spre Matei : Ne ajuți ca să ajungem la poteca marcată ?

— Desigur, răspunse ușor încurcat băiatul. V-aș conduce și pînă la oraș, dar trebuie să mă întorc cît mai repede ... Pînă la ora 10 am de citit aparatele meteorologice și de transmis prima telegramă sinoptică.

Peste un sfert de ceas, părăsind stația meteorologică, cei trei înaintau spre puntea suspendată. Alina și Matei pășeau tăcuți, îngîndurați, unul lîngă celălalt. Din cînd în cînd fata își arunca privirea peste umăr, spre mica clădire albă de beton ce se estompa încet, încet, în ceața aurie a dimineții.

— Cînd vii la București ? îl întrebă deodată fata, întorcînd capul spre Matei.

Băiatul ridică din umeri continuînd să pășească alături de ea.

— Cine știe ? ...

— Iarna locuiești tot aici ?

— Nu, cobor la oraș, la școală. Sînt intern.

— Păcat. Aș fi făcut cu mama și cu tata o excursie pînă aici, ca să te văd.

— Oricum, n-ai fi putut să ajungi la stație ... Iarna sînt viscole puternice pe aici și avalanșele de zăpadă mătură munții ... Poate vara viitoare.

— Pînă atunci ai să-mi scrii ?

— Nu cred.

— De ce ?

— Nu-mi place să scriu scrisori. Nu sînt fată.

Ea îi aruncă o privire plină de duioșie.

— Matei, crede-mă, îmi pare rău că te las singur aici.

Băiatul privea drept în fața lui.

— Nu-ți face griji. Am destul de lucru la stația meteorologică.

Străbătură puntea suspendată, sfîșiind parcă dantele de lumină ce se legănau deasupra abisului.

— Îmi pare rău că plec fără să-mi iau rămas bun de la Mitică, spuse fata... Este un urs tare cumsecade... Să ai grijă de el, Matei... Să-l păzești de vînătorii care-l caută, îmi promiți ?

— Ți-am mai spus, răspunse băiatul, făcînd un gest nedefinit cu mîna. Nu s-a născut încă vînătorul care să-l împuște pe Mitică... Dar să-ncerc să-l chem. Dacă se află pe aici, o să mă audă.

Băiatul duse două degete la gură și scoase cîteva fluierături lungi și ascuțite. Ele se pierdură printre stînci în ecouri din ce în ce mai subțiri și mai îndepărtate. Așteptară o vreme. Dar stîncile rămaseră tăcute. Micul grup se puse în mișcare. Și străbătînd labirintul de stînci, se opri în apropierea peșterii liliecilor.

— Privește, tată ! strigă bucuroasă Alina, întinzînd brațul și arătînd spre o stîncă răsturnată pe care se afla desenată o săgeată albastră... Săgeata albastră... Totul a început aici, ți-amintești ?

Inginerul privi lung spre Matei.

— Și se pare că totul se va sfîrși aici... Trebuie să te întorci, Matei, nu-i așa ?

Băiatul arătă cu capul spre înălțimile ametitoare ale giganților pereți de stîncă ce se pierdeau încet, încet, în cețuri albastre-viorii.

— Da. Mitică a sosit. E acolo sus, mă așteaptă...

Alina ridică privirea spre înălțimi. Undeva, departe, sus, în vîrful unei stînci, pe cerul de-un albastru diafan, se contura silueta neagră, ca de cărbune, a giganticului urs.

— Rămîi cu bine, Mitică . . . Cu bine, prietene ! strigă fata, fluturîndu-și mîna deasupra capului . . . Pe vara viitoare !

Mureșanu o prinse ușor de mînă.

— Să mergem, Alina.

Fata coborî privirea și se răsuci neliniștită în jurul ei.

— Tată . . . unde-i Matei ? strigă ea. Unde-i Matei, tată ?

Mureșanu tăcea. O liniște adîncă învăluia stîncile și gura peșterii. Sus, în înălțimile ce se pierdeau prin cețurile cu reflexe viorii, asemeni unor coloane infinite, răsuna un fîlfîit îndepărtat și spart ca un zbor de vulturi nevăzuți.

CEREȚI ÎN LIBRĂRII ȘI BIBLIOTECI :
ROMANE, POVEȘTI, POVESTIRI

Agârbiceanu, Ion
File din cartea naturii
Anton, Costache
Vacanţa
Balaci, Anca
Urechile regelui Midas
Clelia şi alte nuvele romane
Bălan, Ion Dodu
Copilăria unui Icar
Băjenaru, Grigore
Ispirescu — împăratul basmelor
Băran, Vasile
Pământul plat
Roata şi soarele
Bogdan, Elvira
Mirela cu glasul de aur. Glorioşii
Domniţa Ruxandra
Brătescu, Gheorghe
Ruta speranţei
Braţul dreptăţii
Cergău, Titus
Apărătorii cetăţilor
Cândroveanu, Hristu
Ore de aur
Clisu, Constantin
Vine moşul pe cărare
Cubleşan, Constantin
Pensiunea Margareta
Daia, Alexandru
Eroi la 16 ani

Dendea, Elena
Sub nucul de lîngă vie
Diaconu, Ion I.
Povestea unui steag tricolor
Dragoş, Elena
Colina vîntului
Filipciuc, Ion
Compunere cu portocale
Gafiţa, Viniciu
Ghiocei pentru mama
Sînteţi oaspeţii mei
Georgescu, Constantin
Tren de noapte
Gruia, Călin
Poiana de argint
Pînzele mamei
Gugiuman, Ion
Drumeţie prin ţară
Haşa, Gligor
Legende strămoşeşti
Comoara lui Decebal
Ionescu, Emilian — Cosma, George F.
Camarazi fără uniformă
Ionescu-Dunăraru, N.
Năstruşnicii inventatori
Şaisprezece secole dus-întors
Ioniţă, Maria
Legende din Ţara Moţilor
Jurist, Eduard
Duţu, Lucu şi vacanţa mare
Kerim, Silvia
Poarta de sticlă
Lilă, Ion
Aventurile lui Pălăriuţă
Luscalov, Petre

Pasărea măiastră
Malschi, Vasile B.
Plecarea lui Lică Ciocîrlan
Întoarcerea lui Lică Ciocîrlan
Măduţa, Ilie
Orarul păstrăvului şi al mierlei
Manta, Tudor
Muntele strămoşilor
Manoliu, Emanoil
Radu de la Afumaţi
Marinca, Ion
Aventuri pe rîul de aur
Mateescu, Constantin
O partidă de bile
Méhes György
Fratele mai mare
Mihail, Nicolae Paul
Sub aripa vîntului de noapte
Mitru, Alexandru
Cîntecul columnei
Legendele Olimpului
Legendă valahă
Munteanu, Francisc
Pistruiatul
Munteanu, Vitalie
Lecţia de istorie
Monoranu, Mihaela
Trimisul nostru special
Convorbire interurbană
Un scrînciob verde
Movilă, Gh.
Băieţii de la apa Moldovei
Muşatescu, Vlad
Unchiul Andi detectivul şi nepoţii săi
Neagoe, Manole
Pagini legendare din istoria poporului român

Novac, Mircea
Drumuri înalte
Copiii mării
Oancea, Tudorel
Donaris 2 ridică ancora
Orleanu, Ada
Doi ani de cutezanță

Lector : PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
Tehnoredactor : AURICA IORDACHEE

Bun de tipar : 29.III.1985
Apărut : 1985.
Data ediţiilor anteroare 1979.
Coli de tipar 8.

Întreprinderea poligrafică „Oltenia" Craiova
Str. Mihai Viteazul, nr 4
Comanda nr. 80

Lei 7,25